

Giao Giao

Bao Năm Hẹn Ước

Tập 1

Lầm lét nhìn về phía quầy thu ngân , cô bé thở phào khi thấy bà chủ quán đang mãi nói chuyện với khách . Chắc chuyện làm ăn giúp bà ta có lộc lớn nên bà không mấy chú ý đến xung quanh .

Nuốt nước bọt đánh ực , cô bé mặc chiếc áo thun tím đã sờn rách , quần lửng trên đầu gối , vội len nhanh qua các dãy bàn ăn để tới chiếc bàn kê tận góc phòng .

Chiếc bàn bày la liệt những món ăn ngon lạ mắt . Dù chỉ có bốn con người ta , nhưng họ kêu quá trời đồ ăn . Chỉ bàn này , bà chủ cũng thu bạc triệu .

Kinh khủng thật . Món ăn thì nhiều nhưng họ như không quan tâm tới , ngoài những lon bia cứ liên tiếp được bật nắp . Uống bia như uống nước vậy .

Cô bé liếm môi . Giá được ngồi vào đó để ăn đĩa mì quảng xào lươn kia nhỉ . Mới nhìn thôi , nước miếng đã ứa đầy chân răng . Nếu được ăn , chắc ngon phải tuyệt cú mèo lắm ! Chỉ là thèm quá , hóa ra ước ao thôi . Chứ hết đời này , nằm mơ cô cũng không bao giờ được ăn đâu . Người giàu luôn sống

như tiên . Thật sướng !

- Bé con ! Đứng đây chi vậy .

Giọng nói trầm đục của người đàn ông mặc đồ veston màu xám , vang lên .

Cấn môi , cô bé cúi đầu :

- Cháu . . . cháu muốn xin chút đồ ăn .

Vàng trán người đàn ông hơi cau lại . Anh nhíu mày nhìn cô bé :

- Thì ra , bé con chờ để xin ăn à ? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi . Sao không ở nhà tìm công việc gì đấy , lại vô đây xin ?

Bặm môi , đôi mắt đen của cô bé như càng đẹp hơn , bờ môi mím lại hẳn chút buong buống :

- Đi ăn xin , có gì xấu đâu . Còn hơn đi rình để móc túi , chôm đồ của người ta . Cháu cũng muốn đi làm lắm , nhưng đến đâu cũng bị chê còi , chê đẹt .

Nên phải đi xin vậy .

- Ba mẹ cháu không lo cho cháu sao ?

- Cháu không có cha mẹ .

Giọng cô bé buồn xo , ảm ức .

Người đàn ông ngỡ ngàng :

- Ai không có cha mẹ , cộ nguồn . Chắc bé con giận gia đình nói lấy phải không ? Tên bé con là gì ?

1 thoáng buồn lại trôi qua đôi mắt đẹp . Bờ môi nhỏ , trên khuôn mặt trái xoan lấm lem bụi cát , khẽ mím lại như bất mãn , tủi hờn .

Cô bé hất mái tóc lờm chớm đỏ quạch ra sau :

- Cháu nói thiệt . Khi biết đi ăn xin cháu đan gở với một người đàn ông cũng ăn xin đầu chợ , lúc ấy cháu nhỏ xíu à . Và mọi người gọi cháu là bé Tre .

Đang nói , cô bé chợt im bật , mắt lăm lét nhìn chỗ nấp . Thoáng cái cô bé đã chui dưới gầm bàn , ngay dưới chân người đàn ông .

- Chuyện gì vậy Gia Hiếu ?

Gia Hiếu đã nhìn thấy bà chủ quán đang đi xuống , và hiểu lý do cô bé phải trốn .

Anh đưa tay lên môi :

- Suyt ! Bí mật quốc gia .

Cô gái duy nhất trong bàn cười cười :

- Chúa ơi , anh mà cũng biết nói câu ấy .

Gia Hiếu tỉnh bơ :

- Chị Ba , chị ngồi với tụi em cho vui .

Trời ạ , chú ấy mà để cho bà ba mập ngồi ở đây . Chắc chắn mình chết ngạt quá . Bé Tre than thầm . Thuận tay cô bé giật giật lai quần Gia Hiếu , ra hiệu cho anh đừng mời bà chủ ngồi .

Bà chủ quán cười tươi rói :

- Cám ơn cậu . Gọi nhiều món thế , sao hôm nay không kêu út Kiền tiếp ?

Gia Hiếu rùn vai :

- Chị không thấy bên em có Quế Chi rồi sao . hai đại ca của em không hảo ngọt , chỉ hảo chất cay . Chị đừng buồn .

Bà chủ quán dễ dãi :

- Cậu có bạn gái xinh đẹp cỡ này , tiếp viên quán chị Ba còn chạy xa . Mấy em tiếp tục vui vẻ , chị có việc phải đi .

Bà chủ quán mập mập vừa khuất sau cửa chính . Cô bé Tre lồm cồm từ gầm bàn chui ra .

Quế Chi kinh ngạc :

- Ủa ! Sao phải chui dưới đó vậy ? Nhóc con không tính chôm đồ của người ta chứ .

Khuôn mặt con bé đỏ ửng lên vì tức :

- Đói thì đi ăn xin , chứ tôi không có tính ăn cắp đâu .

Quế Chi trề môi :

- Ai tin nổi mấy người . Nè , cho năm ngàn đấy , cầm lấy đi rồi đi mau đi .

Bé Tre làm lì :

- Cháu chỉ muốn xin vài món trên bàn thôi .

- Nhóc con này , không lịch sự gì hết . Bộ không thấy người ta đang ăn sao .

Ăn xin được tiền mà chê hả ?

Bé Tre bậm môi :

- Cháu không chê . Chỉ tại nghĩ lát nữa cô và các chú không ăn nữa , đồ ăn bị đổ đi uổng lắm . năm ngàn , cháu ăn được một ngày no bụng . Nhưng sẽ không thể mua được một miếng ăn kia . Cháu muốn chờ để xin , đem về cho em .

Gia Hiếu nhìn cô bé :

- Không cha mẹ , cháu lấy đâu ra em hả ?

Bé Tre cúi đầu :

- Là em nuôi , nó nhỏ xíu , cháu mới nhặt về nuôi .

Trời đất , anh có nghe làm không trời . một con bé nhỏ thó , ốm như tên gọi của nó . Không cha mẹ , nhà cửa , cả không có tiền mua gạo . Vậy mà dám nuôi thêm đứa bé nữa ư ?

Gia Hiếu hỏi tới :

- Bé Tre , cháu nói thiệt hả ? Ở đâu ra trẻ con để cháu nhặt vậy ?

Ánh mắt con bé chột ngân ngấn nước :

- Tại chú không biết , chớ mỗi ngày có thiếu gì những đứa bé bị vất ra đường từ khi vừa lọt lòng mẹ . Mẹ của chúng không nỡ giết con , nhưng cũng chả dám nuôi . Cháu nhặt tới hai đứa rồi . một trai , một gái dễ thương lắm . Đứa bé trai khoảng năm tuổi , là cháu đoán . Còn bé gái , cháu mới nhặt hồi Nô en năm rồi , lúc ấy nó còn chưa rụng nhau rốn ấy .

Gia Hiếu kinh ngạc :

- Rồi , bé lấy gì nuôi tụi nhỏ .

Con bé vẽ già giặn :

- Cháu đi xin thôi . Com thù , những ly sữa khách uống dở . Có những lúc toàn cà phê sữa . Đói quá con bé cũng phải uống .

Gia Hiếu xúc động :

- Rồi chỗ ở ? Những ba đứa trẻ , sống ở đâu ?

Bé Tre từ tốn :

- Tụi cháu sống dưới gầm cầu thang của chung cư . Thoải mái và rộng chán .

Gia Hiếu không thể tưởng tượng được , sống dưới gầm cầu thang , hứng chịu mỗi ngày hàng ngàn bước chân , hàng bao nhiêu bụi bặm rác rưởi . Vậy mà con bé nói bằng nét mặt vô tư , thỏa mãn .

Quế Chi chợt nhăn mặt :

- Anh à , tự nhiên em chóng mặt quá .

Gia Hiếu nhìn cô , lắc đầu :

- Không tự nhiên đâu , là do này giờ em uống bia hơi bị nhiều đấy . Để anh gọi cho em ly chanh nóng .

Anh vẫy tay gọi cô tiếp viên gần đó , nói làm ly chanh nóng .

Nhớ đến bé Tre , anh hỏi hai người đàn ông :

- Quế Chi muốn về , hai ông về luôn hay ở lại Duy Tiến ?

Người tên Tiến vỗ lên vai Quế Chi :

- Người em gái uống khá lắm , giám đốc của em chọn thư ký thật tuyệt .

Chúng ta tạm nghỉ ở đây . Sáng mai tụi anh còn phải ra Hà Nội sớm . Hẹn gặp lại vào cuối tháng nha .

Như chỉ chờ có thế , Gia Hiếu kéo tay bé Tre :

- Bé con mau kiếm bịch , trút các món này vô . Kẻo tụi chúng tôi đứng lên , bé con khó lòng đem đồ ra lột đấy .

Anh phụ con bé trút tất cả các món ăn vô bịch . Phải hai bịch xộp lớn mới hết . Trước bao cặp mắt tò mò của các cô tiếp viên . Gia Hiếu điềm nhiên

kéo tay bé Tre ra cửa , quên cả cô thư ký xinh đẹp đã ngật ngưỡng liêu xiêu của mình .

Bé Tre mừng quỳnh , ra khỏi cửa con bé đảo mắt nhìn quanh , lo lắng .

Gia Hiếu ngạc nhiên :

- Bé con , đừng nói với chú , cháu để con bé bên ngoài . Bây giờ không thấy nhé .

Bé Tre lắc đầu :

- Không đâu . hai đứa nhóc ở nhà , cháu sợ bị giắt mắt bọc đồ .

- Hả ? Có chuyện đó sao ?

- Dạ !

Gia Hiếu gật gù :

- Vậy để chú kêu xe ôm cho cháu về .

- Phí quá , cháu đi bộ thôi , cũng không xa lắm đâu . Cảm ơn chú .

Con bé vừa xoay lưng bước , Gia Hiếu đã gọi lại . Anh dúm vào tay con bé một tờ 50 ngàn .

- Bé con , cầm lấy để mua sữa cho con bé ở nhà . Cần thận kéo mắt .

Dứt lời , Hiếu quay nhanh vào quán . Trong cuộc đời mình , hình như đây là lần đầu tiên anh quan tâm đến người khác thì phải . Con bé có cặp mắt đen nháy nháy , trong sáng như một thiên thần . Bao năm nay , anh sống giữa tiện nghi đủ đầy , có trọn vẹn tình yêu thương của ông bà , cha mẹ . Anh đâu nghĩ , ngay bên lề cuộc sống của anh có những cuộc đời vất vưởng , bất hạnh như bé Tre . Sống mà không hề biết cội nguồn . Sống bằng sự giành giệt , bỗ thí của kẻ khác . Vậy mà , con bé vẫn hồn nhiên vô tư , còn dám cuu mang thêm người khác . . .

Bé Tre mừng cuống . Nó không ngờ hôm nay lại gặp may như thế . Từ chiều qua đến giờ , nó đi rửa chén đĩa cho bà Tám bán cơm tấm . Gặp buổi trời mưa ế ẩm , khách ăn thiếu tiền , mà ai cũng vét sạch đĩa chén . Chắc tại mưa

lạnh , ai nấy đói hơn thường ngày . Bà Tám trả cho nó năm ngàn đồng và một miếng com cháy . Tiền thì nó cất thật kỹ để dành những lúc mưa dông gió lớn , hay hai đứa nhóc bệnh . Com thừa đem về , nó chia cho Cu Đen ăn , còn lại nó đem nấu thành cháo cho bé Xíu . Phần nó , ăn có tí tẹo chỗ cháy com Cu Đen ăn còn lại .

Sáng nó định ra xin bà Ba rửa ly , nhưng bà ấy chê nó còi cọc , rửa sợ bể chén . May sao ông trời thương , cho nó gặp được người tốt bụng .

Bao nhiêu đồ ăn đây , ba chị em nó ăn tới hai ngày mới hết . Tha hồ hai đứa nhóc được ăn ngon .

Từ lúc ông già nuôi nó phải vào nhà thương thí , nó tự đi xin để tồn tại .

Nhiều lắm , chỉ vào dịp tết nó mới được ăn no , và còn ít bạc lẻ người ta cho , để dành . Chưa bao giờ nó có được 10 ngàn đồng trong tay .

Vậy mà , bây giờ chú Gia Hiếu gì đó thật tốt bụng . Đã cho nó hết đồ ăn . Nó biết chắc mấy bà tiếp viên tiếc đứt ruột . Vì học cũng không khách sáo gì , nếu khách ăn thừa là họ cũng trút vô bịch đem về . Toàn món ăn ngon , của đầu mà đổ . Đã được ăn còn được tiền nữa . Số nó quả là hên nhất rồi .

Nghĩ đến nét mặt hớn hở của Cu Đen và bé Xíu , con bé lại cười một mình . Nó gần như chạy để về tổ ấm của chị em nó .

Mới đầu tháng năm thôi , chưa gì ông trời đã mưa suốt . Người có ăn , có mặc , có nhà cửa , thì mưa bao lâu chả được . Nhiều khi người ta còn mong mưa , để cả gia đình được sum họp nữa kia . Bằng chứng là ngay căn nhà đầu chung cư kia , thường khi cửa nẻo đóng im ỉm , chỉ có hai ông bà già ở nhà . Con cháu mắc đi làm ăn hết . Gặp ngày mưa gió dầm dề , họ ở nhà đủ mặt , nhạc mở to hết cỡ , rồi xe máy đội mưa đi mua đồ ăn liên tục .

Riêng chị em bé Tre thì không mong mưa chút nào . Buổi sáng , con bé tranh thủ quét rác hết lượt sân chung cư . Luôn cả hai cầu thang ở hai đầu , kéo lên tận lầu ba . Đó là công việc , mà nhờ sự thương tình của ông Năm ,

phó chủ tịch phường , có gia đình ở chung cư này đã can thiệp để chị em cô được làm . Tuy đồng lương chỉ vón vện 300 ngàn đồng một tháng . Nhưng cũng là quá tốt cho một con bé mới qua 11 , 12 như bé Tre . Ấy là mọi người nhìn dáng con bé mà ước đoán . chứ thật ra có ai biết tuổi nó đâu . Được cái , con bé cũng giỏi siêng năng , việc gì cũng làm tuốt . Ai đâu là mà không nhớ , hồi con bé còn bé tí , bé hơn thằng Cu Đen bây giờ nữa . Con bé cứ lẩm chẩm ôm chiếc ca nhựa đi theo ông Tư mù , ông Tư già lẩm rồi , kéo con bé đi đánh đàn để xin ăn . Cả ngày lang thang khắp đường phố . Tối hai ông cháu lại về ngủ dưới gầm cầu thang . Lâu dần , người ta coi như đó là căn nhà của ông Tư . Có người tò mò , hỏi về bé Tre . Ông Tư chỉ ậm ờ nói ông nhặt được con bé . Rồi thôi .

Được năm , sáu năm gì đó , ông Tư mỗi lúc mỗi yếu lại thêm chứng bệnh lao lực , nên không thể đi xin nữa . Người ta đưa ông vào bệnh viện . Còn lại một mình , con bé vẫn lủi thủi sống , tự đi ăn xin , tự tìm việc làm . Được cái , nhìn ốm tong teo thế , nó chưa bị đau ốm bao giờ .

Rồi một ngày , người ta thấy con bé dắt về một thằng bé cũng còm cõi , đen đúa , mới chập chững biết đi . Con bé khoe nó gặp thằng nhỏ ở công viên . Và nó đã chờ ở đó cả ngày để mong gia đình thằng bé quay lại . Suốt một tuần như thế , cuối cùng nó hết hy vọng và bằng lòng chia khẩu phần ăn cho thằng nhỏ nữa .

Người ta chưa hề nghe bé Tre nạt nộ thằng Cu Đen lần nào . Nó thương thằng nhóc hơn cả bản thân nó .

Bà con trong chung cư lại quen dần với cảnh hai đứa bé lam lũ , đi ăn xin để tồn tại ấy .

Bây giờ , thì dưới gầm cầu thang đã được kê một chiếc giường ọp ẹp của bác bảo vệ cho chị em nó . Thêm một mầm sống bị mẹ vứt đi , và con bé ốm yếu ấy lại nhặt về nuôi . Những ngày đầu , đứa nhỏ khóc ngằn ngặt đến nỗi

những người dễ tính nhất cũng không chịu được . Bé Tre đã năn nỉ mọi người , đừng đem con bé đi , nó muốn có thêm một đứa em . Chẳng hiểu bằng cách nào , con bé hơn 10 tuổi đầu ấy đã nuôi nổi đứa trẻ sơ sinh ấy từng ngày lớn lên .

Ngày hôm nay , nằm trong số ngày mà bé Tre nóng ruột nhất . Cứ mưa thế này , nó sẽ phải ở nhà . Rồi cơm đâu để hai em ăn . Nó rất sợ phải xài đến những đồng tiền mà nó dành dụm . Không phải nó tiếc gì , mà nó sợ lỡ trời không thương bắt tội nó đau ốm , không có sẵn tiền thì khổ lắm .

Con bé nhìn trời mưa , mặt cứ nhăn nhăn .

Cu Đen kéo áo bé Tre :

- Chị Hai , em đói bụng quá hà .

Nghe Cu Đen nói , bé Tre mới bật dậy . Chết thật , từ sáng đến giờ nó mãi quét dọn , rồi nhìn trời , quên cả mua đồ cho hai đứa nhỏ .

Đưa tay sờ vô túi áo . Nó lôi ra vài tờ bạc 200 đồng nhàu nát . May quá , còn được bảy tờ đủ mua ổ bánh mì chan nước tương và mấy trăm cháo cho bé Xíu .

Bé Tre đứng lên , cười nhẹ :

- Cu coi chừng em . Chị ra đầu ngõ mua bánh mì cho em ăn .

Khoác vào người mảnh ni lon xé từ một chiếc bịch đựng đồ , lượm đầu đó .

Con bé chạy thật nhanh ra ngõ .

Chậm chút cheo là hết cháo . Biết con bé mua cháo cho em , bà Tám xới lỗi vét hết số cháo còn trong xoong cho vô bịch cho nó .

Bé Tre giữ tay bà Tám :

- Bà Tám , cháu chỉ còn mấy trăm lẻ , bà Tám đừng mướn nữa .

Bà Tám cười hiền :

- Bà Tám cho con , Tám không lấy tiền đâu , mưa gió thế này , con giữ lấy chiều mua bánh cho sắp nhỏ . Chớ mưa dầm dề kiểu này khó kiếm ăn lắm .

Bé Tre mừng rỡ :

- Cho con , bà Tám lổ thì sao ?

- Lổ gì chút cháo . Bà Tám cũng định dọn về đây . Thôi , đem về cho sắp nhỏ ăn kéo tội . Sợ mắc nợ , thì bữa nào đông khách , ra phụ bà Tám rửa tô , trừ chịu chưa .

Bé Tre cười rạng rỡ :

- Dạ , cháu xin bà . Nhất định cháu sẽ phụ bà hẳn một buổi .

Quay trở về , bé Tre nhanh nhẹn cởi áo mưa . Trút cháo qua hai chiếc tô nhựa đưa Cu Đen một tô , nó bảo :

- Cu ăn đi rồi trông em , để chị Hai đi tìm việc nhen .

Cu Đen gật đầu , nói vô tư :

- Cháo bà Tám nấu ngon thiệt hả chị Hai . Ngày nào cũng được ăn thế này , bé Xiu nhất định lớn nhanh lắm .

Bé Tre cúi đầu tránh nhìn thẳng Cu Đen . Đơn giản chỉ là chén cháo thôi , chị em nó cũng phải mơ ước , thêm thưởng .

Được ăn no , bé Xiu chơi thêm một lúc rồi nằm ngủ . Y như con bé cũng biết thân phận mình . Từ hơn hai tháng đến nay , nó không còn khóc nữa . Chỉ cần được ăn no , nó sẽ ngủ cho đến tận chiều tối . Và bé Tre yên tâm đi kiếm việc .

Thấy chị không hề đụng đến phần ăn . Cu Đen nói đót :

- Chị Hai , hông đó a ?

Đói chứ sao không ? Con bé nghe bụng sôi lục đục đây nè . Nhưng nó cố nuốt nhịn vì sợ buổi trưa không xin được thứ gì , hai đứa nhỏ phải đói .

Con bé nhoẻn cười , nói dối :

- Chị Hai được bà Tám vét cháy cho ăn rồi .

Cu Đen vẫn thắc mắc :

- Chị huốt luôn a ? Hứ hông đâu ó hanh vậy .

- Cháo chứ đâu phải cơm . Nuốt cho nhanh , lớn rồi tập nói cho rõ đi em trai . nghe em nói , chị cứ muốn cười à .

Cu Đen cười gượng :

- Em đâu ích ế . Tại . . .

- Không sao đâu . Dần dần sẽ hết thôi . Bây giờ em ở nhà trông bé Xíu nha . Đói thì ăn hết ổ bánh đi , nhớ chưa .

Dặn dò Cu Đen cẩn thận . Con bé lại khoác vào thân hình ốm tong của nó mảnh ni lon ngắn cũn cỡn .

Thoắt cái , dáng con bé đã khuất trong màn mưa bụi .

Mưa nên quán xá vắng ngắt vắng ngơ . Đi suốt dãy phố dài dặc , bé Tre cũng không thấy chỗ nào để con bé xin được . Nó không được phép vào chợ , vì ở đây đã có băng ăn xin khác . Cuộc sống nào cũng có luật của nó . Dẫu đói , con bé cũng không dám li . Tụi trong chợ hung dữ và ác lắm . Lơ mơ bị đánh chết . Thật ra một đánh một , nó chẳng ngán đâu . Vì thời gian đi lang thang xin ăn , chiều nào nó cũng dừng chân ở khu dạy võ cổ truyền , xem người ta tập võ . Lâu dần nó cũng học theo . Chí ít cũng được gần bốn năm . Nó đánh cũng ra trò lắm . Đã một lần nó đánh lại một thằng con trai định đuổi chị em nó , chiếm chỗ nơi cầu thang . Thằng ấy cao hơn nó một cái đầu , to con lắm .

Vì tức , vì sợ hai đứa em vất vưởng không chỗ ngủ , dẫu sao nơi chị em nó đang ở cũng sạch sẽ , an toàn vô cùng . Nên nó đã ra tay đánh thằng ấy đến sưng mặt , trẹo tay .

Từ ấy bọn trẻ con bụi đời hết dám ăn hiếp nó nữa .

Nhưng qui luật của giang hồ đất ai nấy ở . Nó không thể bước vào giành giật miếng ăn của người khác .

Đi chán , mỏi chân , con bé ngồi bệt xuống một trụ xi măng dưới hiên nhà .

Tấm ni lon không đủ che hết thân hình nó . Nước mưa làm nó ướt lép nhép .

- Cướp ! Cướp !

Đang co ro vì lạnh , vì ướt . Bé Tre giật mình vì tiếng người kêu thất thanh . Con bé bật người dậy và phát hiện ra một gã đàn ông ồm nhách , đang ôm chiếc cặp da vào ngực chạy thụt mạng . Phía sau người bị mất của chạy chơi với .

Không đắn đo , con bé lao ào ra chặn trước mặt gã đàn ông .

Hắn hất tay cho con bé té . Nhanh hơn con bé đã kịp né tránh . Bằng một cú đạp chân ngoạn mục , vừa nhanh vừa chính xác vào chân phải gã đàn ông .

Bị bất ngờ , gã loạng choạng chúi lúi nhận ra người đánh mình là một con bé tí teo . Hắn gầm lên :

- Con nhóc . Mày gan bằng trời , dám cản đường ông .

Bé Tre hất mặt :

- Ông Hai , ông Ba gì kệ ông . Tôi chỉ muốn ông trả lại chiếc cặp táp .

- Con lâu con ạ .

Hắn vung tay lấy chiếc cặp đập vào mặt con bé . Đã đề phòng , bé Tre hụp tránh và phản đòn trở lại . Chỉ một cái quơ tay , con bé đã giật phăng chiếc cặp táp về mình . Thêm một cái đá móc chân trở lại , gã đàn ông ôm bụng lăn lóc giữa đường .

Mọi người chạy đến nơi , đã thấy con bé đứng toét miệng cười vô tư :

- Của ai bị cướp , cháu gửi trả .

Người đàn ông thở hào hển đến bên con bé , mắt anh mở to đầy kinh ngạc :

- Là bé con à ? Nhớ chú không ?

Bé Tre hình mũi nhìn lên . Đôi mắt đen vụt sáng :

- A ! Cháu nhớ rồi . Chú là người hôm nọ đã cho cháu cả bàn tiệc . Cháu không nhớ tên .

Câu nói và cách ăn mặc của cô bé khiến mọi người cười ồ , thêm tò mò .

- Chú tên Hiếu . Gia Hiếu . Cảm ơn cháu đã lấy lại được giùm chú chiếc cặp

, mất nó , chú sẽ phát điên lên vì không còn biết phải làm sao để nhớ những hợp đồng . Mà sao cháu lại hạ được nó nhỉ ?

Tiếng ai đó phụ họa :

- Phải rồi . Con bé ốm thế kia dám chặn đường tên cướp , gan thiệt .

Bé Tre lại cười hồn nhiên :

- Cháu cứ húc bừa đầu vào ông ta khiến ông ta hết đường chạy . Không ngờ lại là của chú , ngộ thật .

Gia Hiếu từ tốn :

- Ngộ thế nào ?

- Y như chú và cháu có duyên kỳ ngộ vậy . Lần nào cháu gặp chú , cháu cũng đang đói cả . Coi như hôm nay cháu gặp may hơn chú đấy .

Lại tiếng ai đó vang lên :

- con bé cũng biết làm tiền đó . Con cái nhà ai mà lanh gớm . Chắc chắn sẽ được một món thù lao rồi .

Con bé có vẻ phật ý khi nghe câu nói ấy . Nó cúi chiếc cặp vào tay Gia Hiếu và quay đi , trong lúc người ta đã lôi gã ăn cướp vào công an .

Gia Hiếu kêu lên :

- Khoan đã , bé Tre ?

Con bé không quay lại , chỉ nói :

- Cháu không có ý bắt chú phải trả ơn như người ta nói đâu . Mồ côi như cháu không phải ai cũng mất hết nhân cách . Cháu thà đói chứ không ăn cắp , ăn giết . Cũng rất ghét ai có hành động đó , nên cháu mới giúp chú thôi .

Chú yên tâm về đi .

Gia Hiếu lật đật kéo con bé lại :

- Bé con ! Chú không hề nghĩ như vậy , là thiên hạ nói thôi . Bé con không nên giận chú .

Con bé vẫn lạnh lạnh :

- Coi như cháu đã trả nợ cho chú , bữa tiệc hôm ấy và 50 ngàn chú cho .

Chào chú .

Những hạt mưa vô tình bị gió thổi , hất tung tấm ni lon bé xíu lên , mưa đùa rớt trên da mặt con bé lạnh buốt .

Gia Hiếu kêu lên :

- Bé con , cháu ướt hết rồi . Nế không muốn bệnh , nghe lời chú , lên xe chú đưa về .

Bé Tre nhếch môi :

- Cháu có nhà đâu mà cần chú đưa .

- Nơi nào cháu dừng chân , nơi ấy là nhà cháu . Chú nhớ không lầm , cháu còn hai đứa em . Cháu không thương chúng sao ?

Bé Tre bặm môi :

- Chú nói vậy là sao ?

- Là nếu cháu bệnh , sẽ không ai lo cho hai đứa nhỏ . Tụi nó sẽ đói , cháu hiểu không ?

Ôi chao ! Tất nhiên con bé không muốn mình bị đau ốm lúc này . Rõ ràng nó đang rét run lên vì ướt , có lẽ cả đói nữa .

Bé Tre ngập ngừng :

- Cháu sẽ không bệnh đâu . Trời sanh trời dưỡng mà . Cháu sợ mắc nợ chú lắm .

Gia Hiếu cười hiền :

- Đừng bướng nữa bé con . Nhìn cháu , chú biết cháu đang đói , đang lạnh lắm . Tới xe , chú chở về .

Chiếc xe bị Gia Hiếu vất cách đó một đoạn khá xa . Chắc tại trời mưa , nên nó không bị bay mất .

Lần đầu tiên leo lên xe máy , con bé thấy nó sao sao ấy . Sợ té nữa . Nhưng nó vốn lì nên bám chặt vào yên xe , chớ không hé răng nói Gia Hiếu chạy

chậm .

Hình như , Gia Hiếu đã đỡ giùm nó những hạt mưa thì phải . Ngồi sau lưng anh , con bé không còn thấy mưa tạt vô mặt nữa , chỉ lạnh thôi .

Gia Hiếu dừng xe trước một shop quần áo . Bé Tre chớp mắt :

- Chú dừng xe đây mau đồ à ?

Gia Hiếu tủm tỉm cười :

- Bé con thích bộ nào , lựa đi rồi thay đồ ướt ra kéo lạnh .

Con bé nhón nhác , ngơ ngẩn :

- Chú mua đồ cho cháu hả ? Đừng , cháu mà mặc mấy thứ đồ sang trọng này sẽ khổ với mọi người . Cháu không muốn đâu .

Gia Hiếu nạt đùa :

- Bé con này , lạ nhất hành tinh . Được mặc đồ đẹp mà chê . Hay bé con chê đồ chú cho ?

- Không phải . Đồ ở đây mắc lắm . Tiền một bộ đủ để cháu ra chỗ bán hàng si da mua được chục bộ cho ba chị em . Đồ đẹp thích thật , nhưng không hợp với cháu . Chả ai cho đưa mặc đẹp chén cơm đâu .

Nghe con bé nói , Gia Hiếu thấy tội nghiệp nó vô cùng . Anh phải năn nỉ mãi nó mới chịu lựa một bộ đồ bộ mà nó cho là đơn giản nhất .

Trong lúc con bé thay đồ , anh kêu chị bán hàng lựa cho anh đủ 10 bộ đồ theo cỡ tuổi ba chị em nó .

Bé Tre có vẻ ngỡ ngàng khi nhìn vào gương . Đúng là người đẹp vì lựa mới chỉ bộ đồ thôi , nhìn nó đã khác ới là khác con bé lọ lem mỗi ngày .

Ngượng ngập bước ra , con bé có vẻ mắc cỡ khi Gia Hiếu nói :

- Mặc thế này , nhìn cháu dễ thương lắm .

- Nhưng không quen , cháu thấy khó chịu .

Con bé thật thà .

Gia Hiếu chỉ cười . Anh chạy xe đến một quán ăn bình dân . Mặc kệ con bé

phản đối , anh kéo tay nó dẫn vào bàn . Nhìn qua bảng thực đơn , anh gọi hai đĩa cơm sườn và tôm rim thịt .

Bé Tre ngo nguậy hoài trên ghế . Chưa bao giờ nó được ngồi ăn đàng hoàng thế này . Quán cơm này , nó cũng ghé để ăn xin vài lần , và chắc chắn người phục vụ còn nhớ mặt nó . Nhìn ánh mắt chị ta khi đặt đĩa cơm trước mặt nó , nó hiểu là chị ta đang ngạc nhiên .

Nhưng nó không còn đầu óc để nghĩ ngợi nữa . Đĩa cơm quá hấp dẫn đã khiến nó hết e dè . Nó cũng biết mời Gia Hiếu trước rồi mới ăn .

Hình như nó đã ăn nhanh hơn mọi người thì phải . Liếc sang Gia Hiếu , nó thấy đĩa cơm của anh mới hết phân nửa . Vậy mà đĩa của nó hết sạch trơn .

Gia Hiếu nói nhỏ :

- Ăn thêm nữa nha bé con ?

Cẩn môi , định từ chối . Nhưng cái bao tử háo ăn đã phản bội nó . Thôi thì , cả đời được một lần ăn đàng hoàng , cứ ăn cho no luôn . Lỡ rồi , chú ấy có cười cũng mặc .

Không đợi cô bé trả lời , Gia Hiếu gọi thêm một đĩa cơm gà , một đĩa thịt bò xào lẫn . Toàn những món ăn con bé chỉ mơ ước thôi .

Chính nó cũng không ngờ nó lại ăn được nhiều như vậy . Gia Hiếu có vẻ vui vì tính thật thà của nó .

Bữa cơm ăn xong thì trời cũng ngớt mưa . Con bé nhất định không chịu để Gia Hiếu chở về . Anh đành phải đưa bọc đồ vào tay nó , giọng cương quyết :

- Chú cho ba chị em . Nếu bé con không nhận cứ ném ra đường . Nhà chú không có trẻ con .

Bé Tre đành miễn cưỡng nhận đồ , nhưng mặt con bé buồn hiu . Nó nói nhỏ :

- Coi như cháu nợ chú , sau này ông trời cho cháu nên người , nhất định

cháu sẽ trả lại cho chú .

Thêm một bịch com và đồ ăn nữa . Con bé lặng lẽ cầm . Nó cầm đầu đi ngược trở lại con đường để về nhà . Thi thoảng , vừa đi nó vừa ngoái lại phía sau . Con bé sợ Gia Hiếu đi theo . Nhưng nó cũng không thể bằng Gia Hiếu . Anh đã lặng lẽ đi theo nó về đến tận chung cư . Nhìn khu phố và tên con đường thật kỹ , Gia Hiếu mới quay xe về nhà .

o Không o

Bước chân vào phòng khách , Gia Hiếu nhìn thấy cô của anh vẫn đang ngồi coi ti vi . Bà vốn ham coi đá banh . Dù nửa đêm hay lúc mờ sáng , nếu có trận đá banh nào , bà cũng coi hết .

Nhướng mắt nhìn anh , bà nghiêm giọng :

- Sao tận giờ này cháu mới về . Để con Quế Chi chờ suốt buổi trưa . Nó có vẻ giận đấy .

Gia Hiếu rùn vai :

- Cháu gặp sự cố , không mất của là may . Mà Quế Chi tới đây chi vậy ? Cô không đi làm sao ?

Bà Gia Minh xoay hẳn người lại , nhìn Gia Hiếu chăm chú :

- Cháu vừa nói không mất là may ? Vậy là sao hả ? Cháu bị bạn hàng giật nợ hay hợp đồng làm ăn bị trục trặc ?

Gia Hiếu thủng thẳng , chỉ tay vào chiếc cặp táp đen :

- Cháu bị cướp giữa đường cô ạ .

Bà Gia Minh ôm ngực :

- Trời đất , rồi cháu có bị té đau không ? Đang chạy xe , sao để ra nông nổi ?

Gia Hiếu cười cười :

- Cháu nghĩ tụi nó theo dõi cháu rồi , từ nhà hàng Hoa Hồng ra , chạy được một đoạn , xe cháu tự nhiên chết máy . Cháu vừa dừng xe là tên cướp ào ra .

Mưa thì lớn , cháu tưởng mất luôn cặp táp , có nước cháu phải cùng cô về

quê trồng vườn quá .

Bà Gia Minh hỏi tới :

- Nghiêm trọng vậy ư ? Rồi sao cháu lấy lại ?
- Tại hôm nay họp cổ đông , sau đó cháu ký hợp đồng xuất khẩu cà phê của công ty với các nước Đông Nam Á . Nên tất cả giấy tờ liên quan cháu đem theo hết . Cũng may cháu được người cứu , bắt tên cướp trả lại đồ .

Bà Gia Minh kêu khẽ :

- Tạ ơn trời phật phù hộ cho cháu tai qua nạn khỏi . Thế , người ơn của cháu đâu , sao không mời về nhà cho cô tạ ơn .

Gia Hiếu cười cười :

- Cô nhóc ấy khó tính lắm cô ơi . Cháu phải nói mãi mới chịu đi ăn cùng cháu một bữa cơm .

Bà Gia Minh kêu to hơn :

- Gia Hiếu ! Cháu vừa gọi người đánh tên cướp là cô bé à ? Cháu định trêu chọc bà già nữa hay sao ?

Gia Hiếu từ tốn :

- Cháu đâu dám . Vì đúng là một cô bé con , tuổi còn quàng khăn đỏ đấy cô .
- Trời đất , bé con mà bắt cướp . Cháu có hoa mắt không ? Hay bị người ta dàn cảnh để làm quen với cháu ?

Gia Hiếu lắc đầu :

- Là thật đó cô ạ . Cô nhỏ này không có cha mẹ , anh em gì cả . Sống nhờ dưới chân cầu thang ở một chung cư . Con bé hình như có võ nên mới hạ được tên cướp cặn ấy .

Bà Gia Minh sững sờ :

- Không cha mẹ , lại nhỏ thế , con bé sống bằng gì ?

Gia Hiếu guồng gọn :

- Nó đi ăn xin trong các quán ăn từ lúc mới hai , ba tuổi gì đó . Bây giờ nó

còn nuôi thêm hai đứa nhóc nữa , một đứa độ bốn , năm tuổi . Còn đứa kia mới biết bò .

- Trời Phật ơi , làm sao mà nuôi nổi . Cháu có nghe lắm không ?

- Cháu bí mật theo sau con bé về tận chung cư . Hỏi bảo vệ , họ kể cháu nghe . Thấy tội lắm cô ạ .

Bà Gia Minh chép miệng :

- Những đứa trẻ còn nhân cách như thế lẽ ra phải được nuôi dạy đàng hoàng . Hiếu này , nhà mình còn rộng thế này , hay lúc nào cháu đưa mấy đứa đó về đây ở cho vui . Cháu đi suốt , cô ở nhà một mình cũng buồn .

Gia Hiếu ôm vai cô , xúc động :

- Nếu cô thật lòng muốn cứu mang tội nhỏ để hôm nào cháu thử nói coi sao . Cháu e khó lắm . Con bé còn nhỏ , nhưng tính nết rạch ròi , ngay thẳng , lại rất tự trọng .

Bà Gia Minh nạt đùa :

- Cha cậu , nếu cô hẹp hòi , ích kỷ , cô đã bỏ sang Mỹ , ở chi đây một mình lo cho cháu chứ .

Gia Hiếu về biết lỗi :

- Cháu xin lỗi cô . Cháu chỉ vui miệng thôi . Cháu hứa sẽ dẫn cô bé ấy về đây , còn giữ được chân nó hay không , cháu dành cho cô đấy .

Vừa lúc có tiếng chuông điện thoại reo vang . Bà Gia Minh nhắc ông nghe , Gia Hiếu lững thững đi lên lầu .

- Gia Hiếu ! Điện thoại của cháu .

Gia Hiếu nhăn nhăn :

- Ai gọi vậy cô ? Nói cháu không có nhà , cháu muốn thay đồ cô ạ .

Bà Gia Minh nói :

- Là Quế Chi . Cô lỡ nói cháu vừa về . Thôi cứ nói vài câu cho yên đi cháu .

Gia Hiếu về bất mãn , anh lâu bầu :

- Bực cả mình .

Nhìn bộ mặt quạu đeo của Gia Hiếu , bà Gia Minh lắc đầu . Coi bộ thẳng cháu bà chẳng hề có chút tình cảm gì với Quế Chi cả . Khổ nỗi , con bé ngoài việc là trợ lý của Gia Hiếu , nó còn là cháu gái cưng của ông bạn già rất thân của bà . Tình bạn mà phần số đã không cho hai người được nên đôi lứa , nên họ đã cố gắng để hai đứa cháu của họ kết nghĩa vợ chồng , coi như là tâm nguyện cuộc đời họ . Gia Hiếu chưa hề tỏ tình cảm của nó với bất kỳ cô gái nào . Dù con gái đi quanh nó rất nhiều .

Chép miệng , bà Gia Minh lững thững đi ra khu vườn nhỏ trồng rất nhiều cây kiểng quý . Sau cơn mưa , khu vườn như xanh hơn , các loại hoa như long lanh sắc hương hơn bởi những giọt mưa còn rơi đọng trên cánh lá hoa . Buổi chiều chủ nhật sau đó , Gia Hiếu đã quyết định đến thăm nơi ở của bé Tre . Bác bảo vệ có vẻ kinh ngạc , khi nhìn Gia Hiếu sang trọng đĩnh đạc từ xe hơi bước xuống , nghe hỏi đến bé Tre , bác tròn miệng :

- Con bé quét rác chung cư ấy hả ? Chị em nó ở phía cầu thang tay phải kia . Mà cậu là gì của con bé vậy ?

Gia Hiếu cười cười :

- Ở đây có qui định phải hiểu rõ thân thế của khách quan hệ với người trong chung cư sao bác ?

Bác bảo vệ từ tốn :

- Làm gì có qui định kỳ quặc ấy . Tại từ hồi nào đến giờ tôi đâu có khi nào thấy con bé có người thân đâu . Nó được ông Tư đồn nhật nuôi từ nhỏ . Mấy năm nay ông già quá , phờng và hội phụ nữ cho ông vô bệnh viện rồi . Con bé ở một mình cho đến lúc tự nó đi nhật đứa khác về ở . Nghèo đến tận cùng chữ nghèo , lại nhỏ xiu , không hiểu sao con bé lại đủ can đảm nuôi thêm hai đứa nhỏ cũng bị bỏ rơi như nó . Cậu vô trông đi , hình như bé Xiu bị sốt , nên con nhỏ ở nhà đây . Cậu bỏ qua cho câu chuyện lảm điều của tôi nha .

Gia Hiếu cười cười , lấp lửng :

- Không sao đâu bác . Cháu còn muốn biết nhiều hơn về cô bé .

Dứt lời anh chậm rãi đi về phía bác bảo vệ nói .

Nhìn theo anh , bà bán thuốc đầu chung cư nói :

- Ông Hà này , không biết cậu đó là gì của con Tre nhỉ . Coi tướng giàu sang lắm . Cầu xin cho ông trời độ cho con Tre tìm được gia đình . Thấy nó , tôi thấy tội lắm ông ạ .

Ông Hà gật đầu :

- Tôi cũng đang mong như thế . Con bé khổ quá nhiều rồi . Nếu được người cứu mang , được ăn học , nó sẽ khá hơn khỏi đưa con nhà giàu .

Trong lúc hai người rì rầm bàn tán , thì Gia Hiếu đã đến đúng chỗ ở của bé Tre . Anh nghe tiếng bé Tre thật ngọt :

- Nín đi nào bé Xiu . Nín đi chị cho uống thuốc , ráng uống để hết bệnh , chị mới thương chứ .

Chừng như hiểu được tâm lòng của chị , con bé đang khóc từ từ im bặt .

- Chị Hai , em é óng quá à .

Tiếng con trai ngọng lú lo .

Bé Tre buồn buồn :

- Ủa , bà Mười biểu bé Xiu sốt mọc răng , uống thuốc hạ sốt vào , sẽ không còn nguy hiểm . Nhưng chị cứ lo lo .

Con bé nói chuyện với thằng em nuôi mà như nói cùng người lớn . Chắc nó đang bồi rồi lắm và rất cần có người chia sẻ .

Gia Hiếu nghe thương con bé làm sao . Mới 11 , 12 tuổi đầu chứ mấy . Cái tuổi đáng ra còn nhõng nhẽo mỗi sáng thức dậy còn phải ba mẹ đón đưa tới trường , và ăn uống đòi gì được nấy . Vậy mà . . . khề hắng giọng để đánh động . Anh thấy con bé nhóng mắt nhìn ra .

Gia Hiếu bước vào .

Bé Tre đang cúi húi soạn đồ ở góc giường . Nghe tiếng chân người , con bé đưa mắt nhìn lên . Nó tròn xoe đôi mắt , bật dậy :

- Ủa ! Là chú à ? Tại sao chú biết cháu ở đây ? Chú đi theo cháu phải không ?

Giọng nói con bé đầy vẻ ảm ức .

Gia Hiếu giả lả , nói dối :

- Chú có người bạn ở căn nhà đối diện chung cư này . Khi nãy , chú đang ngồi uống nước cùng bạn , vô tình thấy cháu đi vào đây nên chú tò mò đi theo cho biết . Đã coi chú như người bạn thì mắc chi cháu không cho chú đến thăm hai đứa nhỏ .

Bé Tre cắn môi :

- Chị em cháu chỉ có mỗi góc cầu thang này . Với những đứa trẻ cầu bơ cầu bắt như tụi cháu , đã là sang lắm , còn bao nhiêu đứa ngủ gốc cây , vỉa hè nữa . Nhưng cháu không muốn chú đến đây để rồi động lòng trắc ẩn nữa .

Gia Hiếu không ngờ con bé ăn nói lưu loát và đầy tình ý như vậy .

Anh cười cười :

- Chú tuyệt đối không phân biệt và rất ghét sự thương hại . Mời chú ngồi đi bé con , kéo cũi hoài cổ chú dám gãy quá .

Bé Tre thở dài :

- Chú không chê chậ chội , dơ dáy , thì cháu mời chú ngồi tạm đây . Để cháu mua nước chú uống .

Gia Hiếu nheo mắt :

- Lại khách sáo rồi . Chú đâu đến xin nước cháu uống . Nào , cho chú coi em bé út chút coi .

Cu Đen có vẻ lạ lẫm và ngơ ngác trước cử chỉ thân mật của người đàn ông sang trọng . Nãy giờ nó cứ ngồi một bên bé Xíu , nín khe .

Bây giờ nghe Gia Hiếu đòi coi em bé nó lại ngỡ anh muốn xin em của nó .

Cu Đen nín tay bé Tre nhếch miệng :

- Ty Ai ơi . Cu hồng ịu không em bé ầu .

Bé Tre vỗ vỗ lưng Cu Đen :

- Đừng có khóc . Chú ấy chỉ muốn thăm hai em thôi . Quần áo đẹp hôm rồi là do chú ấy cho em đó , hiểu không ?

Gia Hiếu vẫy tay cho Cu Đen lại gần , anh hạ giọng :

- Chú không lấy em của cháu đâu . Cháu thương em lắm hả ?

Cu Đen gật đầu . Mắt nó vẫn dè chừng nhìn Gia Hiếu .

Gia Hiếu hỏi nhỏ :

- Cháu muốn đi học không ?

Cu Đen gật đầu . Nó nhìn bé Tre bằng ánh mắt dè dặt , rồi nói :

- Ông ai giữ em không chị ai đi ăm .

Bé Tre vẻ bất mãn :

- Chú không nói những việc ấy được không ? Chị em cháu mong đủ cơm ăn đã là quá tốt . Đâu dám mơ ước xa hơn .

Gia Hiếu trù mến :

- Chú muốn giúp tụi cháu . Cháu không từ chối chứ ?

- Phải chú thương hại cháu không ? Và lòng hào hiệp của chú tồn tại được bao lâu khi chúng cháu có tới ba chị , em ?

Gia Hiếu nhẹ giọng :

- Chỉ cần cháu đồng ý , chú sẽ lo cho cả ba chị em đến khi nào cháu tự mình kiếm ra tiền .

Bé Tre kênh mặt :

- Hiện tại cháu vẫn kiếm ra tiền , ra gạo để ba chị em cùng sống đấy thôi .

Gia Hiếu lựa lời :

- Chú biết . Nhưng vài năm nữa cháu lớn lên , trưởng thành . Cháu không thể mãi đi xin hay đi rửa chén thuê . Cháu nghĩ xa hơn đi bé con .

Bé Tre buồn tênh :

- Biết sao thay đổi được hả chú ? Khi cháu đơn độc trên đời , chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ , được người tốt đem về nuôi bằng chính những hạt cơm thừa , canh cặn . Rồi chính cháu cũng phải mỗi ngày mỗi giành giật với đồng loại . Đôi khi đói quá , vì em ở nhà , cháu phải đuổi cả chó , bị nó cắn rớm máu tay vẫn cố lấy cho được miếng ăn của nó . Cuộc đời cháu như vậy , có thể khác được chăng ?

Gia Hiếu xúc động :

- Chú có kể chuyện cháu với bà cô của chú . Cô chú đã nói chú thuyết phục cháu về ở với gia đình chú . Chú sẽ cho cháu đến trường . hai đứa nhỏ cũng thế .

Ngồi im lặng một lát , bé Tre lắc đầu :

- Cháu không muốn mắc nợ chú . Nghèo cỡ cháu chỉ là phận tôi đòi . Chú đem cháu về để rồi cháu không được cảm thông hoàn toàn . một lúc nào đó , cháu cãi lại , coi như cháu vô ơn , bạc nghĩa . Cháu không muốn điều ấy xảy ra chú ạ .

Gia Hiếu cố gắng thuyết phục . Nhưng con bé vẫn một mực từ chối .

Chẳng biết sao hơn , anh đành quay về . Bụng vẫn nghĩ nhất định anh sẽ trở lại đến khi nào con bé chịu mới thôi .

Đặt vào tay con bé một sấp tiền . Giọng anh vừa âm áp vừa cương quyết :

- Cho chú được phụ giúp cháu lo tiền thuốc cho em bé . Trẻ con không biết đau chùng . Cháu phải có tiền phòng khi em bệnh nặng .

Bé Tre ngần ngừ :

- Cháu . . . còn tiền , chú . . .

Gia Hiếu nạt đùa :

- Nếu không muốn có người chú này , chú cũng đành vậy . Chú không cho cháu , là chú cho đứa nhỏ thôi .

Bé Tre nhìn mắt Gia Hiếu . Nó hiểu ở cuộc đời này không phải ai cũng tốt với nó như người đàn ông này . Là đứa trẻ sống không cha mẹ , nó luôn khao khát một mái ấm gia đình , có người lớn chở che , chăm sóc . Nhiều đêm nằm ôm bé Xíu , nó thấy như không còn sức nuôi nổi hai đứa nhỏ nữa . Bây giờ , nghe Gia Hiếu đề nghị , nó muốn lắm chứ .

Thôi thì , coi như nó nhận để lo cho hai đứa bé vậy !

Không ngờ , đêm đó bé Xíu lên cơn co giật , phải đưa đi cấp cứu . Bác sĩ bảo con bé bị viêm phổi nặng , nếu không điều trị đúng thuốc . E con bé không qua nổi . Bé Tre lo vô cùng . Giờ phút này nó mới thấm thía nỗi sợ một mình đối mặt cùng bệnh tật của em nó .

Cũng may số tiền Gia Hiếu đưa cho nó hồi trưa có tới ba triệu . Nó yên tâm đóng tiền viện phí và mua thuốc cho em . Coi như con bé được yên phận . Nhưng còn Cu Đen và chính bản thân nó nữa ! Nó sợ nhất phải ở bệnh viện lâu , công việc ở chung cư được giao cho người khác thì nó buồn lắm . Dẫu mỗi tháng chỉ 300 ngàn đồng . Nhưng nó chỉ vất vả vài tiếng buổi sáng , gần trưa nó ra ngoài đi xin , tìm việc cũng kiếm được cơm trong ngày . Và số tiền ít ỏi kia , chính là số vốn phòng thân của chị em nó .

Nghĩ mãi , nó nghe đầu óc căng cả lên . Rồi đến sáng sớm nó nhờ người trông chừng con bé , để về chung cư . Nó quét dọn thật nhanh , rồi dẫn theo Cu Đen vào bệnh viện .

Sau khi cho hai đứa nhỏ ăn , nó dặn Cu Đen canh chừng bé Xíu , nó nhờ luôn cả bá bác nằm kế bên nữa . Nó không dám đi xa , mà xuống các phòng bệnh xin ăn , xin tiền . Nó nói hoàn cảnh hiện tại của chị em nó . Vậy là , ai cũng sẵn sàng cho nó tiền hoặc đường sữa .

Bé Tre không ngờ ở bệnh viện , nó xin được dễ dàng và nhiều thế . Chỉ một vòng nó đã xin được vài trăm ngàn chưa kể đường , sữa , cam , chuối .

Bé Tre mừng rỡ , xách tất cả trên tay trở về phòng bệnh bé Xíu .

- Ôi trời , con nhỏ này mất mũi để đâu vậy .

1 tiếng xuýt xoa kèm lời chua lè của cô gái vang lên . Bé Tre cuống quýt cúi xuống lượm những thứ bị rơi vãi , nó sợ mất nên không cả nhìn coi người bị nó xô vào là ai ? Không cả biết xin lỗi người ta như thường khi nó vẫn làm .
Cô gái xằng xớn :

- Ranh con , xô vào người ta , không biết nói câu gì hả ? Bộ mày câm hay sao ?

Miệng hát nhỏ , bàn chân đeo giày cao của cô ta chột dẫm lên tay bé Tre , khi con bé vừa chồm tới một trái cam .

Bé Tre kêu thét :

- Ái da , đau quá à ?

- Mày cũng biết đau hả ? - Giọng cô gái kéo dài .

Bé Tre hất bàn chân đang cố tình chà những ngón tay nó . Cô gái mắt đã loạng choạng suýt té , bởi đôi giày quá cao .

- Ranh con , mày dám hất tao hả ?

Bé Tre bặm môi , cặp mắt đen quắc lại :

- Chị thật quá đáng . Tôi sơ ý một chút đã làm chị té đâu . Sao chị dùng chân đạp lên tay tôi .

Cô gái trợn mắt :

- Con ranh , thì ra là mày đấy . Chỉ là thứ ăn xin thôi , đòi lên mặt hả . Tao dẫm cho nát tay mày ấy chứ .

Bé Tre nhận ra cô gái chính là người ngồi chung bàn ăn hôm nào với chú Hiếu . Con bé chột quạu :

- Ăn xin , chứ không ăn cắp . Chị dám đạp gãy tay tôi không ? Thử coi , tay tôi dơ duỗi thật , nhưng trái cam là vật ăn bị chị chà đạp , khinh khi vậy .

Liệu trời đất có dung cho chị suốt đời sung sướng không ? Người phải biết quý của thực vật chứ .

Cô gái chính là Quế Chi , bị con bé mắng . Quế Chi nổi sùng :

- Mày dám trù ẻo tao hả . Để tao cho mày biết , tao có dám đánh mày không ?

Quế Chi hầm hè , giơ chân đạp vào người bé Tre . Con bé nhếch môi cười nhạt , nó khễ nhích người sang trái rồi đưa cánh tay không xách đồ , hất chân Quế Chi .

Con bé nhìn lỏng lỏng , lỏng lỏng như cây tằm , không dè lại mạnh kinh khủng . Quế Chi bị con bé dùng tay chém vào chân , nhìn ngoài tưởng đâu nó đỡ , thật ra nó dùng một thế võ để chặt nhẹ vào chân Quế Chi , khiến cô ta đau phải la toáng lên .

Bé Tre rùn vai :

- Là do chị ỷ lớn ăn hiếp tôi . Người lớn đánh con nít không ai hoan hô đâu . Bây giờ tôi phải đi .

Quế Chi vừa đau vừa quê , vì bị con bé móc họng , móc giò trước đám đông . Nên hùng hổ kéo ngược bé Tre lại , mắt đà con bé chúi lúi vào người Quế Chi . Tức quá , con bé dùng răng cắn vào người Quế Chi thật mạnh . Hình như sức chịu đựng đã bị vỡ trong đôi mắt đen đang bốc lửa . Con bé sẵn sàng ăn thua cùng Quế Chi . Vừa lúc , từ đầu hành lang hai người đàn ông đi tới , Quế Chi la bai bai :

- Anh Gia Hiếu , tới trị giùm em con bé mất dạy này .

Bé Tre tức giận :

- Không cha không mẹ , không học thức , ai dạy tôi đâu mà bị mất ? Chị mới là loại người như thế đó .

Gia Hiếu bước vội tới , anh kéo tay bé Tre :

- Chuyện gì vậy bé con ? Sao cháu lại ở đây ? Cháu và Quế Chi gây nhau à ?

Bé Tre cay cú :

- Thì cháu đi ăn xin không được sao ? Cháu không phải người đồng trang

lừa với chị ta mà dám cãi lộn . Tại chị ta muốn đánh cháu thôi .

Gia Hiếu nghiêm mặt :

- Quế Chi , phải em đánh con bé không ?

Quế Chi chát chúa :

- Phải thì sao chứ . Hạng cầu bơ cầu bắt , chuyên rình mò người ta để chôm chĩa . Nó . . .

Quế Chi chưa nói hết câu , bé Tre đã bất ngờ tát thẳng vào miệng Quế Chi :

- Chị là hạng tiểu nhân . Ăn không nói có , chị đừng ỷ mình giàu sang rồi nói bậy , bôi nhọ người khác . Tôi thà nghèo , chứ không cần kết thân cùng con người xảo trá như chị đâu . Tôi cảnh cáo để chị biết Đa kim ngân phá luật lệ thiệt nhưng là với tầng lớp của chị kia . Chứ với tụi cái bang như tôi , thì trời sập cũng phải nói sự thật .

Quế Chi dậm chân :

- Anh Hiếu , anh còn đứng đó nhìn được sao ? Loại côn đồ mới hỉ mũi đã dám hành hung người . Anh mau kêu bảo vệ tới bắt nó đi .

Gia Hiếu nhột nhạt trước những câu nói chát chúa của Quế Chi , khiến nhiều người hiếu kỳ đứng ở cửa phòng nhìn ra . Anh chưa biết nói sao , thì một người đàn bà rẽ đám đông tới kéo tay bé Tre , miệng kêu khẽ :

- Trời ơi , này giờ cháu bỏ đi đâu vậy hả ? Con bé lại lên cơn sốt quá . Mau vào với nó đi .

Bé Tre nghe người đàn bà nói , vội dạt mọi người để chạy .

Quế Chi nhanh tay kéo vạt áo con bé giật lại . Bé Tre mím môi , bờ môi nó rung bần bật , nó giơ tay đập mạnh về phía sau . Thêm một lần Quế Chi bị mất đà , té chúi lũi , bởi vạt áo con bé đã quá cũ , nó chém xuống cho đứt luôn vạt áo rồi chạy đi .

Gia Hiếu cau mày :

- Em thật quá đáng . Chấp nhận cả với một con bé đáng tuổi cháu mình , đòi

ăn thua đủ với nó là sao .

- Anh còn bệnh nó nữa . Em biết rồi lúc nào anh cũng chơi trội , muốn làm người tài trợ cho nó chứ gì .

Gia Hiếu bực mình :

- Em im ngay , đừng làm trò cười cho thiên hạ nữa . Không biết chuyện thì đừng nói . Con bé , nó đáng quí hơn em đấy . Không nhờ nó chắc gì hôm nay em còn công ty để đi làm . Anh còn chiếc ghế giám đốc để ngồi .

Gia Hiếu tuôn một hơi , toàn câu khó hiểu khiến Quế Chi phải im lặng suy nghĩ . Gia Hiếu ít khi tỏ ý giận dữ với mọi người , với cô càng không có .

Thế mà anh đang nổi giận , nhìn nét mặt anh tự nhiên cô thấy sờ sợ .

Không nói một câu , Gia Hiếu lừng lững đi về hướng bé Tre vừa đi .

Quế Chi liếm môi :

- Anh Hiếu , anh đi đâu vậy . Phòng bác Quý ở bên này cơ mà .

Gia Hiếu phẩy tay :

- Em vào thăm bác Quý một mình đi . Tôi đi đây một lát đã .

Mặc cho Quế Chi đứng dậm chân tức tối . Anh bước nhanh về phía cuối dãy hành lang .

Ngần ngừ Gia Hiếu đưa mắt nhìn nhanh các phòng bệnh anh đi qua . Cuối cùng anh đã nhìn thấy bé Tre đang quì trên một chiếc giường kê sát vách .

Bên cạnh là khuôn mặt ngơ ngác của Cu Đen . Anh đoán bé Xíu bệnh nặng , nên vội vã đi vô .

Không nói một lời , anh đặt tay lên trán con bé . Nó nóng như cục than và cứ ho liên tục , dù mắt nó nhắm nghiền . Gia Hiếu vội xốc con bé lên , giọng anh gấp rút :

- Theo chút đưa em xuống phòng cấp cứu ngay .

Bé Tre mím môi :

- Bác sĩ nói nó bị biến chứng . Cháu sợ nó không qua được .

Gia Hiếu làm lì bế con bé xuống phòng cấp cứu . Nhưng bệnh tình của bé Xíu quá nặng , chẳng hiểu sao chỉ là viêm phổi , con bé lại bị xuất huyết bao tử , thêm sốt rét nữa . Vậy là sau những giờ cấp cứu đầy nhiệt tình của y bác sĩ . Bé Xíu cũng ra đi .

Nghe tin bé Xíu chết . Bé Tre ngắt lịm ngay cửa phòng .

Phải mất một hồi chăm sóc nữa , con bé mới tỉnh lại . Nó hất mọi người ra một cách mạnh kinh khủng , lao đến chiếc giường còn đặt con bé . Nó cúi xuống ôm chặt bé Xíu vào lòng , miệng không ngớt gọi :

- Bé Xíu ơi , đừng bỏ chị đi như vậy mà . Chị đã nuôi em trong bao tháng nay , cực khổ , đói khát , chị đều chịu được , miễn em có sữa uống , cháo ăn , tắm áo lạnh . Về với chị với anh Cu Đen đi em . Về chị pha sữa ca cao cho em uống nghe em .

- Cháu bé à , đừng khóc nữa . Các bác , các cô xin chia buồn cùng cháu . Tại căn bệnh biến chứng đột xuất , không được phát hiện kịp chứ lẽ ra vẫn còn cứu được em của cháu . Bây giờ cháu bỏ em xuống đi để làm thủ tục cho con bé .

- Nhưng cháu không muốn mất em đâu . Cháu khổ để có em bên cạnh kia mà .

Giọng bé Tre đau đớn , nghẹn ngào , các bác sĩ đều rơi nước mắt thương con bé .

Bác sĩ trưởng khoa ôn tồn :

- Người đã mất rồi , không thể sống lại , cháu hãy nén tâm để lo cho em cháu nữa kia .

Gia Hiếu cũng ôm vai con bé vỗ về :

- Bé Tre à , ra ngoài với chú , để bác sĩ làm việc . Cháu khóc hoài , em nó đi sao được .

Bé Tre bỗng òa khóc tức tưởi trên vai Gia Hiếu . 24 tuổi đầu , Gia Hiếu chưa

từng chứng kiến cảnh thương tâm ly biệt như thế này bao giờ . Anh nuốt vào lòng tiếng nấc nghẹn xót thương cho số phận bạc bẽo của chị em bé Tre .

Anh biết tuy không được ăn học nhưng ở con bé luôn tiềm ẩn một tình người khoan dung nhân hậu . Chính vì trái tim nhân hậu ấy đã khiến một con bé 11 , 12 tuổi đầu dám giơ đôi tay ốm yếu , thiếu thốn của mình bồng đứa hài nhi về nuôi .

Người ta có tiền của , mẹ cha , mà nuôi một đứa bé còn trăm cay ngàn cực . Huống hồ , bé Tre vừa nhỏ , vừa tay trắng . Nó đã đổi một giá thể nào cho mấy tháng qua mới nuôi được đứa trẻ đỏ hỏn , đến biết ngồi , biết lật !

Con bé đau đớn là phải .

Sau cái chết của bé Xíu , tính bé Tre càng trầm lặng hơn . Và không rõ con bé đã nghĩ những gì , để cuối cùng nó chấp nhận về căn nhà nhỏ Gia Hiếu mua cho chị em nó .

Hôm chị em bé Tre về nhà mới , chính bà Gia Minh đã làm mâm cơm nhỏ đãi hai đứa . Rồi bà tỉ tê chuyện trò cùng bé Tre . Gia Hiếu không ngờ cô của anh lại giỏi thuyết phục con bé bướng bỉnh đầy tự ái ấy . Để anh được bảo trợ cho nó ăn học , cho đến khi trưởng thành . Anh đích thân tìm thầy về tận nhà dạy kèm cho hai chị em bé Tre .

Thoạt đầu con bé một hai không chịu , đòi tìm việc làm . Anh nói khô nước miếng đắng họng , nó mới chịu nghe lời anh vẫn kèm điều kiện :

- Cháu đồng ý học , nhưng chú phải cho cháu nhận hàng mây tre về đan thêm .

Biết con bé muốn kiếm tiền , Gia Hiếu không muốn , nhưng phải hứa để nó yên tâm học .

Hôm nay là ngày đầu tiên hai chị em nó học chữ .

Gia Hiếu nghiêm trang :

- hai đứa sẽ học với thầy Đoàn buổi sáng . Buổi tối thầy dạy riêng cho bé

Tre . Chú muốn trong một năm liên tục tự cháu phải học hết chương trình lớp ba .

Bé Tre le lưỡi :

- Cháu nhìn chữ cứ rối hoa mắt lên , khó hơn việc bắt cháu quét rác , rửa cầu thang nữa . Cháu sợ mình không học nổi .

Gia Hiếu ân cần :

- Đầu tiên , mới đến trường , chú cũng có tâm trạng như cháu vậy . Sau học quen thuộc mặt chữ thấy cũng không khó . Thông minh như cháu , chú tin cháu sẽ học được mà . Bằng mọi giá , sau ba năm cháu phải thi được bằng trung học cơ sở . Việc thi cử chú sẽ lo . Chỉ mong cháu cố gắng để tương lai được khác đi . Nghe không Hương ?

Bé Tre đỏ mặt :

- Đừng gọi cháu bằng Hương . Nghe xa lạ lắm .

Gia Hiếu cười :

- Tất nhiên chú vẫn không quên cháu là bé Tre hôm nào . Nhưng , cô Gia Minh của chú đang làm thủ tục giấy khai sinh cho hai chị em . Phải có tên để sau này còn đi học , đi làm chứ .

Bé Tre làu bàu :

- Nhưng cái tên Tâm Hương có vẻ xa lạ làm sao ấy . Lẽ ra , bà cô nên gọi cháu tên Cúc , tên Hoa , tên Chanh cũng được rồi .

Gia Hiếu bật cười :

- Chú lại nghĩ bà cô đã chọn cho cháu một tên gọi rất hợp với cháu đó . Sau này cháu sẽ không trách ai đặt tên cho mình không hợp tính cách nữa . Thôi , từ hôm nay hai chị em ráng học đi . Chiều chú sẽ ghé thăm .

Nhìn Gia Hiếu chạy xe khuất sau cánh cổng , cặp mắt đen của bé Tre ánh lên vẻ tư lự buồn buồn .

Thật tâm cô bé không phải không muốn được thay đổi . Có ai thích đi ăn xin

, rửa chén , giặt đồ suốt đời đâu . Vì ham học ngày nào bé không ghé qua trường tiểu học nhìn tụi trẻ trạc tuổi mình được cha mẹ đón đưa tới lớp mà thèm thường .

Cô nhóc đã nghĩ đến cách học lén chữ như đã học lén võ . Khổ nỗi , trường học không dễ ra vào . Nên con bé đành chịu , dù muộn màng đấy . Nhưng nhất định bé phải vươn lên , phải được đổi kiếp làm người .

Thầy Đoàn không lớn hơn chú Hiếu , lại đang là sinh viên đại học năm thứ tư nên thầy đã nói :

- hai chị em đừng gọi bằng thầy nghe nghiêm quá , gây không khí căng thẳng . Gọi anh được rồi .

Bé Tre chớp hàng mi cong :

- Gọi vậy , bà nghe được , bà la tụi con chết .

Đoàn cười vui :

- Để anh nói cho , đừng sợ . Ăn thua là hai đứa học cho tốt kìa .

Học chữ nhìn đơn giản , nhưng lại không hề đơn giản chút nào . Nhận mặt chữ đối với bé Tre không khó . Nhưng lúc cầm viết thì không khác gì cực hình vậy . Bàn tay quen cầm chổi , rửa chén , giặt đồ . . . nay cầm đến cây viết cứ lóng ngóng , run run làm sao ấy . Viết bằng phấn còn đỡ .

Thầy Đoàn phải cầm tay từng đứa để tô chữ . Suốt buổi sáng đầu tiên , hai chị em học được có ba chữ cái . Khó nhất là viết lệ , cứ lệch nghệch y như giun cào vậy .

Bé Tre đưa tay quệt mồ hôi , giọng buồn hiu :

- Nhìn không giống ai cả thầy ơi . Thế này làm sao học đây . Em tưởng dễ lắm , không ngờ mình dở quá .

Đoàn động viên :

- Lần đầu ai cũng thế cả thôi . Chẳng ai biết cầm viết ngay đâu . Anh bị cô giáo khế cho sưng tay ấy chứ . Các cụ nói Nhất khó là đi học . Nhất nhọc là

giữ em . Nhất hèn là kẻ chần trầu giữ em cực nhọc vậy , bé còn vượt qua được . Vài ngày em sẽ quen tay , không chừng viết đẹp hơn anh nữa .

Bé Tre thở dài :

- Thôi thì đành ráng vậy . Rõ ràng tập viết chữ khó hơn tập một thế võ .

Cu Đen được Đoàn tập cho cách đọc trước , thằng bé do ít nói , ít tiếp xúc với mọi người , tính nhút nhát , e dè . Nên bây giờ Đoàn phải uốn cho nó từng âm chữ y như dạy nó tập nói vậy .

Buổi chiều hai chị em tự tập viết lấy , thời gian biểu được Đoàn vạch ra rất nghiêm .

Bé Tre nhăn nhó :

- Em quen đi nhong ngoài đường , bây giờ ngồi suốt ngày ở nhà , vừa đau lưng , đau tay , nhức đầu gối . Buồn ghê .

Đoàn bật cười :

- Sau này em sẽ thấy không còn đủ thời gian để em ngồi một chỗ đâu . Ráng lên , anh Gia Hiếu kỳ vọng vào em và mong em học giỏi để thay đổi đấy .

Nghe Đoàn nhắc đến Gia Hiếu , bé Tre chỉ còn biết im lặng . Tấm lòng chú Hiếu dành cho chị em cô thật lớn . Chưa chắc gì cha con , chú cháu ruột thịt đã quan tâm được như vậy .

Nhất định cô phải vươn lên , không phụ lòng bà cô và chú Hiếu .

Gia Hiếu vừa bước chân vào phòng , máy điện thoại nội bộ đã reo vang .

Anh nhắc máy , nét mặt hơi cau lại khi nhận ra giọng Quế Chi :

- Có chuyện gì không ? Quế Chi ?

Quế Chi giận dỗi :

- Bộ cứ phải có chuyện , em mới được gọi cho anh sao ?

Gia Hiếu khô khan :

- Anh nói nhiều rồi . Đây là cơ quan . Hôm nay còn nhiều việc phải làm , em cần gì buổi trưa gấp lại .

Quế Chi dần mạnh ống nghe xuống bàn . Gia Hiếu hình dung nét mặt tức tối của cô , anh khẽ thở dài .

Càng ngày Quế Chi càng khiến anh bức mình . Nhất là khi nghe đầu tháng tới bà nội anh sẽ về nước cùng một chuyến với gia đình Quế Chi , để lo đám hỏi cho anh . Cô càng bộc lộ tính cách kênh kiệu , đồng đánh của mình .

Ngay cả với cô của anh , nhiều khi cô còn tỏ thái độ coi thường bà . Bà Gia Minh biết rõ điều đó , nhưng vì mẹ , vì lời hứa cùng anh trai bà đành nhin tắt bật , Gia Hiếu thì khác . Anh không cho phép bất kỳ ai được xúc phạm tới cô của anh . Bà như một báu vật thiêng liêng mà anh phải giữ gìn , nâng niu , kính trọng .

Từ những bắt đồng nho nhỏ , Gia Hiếu cảm nhận anh không hề yêu Quế Chi . Tất cả chỉ là ngộ nhận do sự sắp đặt của hai gia đình .

Trời ạ , bây giờ anh mới nhận ra điều ấy , liệu có kịp thay đổi nữa không ? Anh rất sợ cuộc hôn nhân như của vợ chồng Trung Nhân , bạn anh hiện tại . Sống trong địa ngục có lẽ còn sướng hơn sống bên cạnh người đàn bà không ra gì .

Lặng lẽ , Gia Hiếu ngồi vào bàn làm việc . Công ty anh vừa ký được những hợp đồng có giá trị kinh tế với nước ngoài . Giá cả phê đang sụt kinh khủng . Nếu anh nắm được cơ may hiếm có này , chẳng mấy chốc anh sẽ trở thành kẻ độc quyền xuất khẩu cà phê trên thị trường thế giới .

Hết ký giấy , lại gọi điện trao đổi cùng các cơ sở vệ tinh của công ty , thêm hai cuộc tiếp khách bàn về việc ký hợp đồng thu mua cà phê trên cao nguyên làm Gia Hiếu mệt ngất ngư .

Vừa hết giờ , anh hết muốn bước khỏi phòng nữa . Đói bụng đấy nhưng anh thèm được ngủ họn

Đến chiếc giường kê phía trong sát phòng làm việc , Gia Hiếu buông mình xuống thật nhanh . Các khớp xương được co giãn , kêu răng rắc , đã thiệt .

- Anh Hiếu ơi , anh Hiếu .

Vừa nhắm mắt đếm một , hai , ba . . . để ngủ , Gia Hiếu chợt nhận nhúm người , bất chợt anh nằm thu mình lại mong trốn thoát cặp mắt sắc lẹm của Quế Chi .

Khỏ quá , ai nói yêu là sung sướng , là mật ngọt , chứ anh nghe nản vô cùng . Quế Chi vén nhẹ bức màn che giường , cô ngọt ngào :

- Anh Hiếu , anh bệnh hay sao mà không về ăn cơm . Tệ ghê , giấu cả em nữa .

Cô đặt tay lên trán anh . Bất đắc dĩ Gia Hiếu đành giữ tay cô và ngồi lên :

- Anh không bệnh , chỉ buồn ngủ nên muốn nghỉ một chút . Còn em , sao chưa về .

Cô cong môi :

- Anh này hỏi thấy ghét . Xuống dưới không thấy anh , lại thấy xe anh còn ở gara . Em vội quay trở lên coi sao . Dù muốn ngủ nghỉ gì , anh phải ăn một chút và nên cho em hay . Anh không coi em là vợ sắp cưới sao , mà giấu em chứ .

Gia Hiếu nói nhẹ :

- Chuyện nhỏ thôi . Anh không muốn mỗi thứ mỗi phiền em . Anh không đói , khi nào đói anh tự tìm đồ ăn được . Còn em , em không ăn nổi bánh mì thịt đâu về nhà đi kéo mẹ em chờ , tội nghiệp .

Quế Chi nhìn anh :

- Anh cũng biết tội nghiệp mẹ em sao . Thế còn cô Minh , cô chỉ có mình anh . Anh không về , cô biết không chứ .

Gia Hiếu thản nhiên :

- Tất nhiên là anh đã gọi điện thoại cho cô rồi . Với lại từ hôm nay , buổi trưa cô ăn cơm cùng chị em bé Tre . Bà thích vui như vậy .

Quế Chi cau mày :

- Hả ? Anh nói chị em con bé ăn xin ấy ư ? Anh đã đưa tụi nó về nhà à ? Sao lại dễ dãi như vậy được ?

Gia Hiếu mím môi :

- Con người ta mỗi người mỗi phần số . Bé Tre chỉ là một đứa trẻ , em đâu cần phải cay cú , thù hằn nó như vậy . Biết đâu chừng mai này con bé sẽ vươn lên bằng chúng ta .

Quế Chi bĩu môi :

- Vươn lên trong giới thượng lưu à . Anh nói giống chuyện cổ tích quá đấy . Em không nghĩ anh cũng có đầu óc tưởng tượng như vậy . một đứa con hoang không nhà không cửa , ăn xin , rúc bờ ngủ bụi , em chỉ gọi đúng chỗ đứng của nó thôi . Và không ngờ anh có lòng từ thiện như vậy . Em tha6 .t khó chấp nhận .

Gia Hiếu bực dọc :

- Em chấp nhận hay không là từ lương tâm em . Anh không thể ép em những việc em không muốn . Nhưng , lần cuối cùng anh nói để em rõ . Bất cứ lúc nào anh cũng không muốn nghe những lời mạt sát khinh miệt của em dành cho tụi nhỏ .

Quế Chi ầm ức :

- Em thật khó hiểu . Tại sao anh có thể gán tụi ăn mày đó được . Bây giờ còn cấm đoán em nữa .

Gia Hiếu lạnh tanh :

- Đơn giản , vì tụi nhỏ cũng là con người , chỉ tại phần số không may mắn , nên phải sống cuộc đời bần cùng như thế . Dẫu sao xã hội không thể tồn tại toàn người giàu sang . Cực khổ nhưng tụi nó không ăn trộm ăn cắp không bán rẻ nhân cách mình . Em hãy nhìn nhận lại sự suy nghĩ của mình , trước khi còn chưa bị day dứt . Bây giờ em về đi , anh mệt lắm rồi .

Quế Chi bặm môi :

- Anh luôn bênh vực cho tội nhóc ấy và xài xể em . Bây giờ còn viện cớ để đuổi em nữa . Anh thật quá đáng . Em nhất định phải nói chuyện này với cô Minh . Có phải cô anh đã lẩn tránh sợ tuổi già cô độc , nên muốn làm việc thiện , bằng cách bắt anh nhận bảo trợ mấy đứa nhỏ đó không .

Cặp mắt Gia Hiếu sầm tối . Mặt anh lạnh tanh , giọng nói cũng hết âm sắc :

- Tôi cấm em không được ăn nói như thế với cô tôi . Em chưa đủ tư cách để ngồi đôi chối với tôi đâu . Đừng nói đến cô của tôi , đừng để tôi phải nổi quạu lên .

Quế Chi sợ hãi nhìn Gia Hiếu . Cô chưa hề thấy anh nổi giận thế này , cả công nhân của mình lúc nào anh cũng khoan hòa , thân ái .

Vậy mà anh đã giận . một cơn giận nếu cô còn lải nhải nữa , ắt sẽ là những lời nói tàn nhẫn hơn giông đá . Cô hiểu mình sai . Nhưng vốn quen được nuông chiều , mọi ý nghĩ của cô đều được mẹ cô đáp ứng đầy đủ . Cô không muốn nghĩ một ngày nào đó cô phải ăn chung mâm , ngồi chung bàn với những đứa ăn mày ấy . Dầu sao , quá khứ của tội nó hơi hám lảm . Cho tiền , cho công việc đã là đức độ rồi . Cần gì phải đem chúng về nhà cung phụng nữa chứ .

Tức càn hông .Nhưng cô biết chẳng nên chọc giận thêm Gia Hiếu . Chỉ còn ba tuần nữa bà nội anh về đây , bà cụ vốn thương cô và trọng chữ tín . Bà sẽ là người quyết định cuộc hôn nhân của cô . Khi cô đã là người của nhà Đỗ Lê rồi , lúc ấy cô muốn sao không được .

Giả lả , Quế Chi đổi giọng :

- Kìa anh , chuyện có gì đâu mà anh giận với em . Em xin lỗi đã nói năng không được ôn hòa . Em hứa sẽ không bao giờ dám dùng lời như thế nói về cô Minh nữa . Anh tha lỗi cho em nha .

Gia Hiếu hàm hừ :

- Biết lỗi mà sửa , anh không cố chấp . Chỉ mong em có ý nghĩ thoáng hơn

để trái tim em thêm nhân hậu , vị tha mà sau này cũng là phước phần cho con cái . Mà thôi , muộn rồi em về đi .

Quế Chi biết có nài nỉ , Gia Hiếu cũng không về lúc này . Cô đành đứng dậy :

- Em sẽ gọi cơm gà và lon bia cho anh uống nha . Anh không ăn cơm , chiều không làm việc được đâu .

Gia Hiếu buông gọn :

- Tùy em .

Dứt lời , anh buông mình trở lại ghế , mắt nhắm lại như không còn muốn nói cùng Quế Chi .

Thở dài , Quế Chi cúi đầu bước ra ngoài . Cô định bụng rẽ qua nhà anh coi hai đứa nhóc kia sống ra sao ? Để cô còn biết cách xử sự .

Bà Gia Minh mỉm cười :

- Quế Chi đấy sao ? Phải Gia Hiếu biểu cháu về ăn trưa với cô không ?

Đưa mắt nhìn thật nhanh phòng khách . Quế Chi tươi cười :

- Cháu chào cô . Anh Hiếu có bao giờ chịu hé răng nhờ cháu những chuyện tế nhị này . Cô ở nhà một mình buồn lắm cô nhỉ . Mà trễ rồi sao cô chưa ăn cơm ?

Bà Gia Minh từ tốn :

- Ra tự cháu đến thăm cô à . Vậy chắc cháu chưa ăn chứ gì . Thôi gấp bữa xuống dùng cơm cùng cô cho vui . Gia Hiếu than mệt , nó không về , ở lại chẳng biết chịu ăn uống gì không nữa .

Quế Chi nói nhỏ :

- Cháu đã gọi cơm cho anh , nhưng không rõ anh Hiếu ăn hay ngủ trước .

Suốt buổi anh làm việc liên tục cô ạ .

Bà Gia Minh chép miệng :

- Cái thằng ấy , lúc nào cũng tham công tiếc việc . Tự làm khổ mình , ăn

uống bữa đực bữa cái rồi đến lúc sụp xuống lại khổ .

Quế Chi nhìn mâm cơm quá nhiều món ăn . Cô không nghĩ bà Minh quan tâm Gia Hiếu như vậy . Ở nhà , ngay mẹ cô cũng ít khi làm nhiều món ăn . Bởi bà nói hai mẹ con chỉ ba món đủ rồi . Làm nhiều vừa mệt vừa dùng không hết . Phí lắm .

Cô dọ dẫm :

- Thừa cô , cháu nghe anh Hiếu nói còn hai đứa nhỏ nữa kia mà .

Bà Gia Minh nhìn Quế Chi :

- Nó kể cháu nghe à ? Chị em bé Hương không ở đây . Dù cô rất muốn tụi nhỏ ở chung cho vui , nhưng không được . Quả là con bé rất tự trọng .

Quế Chi nhăn mày :

- Cô vừa gọi con bé ôm nhách ấy là Tâm Hương ư ? Sau cháu nghe anh Hiếu gọi nó tên măng hay tre mà cô .

Bà Gia Minh cười nhẹ :

- Là cô đặt tên cho chị em nó để đi học . Chớ ai lại kêu bé Tre , Cu Đen được . Cháu ăn thử món gà chiên bơ này xem . Cô tự làm đấy .

Quế Chi khen ngọt :

- Cô tài thật . Hơn mẹ cháu nhiều , lâu nay cháu cứ nghĩ cô là người của kinh doanh thôi , không dè cô nấu nướng ngon quá . Mà cô ơi , chả lẽ hai chị em con bé đi học lại à ? Rồi tụi nó ở nội trú hả cô ?

Bà Gia Minh thật thà :

- Tụi nhỏ đã đi học bao giờ đâu mà học lại hả cháu . Bây giờ phải bắt đầu từ những chữ cái đầu tiên đấy chứ . Được cái là chị em con bé sáng dạ , thông minh nên chắc cũng tiếp thu nhanh . hai đứa nhỏ ở nơi khác cháu ạ . Thằng Hiếu mua nhà cho tụi nó ở .

Quế Chi tròn mắt :

- Trời đất ! Mười mấy tuổi đầu mới học chữ Không , A . Cháu không hiểu

sao anh Hiếu lại thích làm những việc bao đồng như vậy . Nhà mình rộng thênh , còn mấy căn nhà phía sau bỏ không , sao không dọn một căn cho tụi nó ở , vẫn hơn gấp 10 lần cuộc sống mà tụi nó đã trải qua . Bây giờ bỏ mấy chục cây vàng mua nhà cho tụi nhỏ , anh Hiếu điên hay sao chứ .

Nghe giọng nói của Quế Chi , bà Gia Minh chợt nhăn mặt :

- Nó không điên đâu . Hơn nữa đó cũng là ý niệm của cô . Suốt đời này để có được gia tài , sự sản hôm nay , cô đã làm không ít điều chưa tốt . Thương trường mà mình muốn tồn tại , muốn giàu có , đành phải thủ đoạn mảnh lới . Bây giờ thấy Gia Hiếu thương hai đứa nhỏ , bản thân cô chợt nhìn lại mình và cô muốn làm một điều có ý nghĩa cho cuộc đời . Nên cô đã chấp nhận bảo bọc nuôi dưỡng cho hai đứa nhỏ , coi như là việc thiện , có ích cho đời . Chẳng cháu không tán thành ư ?

Quế Chi muốn bảo rằng , cô cháu Gia Hiếu bị điên thì có . Tự nhiên đem mấy chục cân vàng đem mua nhà cho người dung nước lã . Mấy chục cây chứ ít sao ? Nhưng nhớ lời cảnh cáo của Gia Hiếu , Quế Chi đủ thông minh để không làm bà Minh giận . Cô cười nhỏ :

- Cô ơi , cháu đâu dám không chấp nhận chứ . Cháu nói vậy là muốn tụi nhỏ ở luôn trong nhà mình , vừa vui cửa vui nhà , mà số tiền ấy vài năm nữa lớn lên , chị em nó dùng làm vốn vẫn tốt hơn cô ạ .

Bà Gia Minh chậm rãi :

- Tương lai tụi nhỏ không thể vươn lên bằng tiền bạc . Gia Hiếu muốn hai đứa nó học chữ , học để sau này có nghề nghiệp làm vẫn hơn có tiền mà mù chữ . Cô nghĩ nó đã tính đúng .

Bà chợt chuyển câu chuyện :

- Thế mẹ cháu có nói ông bà ngoại cháu về chung với bà nội thằng Hiếu không Chi ?

Quế Chi tươi cười :

- Dạ , bà ngoại cháu yếu lắm , bà rất muốn về nhưng cậu ba cháu không cho . Chắc chỉ ông ngoại cháu về cùng cậu mợ Út cháu thôi cô ạ .

Bà Gia Minh trầm ngâm :

- Mới đó đã 26 năm , cô không gặp lại ông bà ngoại của cháu . Nhanh quá , lúc mọi người xuống tài , thằng Gia Hiếu đang sốt nặng nên không thể đem theo nó đi . Cô đành ở lại chăm sóc nó . Ai dè những 26 năm cô không được gặp lại bà nội thằng Hiếu . Chiến tranh đã cướp đi ông nội và mẹ của Gia Hiếu . Bây giờ nó đã trưởng thành , lại sắp có vợ . Cô đã toại nguyện lắm rồi .

Quế Chi thương cảm ôm vai bà Gia Minh . một thoáng cô bỗng muốn mình mãi yếu mềm , ôn hòa để được sống trong vòng tay của bà .

Tối giờ làm chiều , Quế Chi tiếp tục trở lại công ty . Nhưng Gia Hiếu bận họp hội đồng quản trị , nên cô không thể nói chuyện cùng anh .

Khi cô cùng phó giám đốc Đạt và kế toán trưởng Đông Mai đi ngân hàng lãnh tiền lương về , thì Gia Hiếu đã xuống cơ vệ tinh ở Thủ Đức . Nhìn lịch trình công tác , Quế Chi biết ngày mai Gia Hiếu bay lên Buôn Mê Thuột , trên đó công đặt hai công ty con và đại lý thu mua cà phê tận gốc . Mọi lần đi như thế , Gia Hiếu đều cho cô đi theo .

Vậy mà đợt này anh đi một mình . Điều đó chứng tỏ anh đang giận cô . Quế Chi vội vã tìm Gia Hiếu ngay khi hết giờ làm việc . Nhưng vô ích . Quay trở lại nhà Gia Hiếu , cô sợ bà Gia Minh coi thường cô là thứ con gái tầm thường nên phải cộc đi tìm trâu .

Quế Chi bực bội lẫn tủi hờn , cô lái xe đi lang thang ngoài đường quên cả mình đang mặc trang phục chỉ để đi làm việc mà cũng trọn một ngày cô không thay . Thường thì buổi trưa cô ăn cơm ở nhà , sau đó tắm rửa thay đồ rồi đi làm tiếp .

Hôm nay thì khác , buồn kinh khủng Quế Chi nghe giận Gia Hiếu thật nhiều

. Rẽ vào một con hẻm nhỏ , Quế Chi dừng xe trước căn biệt thự xây theo kiểu cổ có hàng hoa tóc tiên phủ kín cổng và trên tường .

Nhấn chuông rồi đứng chờ , Quế Chi không khỏi tự hỏi tại sao hôm nay cô lại tự tìm đến đây .

Cánh cổng vừa hé mở , cô đã nghe giọng con trai ùng ùng vang lên , vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc :

- Ủa ! Quế Chi , con gió nào thổi được bạn . . .

Quế Chi nhún vai , ngắt lời :

- Ròng ghé nhà tôm để giải bày tâm sự , có cho vô hay không ? Nói đi Tiến ?

Nghe Quế Chi nói bằng giọng ngang ngang mà nét mặt buồn xo . Tiến cười cười :

- Trời hời , anh đang buồn , uống rượu giải buồn một mình . Giờ có người đẹp ghé chơi , khùng sao anh không cho em vô chứ . Vô đi Chi , để xe anh dẫn vô cho .

Quế Chi giao xe cho Tiến , chậm chậm đi sau Tiến , rồi hỏi :

- Ba mẹ anh có nhà không mà anh dám độc ẩm ?

Tiến lắc đầu :

- Hôm nay là giỗ của ông nội anh , nên ba mẹ và hai nhỏ em đi về quê nội .

Tính anh không thích về mấy nơi quê mùa , ra đường toàn sinh , rơm rác , không nhìn đường dám dẫm vô . . . trâu , . . . bò . Chán chết được .

- Đó đâu phải lý do anh uống rượu . Phải Thu Vân cho anh ăn tình vờ và đã ra đi không lời từ biệt không ?

Tiến xiu giọng :

- Sao chuyện gì của anh , em cũng rành hết vậy .

Quế Chi lững lờ :

- Vì em sắp là bà chủ của anh . Nên mọi chuyện về nhân viên của mình , em cũng phải biết chút chút .

Tiến nhướng mắt :

- Em muốn nói , Gia Hiếu sẽ kết hôn với em à ? Sao anh nghe xa vời quá .
Nó chưa hề kể anh hay việc này , còn nói . . .

Quế Chi chấp chới cất lời :

- Còn nói sao ?

- Ủ ! Nó bảo đưa nào thương Quế Chi cứ mạnh dạn ngỏ lời cùng em . Yêu ai
chọn ai là quyền nơi em .

Quế Chi nóng mặt :

- Ảnh thật quá đáng . Coi em là món hàng để chào mời à . Em nói thiệt , ảnh
không dám chống lời nội ảnh đâu . Trước sau gì em cũng là dâu con nhà họ .
Xưa nay Quế Chi chưa từng biết lụy ai , sự kiêu hãnh luôn tồn tại trong máu
huyết em . Em muốn để Gia Hiếu ném mùi tử hận .

Tiến cười nhạt :

- Và em định dùng anh trong thế cờ nào của em vậy Quế Chi ?

Quế Chi nhìn xoáy vào mắt Tiến , ánh mắt cô chấp chới lửa khiến Tiến
tưởng như anh đang bị thiêu đốt dần .

Quế Chi cúi xuống vai Tiến :

- Anh sẽ không đuổi em về chứ ?

Tiến lại nhếch môi :

- Làm gì có chuyện ấy . Trái tim anh không lúc nào vắng hình bóng em .
Anh cũng là người một thời được em kính trọng , yêu thương . Rất tiếc anh
vẫn dưới cơ Gia Hiếu vài điểm . Là bạn thân của nhau tránh voi chẳng xấu
mặt nào có điều đau trái tim anh .

Xoay hẳn mặt lại đối diện cùng Quế Chi , Tiến tha thiết :

- Nói đi , trong trái tim em có chút gì tình anh không Chi ?

Quế Chi cười tình :

- Hỏi thế cũng hỏi . Nếu coi anh là bạn bình thường , em dám đến đây ư ?

Tiến ngõ ngang nhìn Quế Chi . Thấy nét mặt đầy e ấp của cô đang hồng lên , anh mừng đến cuống quýt . Đưa tay ôm bờ vai cô , anh dịu ngọt :

- Quế Chi . Anh yêu em suốt đời này , em hiểu không ?

Quế Chi nhắm mắt gật đầu , giọng nói như hơi thở đều nóng bỏng những khát khao :

- Em biết , chỉ tại người lớn đã hứa . Nên dù yêu anh , em vẫn không dám chống đối .

Biết cô nói dối mười mươi , trong cơn say chếch choáng , nỗi buồn đan kín con tim đang rỉ máu , Tiến đã tin và chấp nhận .

Anh không ngờ Quế Chi lại đến với anh lúc này . Bờ môi anh đầy tham lam cứ cuốn lấy đôi môi nóng bỏng của cô mà hôn mãi . Nụ hôn tưởng chừng như kéo dài vô tận .

Quế Chi vốn háo thắng lại khát khao tình cảm . Bây giờ cô ngỡ Gia Hiếu đang phụ rẫy cô , nên hận anh cô đã tìm đến Tiến . Đúng là khi người ta đang khát nước , thì ngay những giọt nước đục mờ bám ở một vũng bùn cũng được uống bằng tất cả thềm muôn ngọt ngào nhất . Tiến không là Gia Hiếu , Tiến biết cách làm người con gái trong tay mình phải run lên trong cảm giác chơi vơi , tuyệt vời nhất .

Gia Hiếu chưa một lần hôn cô đắm say như thế . Lúc nào Quế Chi cũng chủ động yêu anh trước .

Tiến thì thầm :

- Em tuyệt vời quá . Sẽ là của nhau mãi hả Chi ?

Quế Chi lấp lửng :

- Nếu anh muốn , và nếu trái tim em hoàn toàn khuất phục được anh . Hiện tại chúng ta cứ là của nhau thế này tốt hơn .

- Nghĩa là em vẫn yêu Gia Hiếu . Vậy nói đi , lý do nào em hận Gia Hiếu ?

Quế Chi buồn buồn :

- Đừng nhắc chuyện Gia Hiếu nữa được không anh ?
- Nhưng Gia Hiếu là bạn anh , bạn em , cũng là người ơn đã cứu giúp gia đình anh khỏi sự phá sản . Anh yêu em , anh không hề dối lòng . Nhưng anh cũng không muốn là kẻ lừa bạn , phản chủ . một lần được yêu thương em thế này đã là mãn nguyện lắm rồi . Anh không muốn Gia Hiếu đau khổ như anh đang đau khổ vì bị Thu Vân chơi trò mèo vờn chuột .

Quế Chi cúi đầu :

- Em không nghĩ anh rộng lượng như vậy , khi yêu người ta bắt chấp tất cả . Cả tình máu mủ cha con , anh em . Anh cần sự nghiệp hơn em .

Tiến nhếch môi , chất đắng :

- Đàn ông không tiền tài , sự nghiệp trong tay , làm gì có được tình yêu hả em . Đời bây giờ thực dụng quá , các cô khi quen người đàn ông , họ phải coi người ấy có gì trong tay ? Cái họ cần là những nhà hàng sang trọng , vũ trường , các cuộc du lịch bằng xe Mer , xe Nissan , Toyota đời mới . Không còn cảnh một mái lều tranh , hai trái tim vàng của thế kỷ 19 nữa đâu em . Em nữa , dám ngồi ăn cùng anh trong một quán cơm bình dân , một gánh bún riêu đặt góc phố không ? Em dám ngồi sau xe của 78 hay 81 cà tàng không ? Dám ở trong một căn nhà nghèo , thiếu tiện nghi không hả ? Làm gì dám đúng không ? Thực tế một chút đâu có phũ phàng tàn nhẫn . Anh khuyên em đừng để mất Gia Hiếu . Hắn ta mới chính là người em cần có trong đời đây . Cảm ơn em đã cho anh những khoảnh khắc tuyệt vời nhất .

Tiến thở dài :

- Bây giờ anh đưa em về nhà .

Quế Chi lụng bụng :

- Em chưa muốn về . Em muốn cùng anh đi ăn tối .

Tiến nhăn nhó :

- Anh hơi đau đầu và không cảm thấy đói .

- Đã vậy em sẽ ra ngoài mua thêm đồ ăn về cùng uống rượu với anh .

Dứt lời , cô bật đứng dậy đi thật lẹ ra cửa .

Tiến chỉ còn biết nhìn theo thờ dài . Anh nghĩ tới Gia Hiếu , và không tin Gia Hiếu đã có người con gái khác . Gia Hiếu đẹp trai , phong độ nhưng hẳn không thích đàn bà . Cứ như trái tim Gia Hiếu là băng hàn , mà chỉ một Quế Chi cố sức hun cho nóng chảy . Đẹp rực rỡ , kiêu sa , bao chàng trai sẵn sàng chết vì Quế Chi . Nhưng Gia Hiếu thì cứ nửa vời , khiến Quế Chi phải tìm đến anh .

Vậy mà cô gái kiêu hãnh này lại tới anh lúc này , rõ ràng giữa họ đã có vấn đề . Anh có nên gọi điện cho Gia Hiếu không nhỉ ?

Tiến chép miệng rồi nằm trở xuống ghế sa lon , chất lưỡi . Kệ đời , mờ dăng tận miêng mèo tội gì chê !

u Vừa thấy Gia Hiếu đẩy xe qua cổng , bé Tre đã mừng rỡ :

- Chú Hiếu , tối thứ bảy nào chú cũng ghé tụi cháu à

Gia Hiếu cười cười :

- Nhóc con , bày đặt nói chuyện kiểu người lớn . Chú ngày nào cũng giống nhau cả . Hai đứa sang nhà ăn cơm với bà chú nha

Bé Tre le lưỡi :

- Cháu cũng muốn đi lắm . Nhưng chú không nói trước , cháu thổi một nồi cơm đầy có cả canh chua cá lóc . Bây giờ không ăn , đổ đi phí lắm

Gia Hiếu sáng mắt :

- Chà , món ăn hấp dẫn đấy . Cháu cũng biết nấu canh chua à

Bé Tre cười toe :

- Lúc ở chung cư , cháu được mấy cô chỉ cách nấu . Đủ cả ba kiểu : Bắc , Trung , Nam . Hay chú ăn một chén nha

Gia Hiếu gật gù :

- Cũng được , ăn một chút rồi qua nhà ăn tiếp , kéo bà đợi tội

Ba chú cháu vui vẻ ăn cơm . Gia Hiếu không ngờ con bé nấu ngon đến vậy , chẳng thua gì nhà hàng . Giỏi thiệt

Khi ba chú cháu về đến nhà , đã thấy bà Gia Minh ngồi nghỉ nơi xích đu trước cây mận

Gia Hiếu hạ giọng :

- Bà đang mong chú cháu mình đấy , chỉ khi nào chờ đợi chú , bà mới ra ngồi ở ghế đó . Hai chị em vô chào bà đi

Cu Đen hấp tấp chạy trước , nó cười toe toét :

- Cháu ào à cô

Bà Gia Minh vẫy Cu Đen lại gần

- Tâm trí , lại bà biểu coi

Bé Tre lễ phép :

- Cháu thưa bà , cháu mới về tới ạ

Bà gật đầu cười :

- Bà cứ nghĩ cháu sẽ không tới chứ . Học có khó không Hương ?

Bé Tre bẽn lễn :

- Dạ thưa bà , hồi đầu cháu chán lắm không ngờ học chữ khó như vậy . Cháu định nói chú Hiếu cháu nghĩ học để đi làm . Sau thấy chú buồn , cháu lại phải cố bà ạ . Bây giờ , thầy Đoàn đã dạy cho cháu hết chương trình lớp một , thầy khen chữ , làm toán giỏi đó bà

Con bé kể một thôi dài . Bà Gia Minh cười đôn hậu :

- Bà mừng cho cháu . Phải kiên trì cháu ạ , bằng mọi giá cháu phải học cho được để sau này cháu còn giúp chú Hiếu làm việc; nữa , nhớ không ?

Bé Tre cắn môi :

- Cháu rất muốn làm được việc để trả ơn bà , ơn chú . Nhưng cháu sợ cháu không đủ sức

Bà Gia Minh động viên :

- KHó nhất là việc cháu dám nuôi một đứa trẻ vừa lọt lòng lớn khôn . Cháu làm được điều đó thì bà tin rằng cháu nhất định học được . Còn cháu , đã đọc tốt chưa hả Trí ?

Cu Đen cười ngỏn nghển :

- Cháu ọc còn ọng chút út , ung cháu iết đẹp hơn chị ai

Bà Gia Minh cầm tay thẳng bé khen :

- Cháu giỏi lắm . Ngày mai bà sẽ dẫn hai chị em đi chợ , muacho cháu thêm đồ mới . Thôi vô ăn cơm đi kẻo bà đói bụng rồi

Bé Tre nắc nỏm :

- Bà ơi , đừng mua đồ nữa . Cả một tủ áo quần đầy nhóc , cháu mặc dễ mấy năm chưa rách . Mua nhiều phí lắm bà ạ

Bà Gia Minh nạt đùa :

- Cha chả con bé này , thế cháu muốn gì đây , nếu bà nói số tiền thưởng ấy bà cho hai đứa sử dụng

Bé Tre ngập ngừng :

- Bà đã nói vậy , cháu muốn xin bà ân huệ khác , bà không buồn cháu chứ

Bà Gia Minh cười cười :

- Cháu nói bà nghe coi .

- Cháu muốn dùng số tiền bà cho đem tới cô nhi viện mua ít quần áo đơn giản cho các em bé . Sắp tới tết Trung Thu rồi bà ạ

Bà Gia Minh xúc động :

- Ta không ngờ cháu còn nhỏ , đã biết nghĩ đến người khác nhiều thế . Ngày mai bà sẽ đi cùng cháu đến Viện cô nhi dưỞi Thủ Đức . Cháu không nhắc bà cũng quên chỉ tuần nữa là tết Trung Thu . Tâm Hương nà , mọi năm Trung Thu chị em cháu làm những gì.

Bé Tre cắn môi :

- Chị em cháu tự làm đèn Trung Thu bằng lon sữa bò , coi vậy chớ cho nên

vào đốt lên cũng đẹp lắm bà ạ . Rồi đi quanh hẻm nơi cháu ở coi những nhà giàu người ta rước lân vô múa

Giọng con bé chột trầm buồn :

- Năm ngoái đây nè , cháu dắt Cu Đen đi đến mỗi giò . Khi về nhà , nó cứ đòi cháu mời chú cuội xuống chơi , đòi vớt ông trăng trong thau nước lên . Cháu dỗ cách nào nó cũng không chịu . Sau cháu phải khóc to lên , nó mới sợ mà nín . Tụi cháu không có bánh kẹo đâu bà . Sáng hôm sau bác bảo vệ và bà Tám ở lầu bốn mới đem cho chị em cháu mấy cái bánh dẻo ngon lắm . Cháu rất muốn đi xin tối đấy , nhưng cũng thích được chơi rước đèn . Nên cháu nhịn thêm luôn

Bà Minh chép miệng :

- Tội nghiệp , năm nay bà sẽ làm Trung Thu thật lớn để cách cháu vui . Bây giờ thì ăn cơm đi , bà đói rồi nè

Dù rất muốn nói bà Gia Minh đừng bày vẽ , tốn kém lắm . Con bé chẳng lạ gì nhà giàu , họ tổ chức lễ Trung Thu tốn bạc triệu . Số tiền đủ chị em cô sống nửa năm , nhưng cô bé đã im lặng . Hình dung ra cái Tết Trung Thu đầu tiên của cuộc đời mình sẽ được vui , nó lại khao khát . Dầu sao nó cũng chỉ là một đứa con nít . Mà con nít đứa nào không thích được ăn Tết Trung Thu , đu8ợc chơi đèn kéo quân cho tốn chứ .

Bữa ăn diễn ra trong không khí đầm ấm vui vẻ . Bà Gia Minh có lẽ là người vui nhất

Đang ngồi uống nước ở phòng khách và coi chương trình Bông hoa nhỏ trong ti vi . Chuông điện thoại bàn chột kêu reng reng

Gia Hiếu nhắc ông nghe . Nét mặt anh đầy căng thẳng . Một lúc đặt ống nghe xuống bà , anh nhìn hai chị em bé Tre nói nhỏ :

- Hai cháu ở lại chơi với bà tối nay . Thầy Đoàn kẹt công việc .c đột xuất mà chú cũng có việc ra ngoài . Bà ở nhà một mình buồn lắm .

Bé Tre mau mắn :

- Được nghỉ học cũng hơi bị tiếc đấy nhưng cháu muốn coi ti vi với bà cô hơn . Cháu đi đâu cứ đi , lúc nào về , tụi cháu sẽ về

Gia Hiếu chậm rãi :

- Cháu sẽ về đưa hai chị em cháu về nhà , không được đi một mình buổi tối nữa , đường phố độ này xe cộ nhiều lắm , cháu nhớ chưa

Bé Tre le lưỡi :

- Dạ , cháu nhớ rồi

Bà Gia Minh chợt hỏi :

- Tối rồi , cháu còn ra ngoài chi giờ này . Phải Quế Chi gọi điện cho cháu không ?

Gia Hiếu gật đầu , song lại nói :

- Không phải cô , là thằng Tiên cô ạ . Cháu cũng không hiểu tại sao Tiên lại kêu cháu đến nhà nó , đưa Quế Chi về

Bà Gia Minh nhăn mặt :

- Phải thằng phó của cháu không ? Và Quế Chi đến đó làm gì ? Bả lẽ tụi nó có gì với nhau ?

Gia Hiếu nhún vai :

- Nếu đúng như cô nói . Cháu cũng mừng cho Quế Chi . vì Tiên là người có đầu óc , bản lĩnh , nó chỉ vì không tìm được người hợp tác như Quế Chi , biết đâu chừng nó sẽ hơn cả cháu

Bà Gia Minh nạt đùa :

- Cháu không được nói như vậy . Dù sao Quế Chi cũng đã được bà nội và gia đình chọn cho cháu . Tính nội thì cháu biết rồi đấy . Bà sẽ giận vô cùng nếu cháu trái ý bà . Chuyện này không thể tùy tiện

Gia Hiếu nhìn bà cô :

- Chả lẽ cô cũng chung ý nghĩ với nội . Vậy mà lâu nay cháu tưởng cô là

đồng minh của cháu trong việc tình cảm giữa cháu và Quế Chi . Cháu nghĩ cô rất hiểu Quế Chi không thể hoà nhập cuộc sống của gia đình mình

Bà Gia Minh thở dài :

- Cô hiểu , và thật tâm cũng không muốn cháu khổ trong chuyện này . Ngặt nỗi bà nội thì sắt đá quá . Muốn thay đổi được sự suy nghĩ độc đoán của bà , phải để Quế Chi tự bộc lộ tính cách của mình . Tiếc rằng con bé quá khôn khéo che đậy khiếm khuyết của mình , nó thừa sự kiên trì để chịu đựng bà nội cháu . Bởi thời gian nội về cũng hai tháng thôi . Sau đó con bé mới tự do phát tán tính nết khi ván đã đóng thuyền .

Gia Hiếu chắc nịch :

- Cháu sẽ bằng mọi cách không để cho trường hợp tồi tệ , đáng tiếc xảy ra . Hiện tại Quế Chi đang ở nhà Tiến , đây cũng là một chuyện không thể bỏ qua cô ạ . Bây giờ cháu đi đã

Bà Gia Minh hỏi thêm ;

- Hồi nào giờ , con bé hay đến chỗ cậu Tiến đó không ?

Gia Hiếu lắc đầu :

- Cháu không biết , nhưng cháu rõ tính của Tiến . Trước đây cậu ta cũng yêu Quế Chi , sau vì thời thế , Quế Chi chọn nhiều khi rất ích kỷ đấy chú .

- Chuyện này , hôm nào chú cháu mình sẽ đàm luận tiếp nhé . Nhớ chờ chú để chú dẫn về đây

Nhìn theo bóng Gia Hiếu cùng chiếc xe hoà vào dòng xe cộ , bé Tre bỗng nghe buồn trong lòng . Nó còn quá nhỏ không thể giải thích được tình cảm của mình . Đầu óc trẻ thơ của nó đang nghĩ đến một Quế Chi đỏng đảnh , khinh người , không hề có chút lòng thương dành cho lũ mồ côi tụi nó . Bầu trời sẽ chẳng bình yên mây gió , nếu có Quế Chi ở một khoảng trời đó .

Gia Hiếu như không tin vào mắt mình khi cánh cửa vào nhà Tiến chỉ khép hờ , và ngay phòng khách , Tiến đang ôm Quế Chi trong một tư thế không

lấy gì làm đẹp cho lắm

Hình như họ vừa uống rượu với nhau và Quế Chi thì đã quá say

Gia Hiếu xoay người ra cửa , bắt chợt giọng Tiến vang lên nhura nhura :

- Mày đã đến , sao không vào đưa Quế Chi về hả Hiếu ?

Gia Hiếu nhếch môi :

- Thì ra mày không hề say đúng không ? Mày cố tình gọi tao đến mục đích để nhìn mày và Quế Chi âu yếm nhau . Mày nghĩ tao sẽ đâm vào mặt mày vì ghen ? Vì hận ? Hay hét vào mặt Quế Chi những lời kinh tởm nhất ?

Tiến nhướng mắt :

- Ấy ! Mày hiểu sai ý tao rồi . Nhìn thế chứ thật ra không phải thế đâu . Cô ấy say quá , tự tìm đến tao , một hai đời tao phải yêu cô , phải thay thế mày . Tao không làm thế được Hiếu ạ . Dù trước đây tao chính là kẻ đau đớn nhất khi bị Quế Chi bỏ rơi để đón nhận tình yêu của mày . Với mày tao sống đúng nghĩa tình bạn .

Gia Minh lạnh lùng :

- Tao không nghĩ gì cả . Giữa tao và Quế Chi chưa một lần đi qua ranh giới tình bạn . Yêu và chọn ai , cô vẫn được tự do . Tao chỉ muốn mày nhớ là thằng đàn ông , một thằng đàn ông chân chính thì đừng làm chuyện nhóp nhúa . Chào .

Gia Minh bước đi một cách dứt khoát .

Tiến kêu lên :

- Gia Minh , tao không chấp nhận kiểu tình cảm này nữa với mày dành cho cô ấy .

- Vậy mày hãy ngỏ lời đi . Quế Chi sẽ chấp nhận mày thôi .

- Mày nói vậy mà nghe được . Gia đình mày không phải sắp về để lo đám hỏi của mày sao ?

Tiến chua chát :

- Nếu tao vẫn còn là tao của những năm về trước . Ba mẹ tao vẫn là ông bà chủ một công ty đá quý thuở nào . Thì chắc chắc Quế Chi sẽ ngã vào vòng tay của tao . Bây giờ tao là thằng làm công cho mày , chịu ơn mày bao bọc cho tao . Là thằng người còn nhân tính , tao đâu thể ăn cháo đá bát !

Gia Minh bình thản :

- Mày không cần cay cú như vậy . Tao và Quế Chi chưa có sự ràng buộc , tao không yêu cô ấy , mãi mãi chắc cũng vậy thôi . Trái tim tao không hề rung động . Tao nói thật , mày không nên tự ti mặc cảm . Quế Chi đã tìm tới mày , mày phải biết tận dụng cơ hội . Tao không buồn đâu .

Anh bước đi thật nhanh . Phóng xe trên những con đường đầy ánh điện nhấp nháy . Gia Minh không tìm được cho mình chút yên tĩnh trong lòng .

Hình như , tận sâu đáy tim anh , anh cũng có yêu Quế Chi thì phải .

Thở dài , anh chạy xe quay về nhà lòng thoáng buồn khi nghĩ đến cô đang chơi vui trong tay Tiến .

Anh sai hay đúng khi thốt ra những lời đó với bạn .

Bé Tre kinh ngạc :

Ủa chú Hiếu , sao chú đi nhanh vậy ? Còn . . .

Gia Minh phẩy tay :

- Phụ chú khép cổng . Đừng hỏi gì nữa . Bà còn dưới nhà không bé con ?

Bé Tre nói nhỏ :

- Bà vẫn đang ngồi coi ti vi cùng Cu Đen . Chú không cho cháu hỏi , nhưng cháu vẫn muốn hỏi .

- Là cô Quế Chi đâu phải không ?

Bé Tre gật đầu :

- Nãy giờ bà có vẻ buồn . Cứ thở dài hoài .

Gia Minh đẩy xe vô nhà . Anh trở ra phòng khách . Bà Gia Minh nhìn anh :

- Nó không về cùng cháu à ?

Gia Minh khoả lấp :

- Cô ấy say quá , cháu đưa về bên nhà cho tiện . Nhà mình có ai biết chăm sóc mấy chuyện ấy đâu .

Bà GM tư lự :

- Đàn bà con gái mà uống rượu để say phải nằm nhà người khác , thật không còn ra sao cả . Nhất là người ấy từng đeo đuổi mình , cháu đã làm điều gì khiến nó buồn à ?

Gia Minh chậm rãi :

- Cháu luôn phải chịu đựng Quế Chi thì đúng hơn .

Bà GM nhăn mặt :

- Nói kiêu cháu , y như cháu không hề yêu thương con bé rồi .

Gia Minh thờ dãi :

- Cháu vì vui lòng bà nội thì đúng hơn .

Bà GM kêu lên :

- Chả lẽ cháu đã có cô gái khác ? Vậy sao lâu nay cháu không nói ? Hạnh phúc một đời không phải tùy thuộc vào người khác được . Dù người đó là ông bà cha mẹ . Bởi không ai ăn đời ở kiếp với cháu ngoài vợ của cháu . Ấy da , cô vẫn muốn tất cả được bình thường , muốn bà nội vui nên chiều theo tất cả . Bây giờ , có lẽ cô phải lên tiếng trước rồi đây .

Câu chuyện giữa hai cô cháu còn kéo dài khá lâu . Quá mười giờ đêm Gia Minh lái xe đưa hai chị em bé Tre trở về căn nhà tụi nó .

Buổi trưa hôm sau , Gia Minh đang nằm ngủ , thì nghe chị giúp việc gọi :

- Cậu chủ , bà kêu xuống dưới tiếp khách .

Gia Minh càu nhàu :

- Khách khứa gì đến nhằm ngày nghỉ của người ta vậy . Chị thưa với bà , tôi đau đầu nha .

Chị Sen kêu nhỏ :

- Ấy ! Không được đâu cậu ơi . Là mẹ của cô Quế Chi sang đây .

Gia Minh ngạc nhiên :

- Mẹ của cô Chi à ? Có cổ không ?

- Dạ có . Cậu xuống liền nhá .

Biết không thể tiếp tục giấc ngủ , Gia Minh đành trở dậy , thay đồ để xuống phòng khách . Bà Thoại tươi cười :

- Chủ nhật cháu không đi chơi sao lại nằm nhà ngủ vậy Hiếu ?

Gia Minh cười hiền :

- Cháu chào cô . Suốt tuần công việc lu bù được ngày nghỉ , cháu chỉ thèm ngủ thôi cô ạ . Cô sang thăm cô Minh cháu hay có chuyện gì hả cô ?

Bà Thoại cười xởi lời :

- Thì lâu cô cũng ghé qua thăm chị M , nhân tiện coi cậu rể tương lai dạo này làm ăn ra sao đấy mà .

Gia Minh khoả lấp :

- Cô uống nước gì , cháu vô làm cho cô uống .

Bà Thoại vẫn cười :

- Cô đang dùng nước cam với cô M cháu rồi . Cháu coi chừng giống tổ buổi trưa , tốt hơn quan tâm tới mấy bà già .

Gia Minh nhìn Quế Chi :

- Chào em , hôm nay bị mẹ bắt buộc phải đi chơi hay sao , coi em giống người vừa mất trộm vậy .

Quế Chi mím môi . Cô nghĩ Gia Minh hỏi móc mình , nên hất mặt :

- Nếu có mất trộm thật , anh cũng đâu thèm quan tâm em đúng không ?

Gia Minh tỉnh bơ :

- Làm anh khó lắm , nội chiều được ý của các cô em là đủ mệt người rồi .

Anh khi nào cũng lo cho em cả .

Quế Chi chát giọng :

- Lo cho em , hay lo cho mấy đứa nhỏ không cha không mẹ . Xem ra em còn thua tụi con hoang , ăn mày đó nhiều .

Gia Minh bậm môi , khôn mặt anh sầm tối . Bà Thoại gắt nhẹ :

- Quế Chi , con có lỗi nói năng như vậy khi nào thế .

Quế Chi lì lợm :

- Con chỉ nói sự thật . Mẹ không biết nên lúc nào củng bình người ta .

Gia Minh nhếch môi :

- Em còn coi anh là bạn , bỏ kiểu ăn nói đó đi . Con người ta , sống phải lấy chữ Đức chữ Nhân làm kim chỉ nam . Nhất là phụ nữ .

Bà GM cũng nói , giọng nhẹ nhưng vẻ mặt đầy bất mãn :

- Quế Chi , phải cháu muốn nói tới chuyện chị em Tâm Hương không ? Tụi nhỏ có lỗi gì ? Cũng kiếp người như nhau thôi , tụi nó còn quá nhỏ , đã gánh chịu bao thiệt thòi , bất hạnh . Cháu không thương cũng được , vì tình cảm con người do chính con người quyết định . Nhưng không nên so sánh kiểi khắp khiểng ấy .

Bà Thoại kinh ngạc :

- Có chuyện gì hả chị M ? Quế Chi nói tới ai vậy ?

Bà GM điềm đạm :

- Là hai chị em con nhỏ mồ côi , sống vất vưởng được Gia Minh đem về nuôi .

Bà Thoại giãn nét mặt :

- Vậy mà tôi cứ tưởng chuyện gì ghê gớm lắm . Con Chi quen sống sung sướng , được cưng chiều , tính lại đổng đánh , nó còn trẻ dạ mong chị bỏ qua những lời nói của cháu .

Quế Chi kiêu hãnh :

- Mẹ không cần phải nói về con như thế . Con không phải loại ích kỷ gì , cần con vẫn đem tiền giúp các viện cô nhi . Nhưng xã hội bây giờ trắng đen lẫn

lộn . Anh Hiếu chỉ nên cho tụi nó một ít tiền bạc , quần áo . Lâu lâu cho một lần cũng là quá tốt rồi . Cần gì phải mua nhà cửa nuôi nấng tụi nhỏ như thế . Trong khi không có mình , nó vẫn có căn nhà dưới gầm cầu thang kia mà .

Bà Thoại kêu lên :

- Mua nhà ư ? Chuyện ấy con không bịa đặt chứ ? Hay là . . .

Gia Minh lạnh lùng :

- Cháu xin lỗi , vì đã làm buồn lòng cô . Phải cô muốn nói chị em con bé có gì với cháu không ?

Anh nhíu mày :

- Tụi nó còn bé tí à . Hoàn cảnh đáng thương vô cùng . Hơn nữa , cũng nhờ tụi nó mà hôm rồi cháu không bị mất cướp . Số giấy tờ ấy là cả gia tài của cháu , để mất đi thật không biết hậu quả ra sao . Một căn nhà cháu tặng hai đứa nhỏ chỉ như một sự hậu tạ . Còn quá nhỏ tụi nó đâu hiểu sâu xa .

Quay về phía Quế Chi , anh cười nhạt :

- Cám ơn cuộc viếng thăm của mẹ con em hôm nay . Giữa chúng ta không thể có sự hoà hợp cảm thông , Chị ạ , làm bao nhiêu việc thiện vẫn chưa đủ đâu em . Giúp một cuộc đời cho thoát khỏi cảnh tủ nhục , còn hơn em xây bảy kiềng chùa . Em là con gái có học , gia đình thờ Phật , sao không chịu lấy chữ Tâm làm gốc . Anh thật thất vọng .

Gia Minh bỏ đi ra ngoài , mặc cho bà GM kêu :

- Gia Minh , chuyện đâu còn có đó , cháu đừng nóng giận như thế .

Nhưng anh đã đi thẳng ra vườn kiềng .

Bà Thoại than dài :

- Tôi thật lòng không hề biết việc Gia Minh làm . Bây giờ , phải làm sao hả chị . Gia Minh có vẻ giận lắm .

Quế Chi mím môi :

- Mẹ đừng tự hạ thấp danh giá của con quá vậy . Con gái mẹ không phải đã

hết cửa để vào đây . Con không thích sự thay đổi . Đồ vật trị giá thế nào cứ để nguyên chỗ ấy .

Bà Thoại giận dữ :

- Con dám ăn nói kiêu ầy với mẹ à ?

Quá quắt .

Quế Chi hất mặt :

- Dẫu sao đây vẫn là nhà người ta , mẹ thân nhiên mắng con vì những kẻ hạ cấp . Con không thể không cãi . Còn anh , từ giờ phút này giữa chúng ta nên chấm dứt mối tình do gia đình sắp đặt . Chào .

Bà Thoại hét lớn :

- Đứng lại đó , mẹ bảo .

Quế Chi lầm lì :

- Không , muốn đánh muốn mắng , con về nhà mẹ tha hồ đánh mắng .

Dứt lời cô hăm hăm bỏ đi , mặc cho bà Thoại giận dữ .

Bà Gia Minh im lặng , nét mặt bà mệt mỏi như phải chịu đựng những lời nói vô lễ của Quế Chi .

Gia Hiếu thở dài :

- Cô đừng buồn . Từ từ Quế Chi sẽ hiểu . Cháu vẫn muốn hai gia đình là một cô ạ .

Bà Thoại đứng dậy :

- Chị Minh , tôi xin lỗi vì thái độ của Quế Chi . Tôi hoàn toàn bất ngờ vì con bé lại có kiêu suy nghĩ tệ hại như thế .

Bà GM hờ hững :

- Con gái phải được tính nết thùy mị , dịu dàng , đôn hậu , sau này mới mong sanh được những đứa con đầy tính hiếu thảo , nghĩa tình . Tôi cũng không biết nói thế nào trước sự thay đổi của con bé .

Bà Thoại cay đắng :

- Một đời tôi sống trong nhung lụa , tiền bạc , kẻ hầu , người hạ , ai nhìn vào không nói tôi sung sướng . Có ai thấu hiểu cho nỗi cay đắng , khổ tâm của tôi bao nhiêu năm qua không . Thôi thì , khôn nó nhờ , hư hỏng nó gánh chịu . Tôi nhất định không xen vô nữa . Tùy chị và cháu Hiếu tất cả . Dầu Quế Chi là giọt máu của tôi , tôi vẫn không muốn che đậy những điều sai quấy của nó . Chính tôi , tôi đã phải sống một chuỗi đời cam phận không tình yêu nên tôi không muốn áp đặt ai nữa .

Bà chậm rãi đi ra cổng . Đôi vai bà như trĩu xuống bởi một sự chịu đựng nào đó .

Gia Minh dò dẫm :

- Cô ơi , hình như cô Thoại sống không được hạnh phúc ? Cô ấy có vẻ đau đớn khi nói về tình người ?

Bà GM thần thờ :

- Cô Thoại không hề yêu ba Quế Chi . Ngày xưa cô ấy đẹp nhất nhì huyện Châu Thành . Cô ấy yêu một người thanh niên học chung lớp , tên Hải . Hải học rất giỏi nhưng vì nhà nghèo nên rốt cuộc anh ta không thoát khỏi cảnh suốt đời cúi mặt xuống ruộng . Cô Thoại bị ép gả cho ba của Quế Chi .

Gia Minh chất lưỡi :

- Hèn gì , cô ấy có vẻ xúc động khi thấy Quế Chi như thế . Cháu từ lâu vẫn thắc mắc , tại sao ba Quế Chi đi nước ngoài sống giàu có , sung túc , lại không bao lãnh cho cô Thoại đi . Mọi chuyện đều có nguyên nhân cả , cô nhỉ .

Bà GM chậm rãi :

- Trước sau gì cháu cũng nên biết về thân thế gia đình Quế Chi . Cô không tin bà nội dễ dàng bỏ cuộc hôn nhân này . Cô kể cháu hiểu , ba Quế Chi sau khi ra nước ngoài , lấy một cô gái khác . Người đàn bà này rất giàu , đủ bao Bảo Chi cho cả nhà ông Kế Chí . Họ đã giấu mẹ con Quế Chi , nói tránh ra

là không đủ tư cách bảo lãnh cho hai mẹ con . Sau này , cô Thoại trong một lần về thăm quê cũ đã gặp lại người tình thuở xưa . Chẳng rõ hai người đã nói gì , chỉ biết sau đó cô Thoại rất hay đi vắng , và hai năm sau cô ấy gởi Quế Chi cho em cô ấy nuôi rồi đi đâu mất . Tận đến lúc ba Quế Chi về nước , thăm gia đình vợ sau , mọi người mới biết chuyện . Thì ra , cô Thoại vô bệnh viện phong chăm sóc cho Hải , anh ấy mắc bệnh ở thời kỳ cuối . Cô Thoại đã bỏ hết tất cả để sống cho quãng đời còn lại của Hải được thanh thản .

Gia Minh sửng sờ :

- Cô Thoại can đảm thật , thêm tấm lòng đầy nhân hậu nữa . Rồi chú ấy còn không cô ?

Bà GM lắc đầu :

- Chú ấy ra đi , sau khi cô Thoại có với chú Hải một đứa con .

Gia Minh càng sửng sờ :

- Có con ? Bây giờ đứa bé ở đâu hả cô ? Rồi nó có bị như chú ấy không ?

Bà GM lại thở dài :

- Chuyện ấy cả cô Thoại cũng không biết . Vì ba Quế Chi trở về , ông ấy biết chuyện nhưng là người sĩ diện , ông sợ làm um sùm lên sẽ mất danh dự , nhất là bên bà vợ sau biết được , ông không còn gì cả . Ông Kế Chí buộc cô Thoại phải chọn một trong hai điều kiện . Một là bỏ đứa bé mới hơn bốn tháng tuổi kia . Hai là cô Thoại mất luôn cả gia đình lẫn Quế Chi . Cô Thoại bị dồn vào đường cùng , không phải cô ấy tiếc tiền , tiếc cuộc sống vương giả . Chỉ vì Quế Chi lúc ấy đã được 15 tuổi , con bé quen đòi gì được nấy , nên không dễ chấp nhận một người mẹ như cô Thoại , thêm nữa nó đang bị bệnh nặng , cô ấy cũng không thể bỏ nó . Giữa lúc cô Thoại chưa quyết định , chính ông Kế Chí đã ra tay hành động . Ông mượn người bắt con gái bé của cô Thoại đem đi bỏ .

Gia Minh bắt mắt :

- Làm vậy thật thất đức .

- Cô Thoại tưởng chừng phát điên sau khi mất đứa bé . Mãi mấy năm sau , không còn hy vọng tìm lại con , cô ấy mới tạm nguôi ngoai bằng sự sống khép kín , đẻ hy sinh cho Quế Chi . Cô Thoại đã trải qua một cuộc tình đầy trắc ẩn , đau thương nên cô ấy rất cảm thông với những người nghèo . Đó cũng là lý do vì sao cô ấy không khinh khi cháu , khi nghe Quế Chi nói về chúng ta .

Gia Minh thở dài :

- Cuộc đời đúng là không thể nhìn thoáng qua bề ngoài mà đoán cô nhi . Cô Thoại rất đáng được kính trọng . Phải chi trời xanh có mắt cho cô ấy tìm lại đứa bé .

Bà GM cười hiền :

- Cháu đúng là chàng trai tốt bụng luôn mơ ước điều may mắn cho mọi người . Song , chắc chắn không thể còn con bé trên đời .

Gia Minh nhìn cô :

- Biết đâu được cô ơi . Ông trời luôn tạo ra nghịch cảnh để rồi lại vun vén nghịch cảnh . Đời này , biết bao sự tình cờ xảy ra .

- Cô cũng mong như thế .

Bà GM buông một câu như lời tuyên bố ngừng cuộc tranh luận với Gia Minh . Bởi thằng cháu của bà , luôn không chịu thua ai cả .

Cuối cùng , Gia Hiếu cũng nhận được điện thoại của nội gọi về .

Cầm tờ điện tín , anh ngao ngán vô cùng . Giá nội về thăm quê cha đất tổ thăm con cháu , thì anh sẽ là đứa cháu có hiếu nhất của nội . Khổ cho anh , bà nội về với mục đích rõ ràng , chắc nịch : Nội về để xin lễ hỏi cho cháu .

Qua tết được tuổi là cưới liền . Lo vợ con cháu xong , nội mới yên tâm hưởng tuổi già .

Giá đừng có những rạn nứt xảy ra giữa anh và Quế Chi . Thì anh vẫn còn nâng niu cô trong vòng tay của mình . Nụ hôn vẫn nồng nàn , môi cô vẫn ngọt ngào trong trái tim anh .

Thở dài , Gia Hiếu quay xe về căn nhà nhỏ của chị em bé Tre . Thấy anh , con bé có vẻ ngạc nhiên :

- Chú Hiếu , chú không đi làm à ? Sao lại rảnh giờ này mà đến chị em cháu .

Gia Hiếu cười :

- Bé con quên chú là sếp lớn hả . Làm sếp thì đi đâu , giờ nào mà không được . Thế nào , cả tuần qua chú bận công việc không ghé hai đứa , học hành sao rồi ?

Bé Tre vẻ tự hào :

- Hồi sáng thầy Đoàn vừa kiểm tra và bắt cháu vô trường tiểu học Phan Bội Châu . Cháu được chính cô hiệu trưởng kiểm tra kết quả . Cô hiệu trưởng đã xác nhận cháu đủ điều kiện học chương trình lớp hai rồi đó chú . Cu Đen thì chưa , vì nó phát âm còn ngọng nhiều .

Gia Hiếu mừng rỡ , anh bế thốc con bé lên quay tròn :

- Cháu giỏi lắm . Nhất định phải cố gắng nha bé con . Bây giờ chú đãi hai chị em cháu kem Bạch Đằng .

Bé Tre cười dòn :

- Cháu ăn hơi bị nhiều đấy . Chú liệu trả tiền và không được bôi nhọ cháu cơ .

Gia Hiếu gật đầu :

- Chú hứa .

Trong lúc chờ hai chị em bé Tre thay đồ , Gia Hiếu ngồi mở tập vở của bé Tre ra xem .

Con bé quả thật rất khá . Chữ viết rõ ràng đều đặn . Những bài toán đơn giản cộng trừ nó làm không một vết gạch xóa . Anh nghĩ đến một ngày nào đó ,

con bé thoát cảnh đói nghèo , dốt nát , nhất định ó sẽ có một tương lai tốt đẹp .

Anh cũng không hiểu sao , ngay từ khi mới gặp con bé , anh đã thấy mến nó , để dành cho nó những sự ưu ái đặc biệt . Mong sao tất cả việc anh làm cho chị em nó đều suôn sẻ .

Ăn kem xong , anh định chở hai đứa về thăm cô Minh . Cô anh chắc cũng mừng trước kết quả con bé đạt được như anh thôi . Nhưng nghĩ đến bức điện , anh lại thở dài . Việc cô cháu anh bảo trợ chị em bé Tre , chưa được thông báo cho bà nội biết . Anh xa nội hơn 10 năm , cũng không hiểu về già tính nết nội có thay đổi không ? Chứ trước nay bà chỉ quen thu gom vào gia đình , nhất nhất không chịu san sẻ cho ai cả .

Thả chị em bé Tre trước cô Ng , anh dặn con bé chăm học , coi nhà cửa cẩn thận rồi mới quay xe về . Mới mấy tháng không phải lăn lộn kiếm sống , không phải dãi dầu mưa nắng , con bé đã hồng hào tươi tắn hơn . Ánh mắt đen như long lanh hơn . Mỉm cười , Gia Hiếu băng quơ nghĩ đến ngày con bé trưởng thành . Gì chứ , tương lai nhóc tì ấy sẽ là bông hồng đẹp phải biết .

Bà Gia Minh nhìn cháu :

- Vậy là cô cháu mình sắp được gặp nội rồi , không rõ bà già đi nhiều ít nữa .

Gia Hiếu cười :

- Bà nội mới 70 tuổi tròn , cháu nghĩ nội vẫn còn mạnh khỏe , lần này nội về , cô cháu mình giữ nội ở lại luôn cô nha .

Bà Gia Minh trầm giọng :

- Cô cũng muốn lắm . Nhưng tính nội cô không lạ . Bà thương con gái , thương cháu đấy , bà vẫn thích sống cùng con trai hơn .

- Cháu cũng là cháu đích tôn chớ bộ . Cháu sẽ thừa với nội .

Bà Gia Minh nheo mắt :

- Không sợ bị nội cản ngăn mọi việc à . Nên nhớ , nội độc đoán số một trong

dòng tóc đó cháu .

Gia Hiếu cũng không vừa :

- Cháu dâu do nội chọn , nếu có chuyện gì , nội cũng đành chịu đựng , chứ không lẽ đổ lỗi cho cháu . Có điều cháu đang muốn nội từ bỏ cuộc hôn nhân này . Cô chịu làm đồng minh cho cháu nha cô Út .

Bà Gia Minh chậm rãi :

- Chuyện này , cô cũng không biết sao đây . Tính khí con bé như vậy , làm sao cháu sống chung với nó . Phải hôm cháu đến nhà thằng Tiến , cháu chụp đại một tấm hình . Như vậy , coi như để ăn nói nhất , không gì bằng chứng có cháu ạ .

Gia Hiếu chép miệng :

- Làm vậy cháu thấy mình nhỏ mọn quá . Dù gì hai nhà đã có tình thâm giao mấy chục năm . Trung bằng chứng kiểu đó , khác nào kẻ tiểu nhân . Quế Chi yêu cháu thật , nhưng tâm địa cô ấy ích kỷ , hẹp hòi quá . Cháu sợ sau khi thành vợ chồng , cô còn lấn luôn cả cô nữa .

- Chẳng biết con bé tính nết giống ai .

- Con gái nhà giàu , 10 cô đủ chục tính , cô nào không chồng chảnh như nhau hả cơ .

- Rồi cháu có nói cho Quế Chi biết ngày nội về không ?

Gia Hiếu bật cười :

- Cô đang nghĩ gì vậy . Chúng ta cần gì nói vì ba cô ấy về chung một thuyền bay với nội cháu mà .

Bà Gia Minh chợt nói :

- Không biết Cẩm Tú có về chung không ? Bà ấy không về , cô Thoại còn được an ủi . Ông Kế Chí không phải đóng kịch với con gái . Cảnh chồng chung đựng chán ghê gớm .

- Cũng không biết được cô ạ . Đàn bà khi biết mình lấy chung chồng thường

ghen ầu . Chỉ tội cho cô Thoại , không biết Quế Chi xuất giá rồi , cô ấy còn buồn đến đâu .

2 cô cháu rơi vào im lặng , một lúc lâu bà Gia Minh chợt nhớ :

- Cháu có ghé thăm chị em bé Hương không ? Hồi sáng nó điện thoại cho cô nói sẽ đến trường để cô giáo khảo sát kết quả gì đó .

Gia Hiếu cười tươi :

- Con bé coi vậy mà khá cô ạ . Hiệu trưởng trường tiểu học đã đồng ý chứng nhận con bé qua được lớp một rồi . Nó viết đẹp , làm toán giỏi lắm .

- Tạ ơn trời phật , được thế cô cũng mừng cho nó . Nếu cứ theo lịch sắp xếp của cháu . Con bé sẽ vào học trung học sau ba năm nữa thôi . Cô nghĩ , sau này con bé khá lắm đấy cháu .

Gia Hiếu tán thành :

- Cháu cũng tin điều đó . Mà cô ơi chả hiểu sao càng lúc cháu càng thấy con bé có nhiều nét quen thuộc vô cùng .

Bà Minh tủm tỉm :

- Vậy cũng thắc mắc , gần nhau mãi đâm quen thôi . Có gì khó đâu .

- Không phải , cháu nhìn con bé cứ ngỡ ngỡ như mình đã gặp ai đó . Cô nhìn kỹ coi . Bé Tre có cặp mắt giống y hệt mắt Quế Chi .

Bà Gia Minh gật đầu :

- Cô cũng thấy điều đó . Mắt Tâm Hương đen nhanh nháng , tinh nghịch , long lanh . Mắt Quế Chi sắc sảo , đa tình thêm một chút gì đó giống như tàn nhẫn . Chỉ giống nhau ở đôi mắt bồ câu , rất đen thôi . Hôm rày Quế Chi nói chuyện cùng cháu thế nào .

Gia Hiếu chưa kịp trả lời , thì cửa phòng khách chợt đẩy nhẹ .

Quế Chi mặc bộ đồ màu cam thật khéo , gương mặt được trang điểm kỹ , càng khiến cô đẹp mê hồn .

Mỉm cười cô bước đến gần bà Gia Minh :

- Cháu chào cô . Hôm nay cô rảnh không , cháu định đến rủ cô đi siêu thị .

Bà Gia Minh nheo mắt :

- một đề nghị khá hấp dẫn đấy . Cháu muốn mua thêm đồ hay sao ? Có cho cháu trai của cô thập tùng không ?

Quế Chi cong môi :

- Cháu chỉ dám mời cô . Chứ mời anh Hiếu , cháu sợ bị từ chối lắm cô ơi .

Đàn ông như anh rất ngại đi chung với phụ nữ vô siêu thị .

Bà Gia Minh cười :

- Tại sao phải ngại nhỉ ?

- Đi chung bạn gái thân , thì không sao , chứ đi với bạn cỡ lèng phèng , mắt công bị moi hầu bao lằng nhách . Cho thì tiếc , không cho thì bị mất mặt đáng nam nhi .

Gia Hiếu tỉnh bơ :

- Tôi sẽ đi cùng Quế Chi , và nếu em không chê , tôi sẵn sàng mua tặng em tất cả những gì em thích .

Quế Chi không vừa :

- Làm tự anh nói đó nha , kéo rồi khi hao tốn lại than . Em không khách sáo đâu , nên anh cần mang nhiều tiền theo . Em tham lam lắm không chừng thích hết đồ trong siêu thị đấy .

- Anh sẽ tặng em , miễn em vui là được .

Bà Gia Minh hỏi Quế Chi :

- Ba cháu đã điện báo ngày về cho mẹ con cháu biết chưa Chi ?

Quế Chi thở dài :

- Dạ , cháu mới nhận điện thoại hồi chiều . Nhưng , ước gì ba cháu đừng về chuyện này cô ạ . Cháu không muốn tình cảm hai gia đình bị sút mẻ vì tội cháu .

Bà Gia Minh thận trọng :

- Bây giờ không có Gia Hiếu ở đây , cháu nói thiệt cô biết đi . Thật ra trong lòng cháu , cháu nghĩ đến Gia Hiếu hay Tiến ?

1 thoáng bối rối hiện lên mặt Quế Chi , nhưng cô lấy lại sự bình thản thật nhanh :

- Hiện tại cháu không nghĩ đến ai cả . Anh Hiếu rõ ràng không coi trọng cháu bằng công việc và những việc thiện . Còn anh Tiến lại thiếu những yếu tố để thỏa mãn sự đòi hỏi vật chất của cháu . Coi như cháu chưa gặp được người bạn đời của mình cô ạ .

Ra đến cửa xe , bà Gia Minh chợt nói :

- hai đứa đi đi , cô bỗng nghe mệt trong người . Hôm khác khỏe , cô sẽ cùng cháu đi một vòng các siêu thị .

Gia Hiếu lo lắng :

- Cô mệt ra sao , để cháu đưa cô lên phòng nha .

Bà Gia Minh cười hiền :

- Không cần đâu . Tại cô thấy không thích mua sắm thôi . Quế Chi đã muốn đi , cháu nên cùng Quế Chi đi cho vui .

Quế Chi buồn buồn :

- Nếu cô không đi , cháu cũng ở nhà luôn . Cháu không muốn anh Hiếu bị áp đặt .

Gia Hiếu bình thản :

- Cũng lâu rồi anh không đi siêu thị . Nay được làm vệ sĩ tháp tùng cho em , anh cũng nên đi lắm chứ . Còn làm reo nữa anh sẽ quay trở lên à nha .

Quế Chi bắt gặp ánh mắt khích lệ của bà Minh . Cô lại nghĩ bà Gia Minh muốn cô có điều kiện gần gũi Gia Hiếu .

Lặng lẽ cô lên xe ngồi cạnh anh ở băng trước .

Thấy anh cứ chạy lòng vòng ngoài đường . Quế Chi nói nhỏ :

- Anh chở em vô siêu thị trong sân bay nha anh Hiếu . Em nghe nhỏ Tuyết

nói có vào loại hàng ngoại rất tốt , mới bày bán ở đây .

Gia Hiếu cười :

- Bây giờ không chịu nói , anh lại ngỡ đi siêu thị chỉ là cái chợ của em chứ .

Nhằm ngày cuối tuần , siêu thị đông nghẹt người . Gia Hiếu phải vất vả lắm mới cùng Quế Chi đến được quầy hàng bán đồ trang sức .

Anh có vẻ ngạc nhiên khi cô nói sẽ mua sợi dây chuyền :

- Em đeo tới hai sợi dây trên cổ , mua chỉ nữa vậy ?

Quế Chi chỉ sợi dây bạch kim được làm rất tinh xảo đặt trong hộp :

- Vàng thì em không còn thiếu loại nào . Nhưng em chưa có dây chuyền bạch kim .

Gia Hiếu buột miệng :

- Nó có gì quyến rũ hơn đâu .

- Anh không biết giá trị bạch kim thật à ? Hiện nay nó là thứ trang sức của phụ nữ trên cả vàng , ngọc đá . Mua một dây loại kia không ít tiền đâu . Để chứng minh lời nói của mình , Quế Chi hỏi người bán hàng sợi dây cô thích .

Cô bán hàng niềm nở :

- Chị thật tinh tường . Loại này mới có đây , giá của nó cao một chút nhưng rất thích hợp với dáng người thanh nhã như chị .

Cô ta khéo léo đeo vào cổ Quế Chi sợi dây , rồi trầm trồ :

- Đẹp lắm , chị đeo nó rất hợp .

Quế Chi nhìn Gia Hiếu :

- Anh thấy được không ?

Gia Hiếu gật đầu :

- Đẹp lắm . Em thích thì cứ mua nó .

Rồi không chờ cô trả lời , anh hỏi giá sợi dây .

Nghe cô bán hàng nói giá tiền , anh suýt nữa kêu đắt vì không tin được nó

nhiều cỡ ấy .

Cũng may cùng lúc sợi dây tương tự được một cô gái khác hỏi mua , và bà mẹ cô gái đã nói :

- Giá tương đối mềm hơn so với ở Pháp . Mẹ mua cho con .

Vậy là Gia Hiếu đếm tiền trao cho cô bán hàng .

Quế Chi chặn tay anh :

- Em đùa anh thôi , giữa chúng ta chẳng nên tốn kém về nhau vô ích nữa .

Với người nghèo , sợi dây có thể làm vốn sống kha khá . Em sợ khi không làm chủ được lòng mình lại vứt bỏ nó đi , em sẽ đắc tội với cuộc đời đã phạm , và với anh nữa .

Cô thản nhiên trả tiền mà không nhìn thấy nét mặt Gia Hiếu đang chuyển màu .

Chẳng hiểu sao Quế Chi mua nhiều đồ như vậy . Cô mua đến cả chục bộ áo quần , bộ nào cũng trèm trèm giá trên bốn năm trăm ngàn một bộ . Thêm ba đôi giày da bội , vào chiếc bóp tay , những loại son phấn đắt tiền .

Đúng như cô đã nói , gần như mọi món hàng của siêu thị đều được cô mua một cách nhiệt tình .

Gia Hiếu lặng lẽ đi theo đẩy xe đồ cho cô , anh ngán ngẩm trước kiểu xài tiền như giấy lộn của Quế Chi . Rốt cuộc , cô cũng dừng chân ở quầy giải khát cao cấp .

Gia Hiếu thở phào nhẹ nhõm , khi cô kêu lên :

- Em khát muốn khô cổ . Chúng ta ghé uống nước đi anh .

Gia Hiếu chưa kịp ngồi xuống ghế , anh đã thấy Tiến đứng sững một bên .

Tiến có vẻ thích thú khi gặp Quế Chi :

- Quế Chi ! Em đi mua đồ tận đây à . Sao không rủ anh với .

Quế Chi xanh xệ :

- Tại sao em lại phải rủ anh . Em không rủ , anh cũng đang ở đây đó thôi .

Anh mua gì vậy .

Tiến quay sang Gia Hiếu :

- Chào cậu , vòm trời tuy lớn nhưng vẫn quá nhỏ đối với những kẻ đang yêu phải không ? Cậu thật hạnh phúc khi được Quế Chi đi chung .

Gia Hiếu bình thản :

- Nếu cậu muốn , cậu có thể đi cùng cô ấy về nhà . Cũng đến giờ tôi có hẹn rồi .

Quế Chi dậm chân :

- Anh Hiếu , anh đối xử với em kiểu vậy coi được sao ?

Gia Hiếu cười nửa miệng :

- Anh xin lỗi , không thể đưa em về được . Tiến giúp em thì tốt hơn .

Cũng thật bất ngờ , vừa lúc anh dậm bước , thì một cô gái từ phía bàn trong quầy bước đến cạnh anh .

- Anh Hiếu , không ngờ được gặp anh ở đây .

Gia Hiếu nhìn lên . Anh cũng cười thật tươi :

- Là em sao Mỹ Trinh . Em về hồi nào sao không ghé nhà anh ?

Mỹ Trinh hồn nhiên :

- Em vừa xuống máy bay là vô đây luôn . Tính em ham vui mà . Định ghé coi siêu thị thành phố có khác Đà Lạt nhiều không .

- Trinh về một mình à ?

Mỹ Trinh gật đầu :

- Em về để dự thi triển lãm tranh do trường Mỹ thuật Đà Lạt phối hợp với trường Đại học Mỹ thuật Thành phố tổ chức . Gặp anh ở đây , em khỏi mất công kêu xe ôm về nhà .

Đưa mắt nhìn sang Quế Chi đang tròn mắt nhìn mình , Mỹ Trinh hạ giọng :

- Anh Hiếu , anh đi chung chị ấy hả ?

Gia Hiếu thản nhiên :

- Gần như vậy . Nhưng bây giờ anh sẽ đưa em về nhà . Cô anh gặp em chắc là vui lắm . Mấy hôm trước bà mới nhắc đến em và bà ngoại .

Lịch sự anh quay sang Tiến :

- Phiền cậu đưa Quế Chi về nhà nhen , nhớ đừng để mẹ Quế Chi mong .

Quế Chi giận điên người . Cô không tin có lúc anh lại vô tình được với cô như vậy . Nhìn nét mặt cô , Tiến ớn lạnh , biết Quế Chi đã lâu nhưng chưa bao giờ anh thấy cô dữ dằn như bây giờ . Đàn bà , càng yêu càng hận thù . Quế Chi bậm môi :

- Anh Tiến , chúng ta về .

Tiến xách đồ ra ngoài cửa , Quế Chi hất hất mái tóc :

- Anh đi xe gì vậy ?

Tiến buông gọn :

- Ngoài xe máy , anh còn có thể đi xe du lịch sao ? Nếu em không thích , anh kêu taxi cho em .

Quế Chi kêu lên :

- Ai nói em không thích . Anh lấy xe ra đi , đồ hơi nhiều đó .

Thêm một buổi tối vì tức giận Gia Hiếu , Quế Chi đã ở lại nhà Tiến . Đêm như dài ra với cô , khi càng uống bia , lòng cô càng nặng nề , u ám hơn .

Tiến cản cách nào , Quế Chi cũng lặng lẽ bật lon bia uống .

Tại sao chứ , đã không muốn nhìn nhận nhau , không đủ can đảm chia tay một lần dứt khoát để khỏi nặng nề u uẩn buồn đau .

Gia Hiếu ! Nhất định em phải là của anh . Anh chạy trời không khỏi cơn nắng gắt đâu !

Bà Gia Hưng vắn vắn sống lưng :

- Ôi chao , cuối cùng ta đã trở về được quê hương của mình . Sài Gòn thay đổi nhiều quá .

Gia Hiếu cười cười :

- Thưa , con đưa nội về phòng nghỉ ngơi cho khỏe .

Bà Gia Hưng gật đầu :

- Nội muốn tắm trước . Con sai chị Sen đun cho nội ấm nước nóng .

Gia Hiếu vui vẻ :

- Con đã chuẩn bị tất cả cho nội . Vòi tắm có nút đỏ là nước nóng đó nội .

Bà Gia Hưng kêu nhỏ :

- Chà nhà mình cũng thay đổi tiện nghi hết cả hả Hiếu .

- Con chỉ thay những thứ cần thiết còn tất cả vẫn như lúc nội còn ở nhà .

Trong lúc bà Gia Hưng nghỉ ngơi , Gia Hiếu kêu chị Sen và chú quản gia lo soạn bàn ăn . Chính tay bà Gia Minh làm các món ăn để đãi mẹ .

Nằm một lúc , bà Gia Hưng chậm rãi đi ra phòng khách . Bà quan sát toàn bộ căn phòng bằng nét mặt thỏa mãn . Gia Minh của bà lúc nào cũng có đầu óc nghệ thuật . Nơi nào được Gia Minh trang trí , nơi ấy vừa có hồn người vừa có hồn thiên nhiên .

Bà đi về gian phòng đặt bàn thờ tổ tiên ông bà . Di ảnh cụ cố ông , cố bà , ông bà nội ngoại của bà , rồi cha mẹ bà cùng hai ông chú , bà cô , sau nữa là hình của chồng và con dâu bà , mẹ của Gia Hiếu . Tất cả đều sạch bụi và thơm ngát hương hoa . Bà thấp nhang xong , quay ra thì đụng Gia Hiếu .

Gia Hiếu kêu nhỏ :

- Nội , sao nội không nghỉ thêm chút nữa , tuổi già , đường xa , nội phải nghỉ mới có sức chứ .

Bà Gia Hưng cười vui :

- Cháu à , về đến đây là tự nhiên nội nghe người khỏe hẳn , y như nội vừa được uống ly sâm bổ lượng vậy . Bây giờ nội bắt đầu đói bụng rồi .

Gia Hiếu bật cười :

- Cháu sợ nội quên mất các món ăn Việt Nam thôi . Nội theo con xuống phòng ăn , cô Út đã làm tất cả các món ăn nội thích nhất .

Bà Gia Hưng kêu lên khi nhìn bàn ăn đầy món ăn thơm phức :

- Đúng là , không ai hiểu mẹ bằng con gái của mình . Ở bên đó , mỗi khi tết , giỗ , mẹ cứ khao khát được ăn tô măng hầm giò heo hay cây chả lụa do chính tay con làm Minh ạ .

Bà Gia Minh xúc động :

- Nếu mẹ đồng ý , con sẽ cố gắng hầu hạ mẹ trong những ngày sắp tới .

Bà Gia Hưng cười cười :

- Chưa gì đã định gài bà già này ở lại hả con . Muốn mẹ ở lại còn phải coi thằng Hiếu làm ăn ra sao đã . Liệu nó đủ khả năng nuôi được nội nó không ? Đang loay hoay mở tủ lấy nước trái cây , nghe bà Gia Hưng nói , Gia Hiếu cười toe :

- Con sẽ xuất trình sổ sách để nội coi duyệt . Con nghĩ không làm nội thất vọng đâu . Chỉ sợ không muốn ở lại đây kia .

Bà Gia Hưng gật gù :

- Cô cháu đồng lòng muốn nội ở lại cũng tốt . Bây giờ ăn cơm trước .

Chuyện kia từ từ nói .

Suốt bữa cơm , người nói nhiều nhất cũng là bà Gia Hưng . Điều đó làm Gia Hiếu rất vui . Anh hiểu nội hoàn toàn khỏe mạnh và vui mừng trước sự sống đầy đủ của cô cháu anh .

Buổi chiều ngủ dậy , bà Gia Hưng đi vòng quanh ngôi biệt thự , nét mặt bà đầy thỏa mãn .

Ngồi xuống ghế đá đặt dưới gốc mận đang kết trái , bà Gia Hưng nói với bà Minh :

- Sức khỏe của con tốt không Út ?

Bà Gia Minh gật đầu :

- Cũng khá hơn lúc mới phát hiện bệnh rồi mẹ . Con dự định sẽ đi Đà Lạt sống một thời gian , bác sĩ nói khí hậu trên ấy thích hợp cho việc chữa bệnh

của con .

Bà Gia Hưng chắt lưỡi :

- Hay con qua Mỹ một thời gian . Bên đó dù sao cũng có bác sĩ giỏi , thuốc thang đầy đủ . Lâu lắm rồi , con không gặp anh Hai , anh chị Ba , chị Năm của con . Tụi nó nhớ con đấy .

Bà Gia Minh dịu giọng :

- Mẹ quên rằng bệnh của con , gặp khí hậu lạnh sẽ tái nặng hơn sao . Con cũng rất nhớ mọi người . Mới đó đã hơn 20 năm , con không gặp các anh chị của con trừ anh Hai và mẹ .

Bà Gia Hưng thở dài :

- Con trách mẹ hả Út ?

- Dạ , con đâu dám . Phần số mỗi người đã được định liệu , thêm nữa , mẹ và các anh chị đã bù đắp cho con rất nhiều . Con còn Gia Hiếu , cũng là vì sợ cháu khổ , con chấp nhận hy sinh cho nó . Con rất mừng khi Gia Hiếu đã thật sự trưởng thành .

Bà Gia Hưng chợt hỏi :

- Con thấy tình cảm giữa Quế Chi và Gia Hiếu tốt hay xấu ?

Bà Gia Minh trầm giọng :

- Mẹ buồn không nếu con nói sự thật ?

- Mẹ sẵn sàng nghe tất cả mọi việc liên quan đến tụi nó . Con cũng rõ chuyện này mẹ về đây là muốn cho hai đứa kết duyên cùng nhau .

Bà Gia Minh nói nhỏ :

- Trong giao tiếp làm ăn , Quế Chi là cô gái có bản lĩnh . Nhưng trong tình cảm tính nết thùy mị của Quế Chi không hề có . Con bé luôn lấn lướt Gia Hiếu và muốn chỉ trích cả con . Điều này khiến Gia Hiếu bất mãn không ít , mẹ nên hỏi lại ý kiến thằng Hiếu . Nó bản lĩnh hơn người , không thể ép duyên nó nếu nó không yêu người đàn bà kia .

Bà Gia Hưng nhú mảy :

- Con nói sao ? Thằng Hiếu không chịu Quế Chi à ? Phải nó đã có người con gái khác không ?

Bà Gia Minh mềm mỏng :

- Dạ , nó đâu yêu thương ai , khi mẹ đã muốn nó cưới Quế Chi . Nó cũng không hề than vãn nửa lời , chỉ cố ép lòng chiều chuộng con bé . Máy lúc gần đây Quế Chi thay đổi tính nết , coi thường Gia Hiếu , khiến con bất mãn thay .

Bà Gia Hưng gắt lên :

- Mẹ không tin con bé dám cãi lời cha của nó . Nó phải biết , nếu trái lời cha nó , thì mẹ con nó sẽ chẳng còn gì . Chuyện hôn nhân đã được người lớn giao ước , không phải thích thì lấy , còn không thì bỏ . Bao nhiêu tiền bạc , công sức hai gia đình bỏ cả để về đây lo việc hôn lễ . Để mẹ gặp con bé coi sao .

Bà Gia Minh hiểu , đã nói thì nói luôn cơ hội này không dễ được lặp lại . Bà khẽ khàng :

- Mẹ à , đâu cần mẹ phải lên tiếng vội . Trước sau gì , qua vài lần tiếp xúc mẹ sẽ thừa khả năng nhận xét về Quế Chi thôi . Gia Hiếu của nhà mình vừa là người đàn ông lịch lãm , tư chất có thừa , địa vị quyền lực không thua ai . Chẳng lẽ không cưới Quế Chi , Gia Hiếu phải ở giá sao ? Con đã cho thằng bé cả cuộc đời thanh xuân của con . Con không muốn nhìn nó không hạnh phúc .

Bà Gia Hưng vẫn nói :

- Nhưng không thể có chuyện hủy lời giao ước được . Như vậy gia đình ông Kế Chí sẽ coi chúng ta là những kẻ bội tín .

Bà quay vào nhà , nét mặt vô cùng căng thẳng , ngồi vào chiếc ghế nệm bà cao giọng gọi :

- Gia Hiếu ! Xuống nội biểu coi .

Gia Hiếu từ trên lầu đi xuống , anh kêu lên :

- Thừa nội gọi con ?

- Ồ ! Ngồi xuống đi , rồi trả lời cho nội hay vài việc .

Gia Hiếu đưa mắt nhìn bà Gia Minh . Bắt gặp cô anh nhìn lại anh một cách ảm ý . Hiếu lo trong bụng vì vấn đề anh sắp phải đối diện cùng nội .

- Con nói nội nghe coi , tình cảm giữa con và Quế Chi thế nào ?

Bà Gia Hưng vừa bồm bẻm nhai trầu vừa thông thả nói .

Gia Hiếu gãi gãi tóc :

- Bình thường thôi nội ơi .

- Bình thường là sao ? hai đứa sắp làm đám hỏi , con không thể nói nước đôi với nội .

Gia Hiếu bặm môi , anh nhìn thẳng vào bà Gia Hưng , giọng vừa lễ phép vừa cứng rắn :

- Nội đã hỏi , con xin nói thật . Tình cảm giữa con và Quế Chi rất xấu . Con không muốn nói là đã coi nhau như kẻ thù .

Bà Gia Hưng cao giọng :

- Lỗi do ai ?

- Tất nhiên không phải do con rồi . Bấy lâu , vì kính thương nội , con chấp nhận cuộc đời con vào khuôn sáo đặt của nội tạo cho con . Con luôn tôn trọng Quế Chi . Nhưng cô ấy thì không ?

- Phải có nguyên nhân chứ ?

Gia Hiếu chậm rãi :

- Nội cho phép con hỏi , nếu cưới nhằm một cô cháu dâu dữ dằn , tàn nhẫn không có tấm lòng bao dung nhân hậu , chỉ biết se sua , chùng diên và phách lối , liệu nội có chịu không ?

Bà Gia Hưng lăm lăm :

- Quế Chi không thể là loại người ấy . Bao năm nay nó sống với mẹ nó . Cô Thoại là mẫu phụ nữ hiền hậu , đảm đang . Nhất là cô ấy rất độ lượng .
- Cha mẹ sanh con , trời sanh tánh mà nội . Quế Chi không hề giống tính mẹ . Ngay cô Thoại cũng bất mãn với con gái của mình .

Bà Gia Hưng nhìn cháu đắm đắm :

- Ta nghĩ , chắc do cháu nữa . Cháu đã có cô gái khác , và luôn nhìn ra những tật xấu của nó , những điều mà trước đây cháu không hề thấy . Nếu đúng như vậy , cháu không được giấu ta , hiểu không ?

Gia Hiếu vờ so vai :

- Chưa gì nội đã kết tội oan cho con . Bạn gái thì con không thiếu . Cả chục cô sẵn sàng theo con kìa . Nhưng gần gũi , thân thiết , chỉ một Quế Chi thôi , một người đã đủ khiến con nhức xương , đau óc .
- Cháu không được quyền từ chối cuộc hôn nhân này . Trừ khi chính Quế Chi từ hôn và bản thân cháu phải có một cái gì đó , để làm yếu tố quyết định .

Gia Hiếu kêu lên :

- Nội à , cháu không muốn rơi vào cuộc tình địa ngục này . Quế Chi đẹp mặt , nhưng tâm địa cô ấy độc ác quá . Cháu không thể sống chung nhà với người đàn bà như cô ấy đâu .

Bà Gia Hưng trừng mắt :

- Cháu dám cãi lời ta à ?

Gia Hiếu làm lì :

- Cháu kính trọng nội . Nhưng cưới vợ là một việc hệ trọng suốt đời cháu . Cháu không thể lấy Quế Chi . Cô ấy không xứng đáng .
- Cháu nói thiệt đi .

Bà Gia Hưng gằn lời .

Mím môi , Gia Hiếu liếc mắt sang bà Gia Minh , bà cô Út gật gật đầu tỏ ý

khích lệ anh nói .

Gia Hiếu đánh giọng :

- Cháu sẽ kể nội nghe nguyên nhân dẫn đến tình trạng tồi tệ giữa cháu và Quế Chi .

Anh chậm rãi kể lại việc anh nhận nuôi hai đứa bé mồ côi , sống vất vưởng dưới gầm cầu thang của một khu chung cư . Con chị chính là ân nhân của anh ra sao và Quế Chi luôn tìm cách hằn học phá anh , lên tiếng mạt sát hai đứa bé thế nào . Anh kể tất tậ cho bà nội nghe . Từ chỗ thờ ơ lạnh lùng , nghe Gia Hiếu kể , bà Gia Hưng dần thư giãn nét mặt .

Gia Hiếu ngừng kể , bà Gia Minh cũng xen lời :

- Mẹ à , Gia Hiếu nó hoàn toàn đúng trong chuyện này . Chính con là người khuyến khích cháu làm . Như mình làm phước cho đời con cháu vậy . Lẽ ra Quế Chi là phụ nữ , phải hiểu điều nhân nghĩa này . Chứ đâu lại hằn học với mấy đứa nhỏ .

Bà Gia Hưng kêu lên :

- Vậy bây giờ tội nhỏ ở đâu ? Sao mẹ không thấy .

Gia Hiếu từ tốn :

- Vì muốn giữ hòa khí sau này cho gia đình thuận thảo , êm ấm . Con đã mua cho hai đứa nhỏ một căn nhà . Bé Tre biết chăm sóc em nó .

Bà Gia Hưng chép miệng :

- Nếu đúng như cháu nói , Quế Chi đã không tốt trong vấn đề này . Đàn bà phải biết làm việc thiện , phải biết cư xử trước sau . Ôi chả lẽ ta đã sai lầm ? Mà hai cô cháu sao không cho hai đứa nhỏ về dưới Bình Dương ở trong đồn điền cà phê cho tiện .

Gia Hiếu phân trần :

- Cháu muốn đã giúp người thì giúp cho trọn . Con bé lớn rất thông minh , sáng dạ . Ngần đó tuổi , ốm như một cây tăm tre nhưng đủ sức hạ gục tên

cướp đường hung dữ . Đây là con bé học lén , chứ được dạy đàng hoàng nó còn khá nữa . Cháu đã nhờ người dạy kèm chữ cho hai đứa .

Bà Gia Hưng kêu lên :

- Ôi chà , hèn gì con Quế Chi không xót ruột cho được . Tiền mua nhà , tiền nong ăn học cho đến lớn khôn . Coi vậy chứ bọn đó nha . Cháu có nghĩ mình quá hào phóng không Hiếu ?

Gia Hiếu trầm tĩnh :

- Thừa nội , cháu đã tính rất kỹ , thật ra con bé con ấy không dễ chấp nhận .

Đến bây giờ nó vẫn sống rất tằn tiện . Chúng ăn cơm với nước tương rau muống luộc hoặc vài lát đậu , còn đòi kiếm việc làm , học về đêm thôi .

Nhưng cháu không muốn thế . Số tiền và toàn bộ giấy tờ hôm ấy nếu rơi vào tay người khác , cháu còn di sản thì cũng phải bỏ dăm tí đồng để chuộc lại .

So số tiền cháu bỏ ra trong 10 năm lái sẽ lớn bao nhiêu ? Còn việc bảo trợ cho hai chị em bé Tre một năm lo liệu chị em nó hết mấy triệu ? 10 năm trôi qua nhiều lắm cũng trăm đến hai trăm triệu thôi . Tình nghĩa đông đầy , đặng nào tốt hơn thừa nội ?

Bà Gia Hưng thốt lên :

- Cháu đem việc giúp hai đứa bé thành sự tính toán kinh doanh à ? Ta hết cách nói với cháu .

Gia Hiếu cười lặng lẽ . Hơn ai hết anh rất biết tâm lý của những bà quả phụ giàu . Đầu óc họ luôn đầy ắp những con số lợi nhuận . Anh phải lựa theo chiều gió cho bà nội bớt xót của lại nghĩ mình làm việc thiện . Quả nhiên bà Gia Hưng sau phút suy nghĩ đã nói :

- Nội chấp thuận việc làm của cháu . Để dần dà nội phân tách cho Quế Chi hiểu . Đàn bà , lòng dạ tất không thể thoáng như cháu rồi .

Trời hời , tưởng nội sẽ đồng ý bỏ đám hỏi . Ai dè nội còn phán một câu đầy tính độc đoán như thế . Chắc hẳn anh hết đường lui rồi .

Đưa mắt nhìn bà Gia Minh cầu cứu , nhưng bà Gia Minh chỉ cười cười băng quơ .

Đưa bà nội về phòng , Gia Hiếu trở về còn thấy cô Út vẫn ngồi đằm tĩnh bên tách trà bốc khói .

Anh xù giọng :

- Sao hồi nãy cô không nói phụ cháu . Bà nội rất nghe theo ý kiến của cô kia mà .

Bà Gia Minh lừ mắt :

- Chuyện gì cũng phải đi từng bước . Được bà nội chịu nghe sự phân tách của cháu là quá tốt rồi . Đừng tham quá coi chừng bà nội bực mình đó .

- Ôi trời , lời của nội chắc như đinh đóng cột . Cháu biết mình không tránh khỏi đám hỏi đâu . Chán thật .

Bà Gia Minh nạt đùa :

- Được vợ đẹp , lại giỏi mà than chán . Cháu liệu đó nghe .

- Cháu đang rầu thúi ruột , cô không tìm kế gỡ cho cháu , còn đùa .

Thấy vẻ mặt Gia Hiếu chùng ụ một đồng nặng nề . Bà Gia Minh xót ruột , bà không muốn Quế Chi thành vợ Gia Hiếu . Dù tình bạn giữa bà và bà Thoại còn thân hơn chị em ruột . Bà Thoại không vì thế mà lụy đến bà .

Thở dài , bà Gia Minh nói :

- Cô đùa cháu để bớt căng đầu óc , chứ cô đang tìm lối thoát giùm cháu đây . Đám hỏi chứ chưa phải là đám cưới . Đàn ông phải biết chấp nhận sự thật đè đập lên hoặc cúi xuống . Vài giờ đón dâu người ta còn hủy được tiệc cưới nữa là . Bình tĩnh chứ ông Giám .

Gia Hiếu cười méo xệch :

- Cháu không muốn điều ấy đến với mình dưới bất kỳ hình thức nào . Cô phải tìm cách gỡ rồi cho cháu đây .

Bà Gia Minh cười cười :

- Vậy thì phải tàn nhẫn một chút và phải kiếm cho được một cô bạn gái khá khá dẫn về trình diện nội .

Gia Hiếu tròn mắt :

- Cô lại xúi bậy cháu nữa . Tình cảm con người chó đâu phải món hàng muốn là được . Cháu sẽ dành làm cái việc nhỏ mọn để tự cứu lấy mình .

Bà Gia Minh nghiêm túc :

- Cậu Tiến đối xử với Quế Chi thế nào cháu biết không ?

Gia Hiếu lắc đầu :

- Cháu không mấy quan tâm đến những việc này . Càng ghét chuyện tình cảm gái trai . Bởi thế các cô gái trong công ty luôn gọi cháu là ông giám đốc có trái tim băng . Cô hỏi chuyện đó chi vậy .

Bà Gia Minh chậm rãi :

- Cháu thật thà quá đấy , hèn chi không bị bạn qua mặt . Cậu Tiến mượn cớ cùng Quế Chi , cháu sẽ có cơ hội thoái thác hôn nhân .

- Bà nội không dễ chấp nhận đâu cô ơi . Bên gia đình Quế Chi , ba cô ấy vốn trọng tiền bạc , địa vị . Tiến là người thất cơ lỡ vận , biết bác ấy chịu không ?

- Chỉ cần cháu có trong tay một vài vấn đề của họ . Cô sẽ có cách thuyết phục nội . Bây giờ cháu không cần phải suy nghĩ nhiều . Chuyện gì đến tự khắc nó đến . Phải đeo nhẫn đính hôn một thời gian cũng không nên nhẫn nhỏ . Ông trời đã định đoạt số phận cho con người cả rồi .

Bà Gia Minh lại nói :

- Ngày mai cháu nên đưa chị em bé Hương về chào nội . Người già ưa trọng lễ nghĩa , phép tắc . Nhà mình buồn tênh à . Bé Hương khéo léo , chính nó sẽ góp phần không nhỏ vào cuộc chiến thâm lạng của nội đâu , nhớ đấy .

Bà Gia Minh vô phòng một lúc lâu Gia Hiếu mới đứng dậy đi lên phòng .

Nghĩ đến đám hỏi , anh thật sự bất mãn vô cùng .

Chả lẽ ghét của nào trời trao của ấy thật ?

Bà Gia Hưng không phải đợi lâu trong buổi sáng , hôm sau Quế Chi đã cùng mẹ đến thăm bà .

Bà Thoại rơm rớm nước mắt :

- Con chào má Hai . 10 năm nay con và Gia Minh đếm từng ngày gặp lại má , má không già như con tưởng .

Bà Gia Hưng dăm thắm :

- Còn con , sao tự hành hạ bản thân đến tiều tụy như vậy . Con vẫn bệnh phải không ?

Bà Thoại gượng cười :

- Bệnh của con , má Hai biết rồi đó , riết thành quen .

Kéo tay Quế Chi bà nạt đùa :

- Quế Chi sao không chịu chào bà Nội ?

- Cháu chào bà , đáng ra cháu phải đến thăm bà từ chiều qua , nhưng bên nhà cháu cũng lu bu quá , bà đi xa thế còn mệt nhiều không ?

Cô hỏi thật ngọt .

Bà Gia Hưng nheo mắt :

- Chà lớn dữ ta . Đẹp nữa , gặp ngoài đường , nội chẳng thể nhận ra con gái mẹ Thoại rồi . Cháu vẫn làm ở công ty của Gia Hiếu à ?

Quế Chi vẽ bẽn lẽn :

- Nội thương mà khen , chớ cháu mà đẹp cái gì . Bạn bè cháu đều ví cháu giống lọ lem đó nội .

Bà Gia Hưng cười xòa :

- Lọ lem sau lễ hội , biến thành cô công chúa xinh đẹp , đúng không hả , hân này nội về là kiểm soát dây cột chân cháu đó , chịu không nào .

Quế Chi làm bộ :

- Nội cứ chọc cháu hoài . Anh Hiếu ghét cháu nhất công ty , nếu chuyện này

là thật , ảnh đi cháu nữa , làm sao cháu sống nội ơi .

Bà Gia Hưng tủm tỉm :

- Con gái nói ghét là thương . Thương càng nhiều càng la hét dữ , vậy là nó quý cháu rồi . Cháu chịu làm dâu nhà bà không ?

- Cháu không biết đâu .

- Sao lại không biết nhỉ , hai đứa có với nhau một thời gian dài kỷ niệm chả lẽ chưa đủ cảm thông cho nhau sao ?

Quế Chi bối rối :

- Cháu thì sao cũng được . Áo mặc không qua khỏi đầu , cha mẹ cháu một đời cực khổ lo toan cho cháu , nay ba mẹ muốn đặt cháu vào đâu cháu sẽ ở đấy nội ạ .

Bà Gia Hưng cười ha hả :

- Con gái mẹ Thoại khéo nói lắm , giữ lời đấy nha , nay mai bà đi hỏi cho cháu bà , cấm không được từ chối đó .

Câu chuyện mỗi lúc một vui vẻ , riêng Quế Chi hết muốn ở lại chút nào . Gia Hiếu cố tình tránh né cô . Tại sao cô phải đeo bám anh chứ . Không lấy Gia Hiếu bộ ế chồng chắc , chỉ cần cô vẫy tay một cái khối chàng xin chế dưới chân cô , không như Gia Hiếu , khi nào cũng lạnh lạnh vô cảm .

Nghĩ đến anh , cô lại thấy giận . Sáng nay anh thừa biết cô nghi làm đề đến thăm nội anh , vậy anh còn để cô lơ ngơ một mình , giữa mấy bà già đang sôi nổi ôn chuyện dĩ vãng .

Chậm rãi Quế Chi rời phòng khách , cô định ra ghé xích đu ngồi cho thoải mái .

Nào ngờ , cánh cổng mở ra , Gia Hiếu chở theo hai chị em bé Tre vào nhà .

Quế Chi nhú mày :

- Anh ta định giới thiệu hai đứa ranh này với bà Gia Hưng chắc .

Mím môi , cô lạnh lùng chặn trước mặt Gia Hiếu :

- Anh chở hai đứa này về đây chi vậy ? Anh không nghĩ là bà nội sẽ buồn à .

Gia Hiếu sầm mặt :

- Nội tôi buồn hay không , tôi không cần em quan tâm . Em hãy lo cho bản thân em đi .

Quế Chi hất mặt :

- Vừa rồi bà Nội đã chính thức gọi em là cháu dâu . Nội còn nói sẽ không để anh lui tới thăm hai đứa nhỏ , kéo mất danh dự lắm . Cho nhà cửa . Cho tiền mỗi tháng là đủ rồi .

Gia Hiếu lạnh lùng :

- Tôi không tin là nội tôi nói như thế , vì chính bà đã biểu tôi dẫn hai đứa nhỏ về . Em phải cân trọng lời nói .

Quế Chi bĩu môi :

- Em chỉ nói sự thật Con vua thì lại làm vua , con sãi ở chùa thì quét lá đũa . Phận ăn mày , thì mãi mãi vẫn là số phận ăn mày , anh cười điệu hóa ra tụi nhãi quá đấy .

Dứt lời , cô xăm xăm bước đến phía sau xe , nhắc bổng Cu Đen quăng xuống đất . Nhìn em bị ném như một món đồ , bé Tre xót cả ruột .

Con bé nhảy khỏi xe , quì xuống đỡ thằng em đang xệch miệng khóc .

- Nín đi em , khóc là hèn lắm em nhớ không ? Với lại trong nhà còn bà nữa , em khóc , bà sẽ giận đấy .

Cu Đen nghe chị nói liền nín khe chỉ còn âm ức trong cổ .

Quế Chi cao giọng :

- Chị em mày nên biết điều về đi . Để bà cụ trông thấy hết ăn nỏ cơm , ghê quá .

Bé Tre bậm môi :

- Chị khinh người vừa thôi , tụi tôi chưa bị cùi , bị ghẻ , sao chị nói ghê hả ?

Chị chỉ giỏi ăn hiếp con nít .

Quế Chi trừng mắt :

- Anh Hiếu , anh có nghe nó trả treo em không . Thứ con hoang dám tay đôi với chủ mà anh còn nuôi được .

Gia Hiếu giận dữ :

- Nãy giờ tôi không nói để tự em hiểu được phải quấy . Dè đâu em lại hành hạ vô cớ con nít . Chả lẽ em và tụi nó vốn kiếp trước có nợ nhau ?

Quế Chi đánh đá :

- Anh nên dừng chân nghĩa hiệp lại được rồi . Khi em là chủ ngôi nhà này sẽ không có chỗ cho mấy đứa ăn mày ngồi đâu .

Bé Tre giận dữ :

- Ăn mày thì xấu hơn người có học đấy , nhưng cũng không biến thành câu nói khinh khi của chị mãi . Chú Hiếu ơi để cháu về lại nhà , chứ không cháu phạm lỗi với chú mất .

Gia Hiếu vỗ vỗ vai con bé :

- Không được . Chính bà nội biểu chú đến đón hai chị em về cho bà nội gặp , chị Chi nói không đúng , hai đứa đừng sợ . Còn chú kia mà .

Ném cho Quế Chi ánh mắt thật dữ dội . Anh gằn giọng :

- Em nên nhớ , trong nhà này ai là chủ . Em đi quá giới hạn cho phép rồi đó . Đừng để tôi nổi giận , sẽ không hay cho em đâu .

Anh cầm tay hai đứa nhỏ dắt vô nhà , bỏ mặc chiếc mô tô giữa lối đi đầy sỏi trắng .

Quế Chi chỉ còn biết đứng giậm chân tức tối . Cô nhìn quanh và chợt thấy mình vô lý khi mắng hai đứa nhỏ . Gia Hiếu nhất định không bỏ qua chuyện này , và anh nhất định chống lời nội cho coi .

Sao cô lại ngốc đến vậy chứ ?

Bà Gia Hưng là người đầu tiên nhìn thấy Gia Hiếu và hai đứa nhỏ . Bé Tre không cần đợi Hiếu nhắc , con bé vòng tay cúi đầu :

- Cháu chào bà Nội , bà cô và bà bác .

Bà Thoại giật mình , nhìn sững vào con bé trước mắt . Ôi ! Con bé này nó có cặp mắt giống bà quá . Chẳng lẽ đúng là có những người giống nhau thật mà không cần ruột thịt ?

Bà Gia Hưng cũng ngỡ ngàng :

- Chào hai cháu . Ồ , cháu gái lại gần đây cho bà ngắm chút coi .

Bé Tre rụt rè đi tới gần bà Hưng . Cặp mắt bà Hưng nhìn sững vào khuôn mặt bé Tre , rồi quay qua bà Thoại , bà khẽ nói :

- Cháu gái có cặp mắt giống bà đây quá .

Bà Thoại bối rối :

- Con cũng thấy như vậy đó má Hai . Mấy cháu là con cái nhà ai vậy Gia Hiếu ?

Gia Hiếu bình thản :

- Tụi nhỏ là cháu nuôi của con đây cô ạ , hai đứa sớm mồ côi từ nhỏ , cô đừng hỏi đến gia cảnh , tụi nó tủi thân .

Bà Thoại lặng lẽ gật đầu , chẳng hiểu sao bà cứ muốn nhìn bé Tre mãi , y như con bé là cái gì đó vừa xa lạ vừa rất thân thương với bà vậy .

Bà Gia Hưng sau khi hỏi thăm chị em bé Tre , thì vô cùng vui lòng , tận tâm tận tụy , bà phục Gia Hiếu có cặp mắt tinh đời .

Con bé này vài ba năm nữa trở giò xinh phải biết , vàng trăn vừa cao vừa bướng bỉnh , khiến bà thích nó ngay .

Bữa ăn trưa hôm ấy chị em bé Tre được ở lại ăn chung cùng mọi người .

Quê Chi tức lắm , nhưng trước mặt bà Gia Hưng , cô không dám có một cử chỉ vô lễ .

Cô đang tìm cách lấy điểm với bà Gia Hưng , nên kịp thông mình không quậy bé Tre ở bàn ăn . Hãy chờ đấy sẽ có ngày ta tổng lễ ăn mừng chúng bay trở về số kiếp của mình .

Xong bữa cơm , bà Thoại xin phép về nhà . Quế Chi phải theo đưa mẹ về , bà Gia Hưng nói với hai đứa nhỏ :

- Ráng học để được đổi đời nha các cháu .

Tâm Hương rơm nước mắt :

- Cháu cảm ơn bà đã cứu mang , ơn này chị em cháu xin khắc cốt ghi tâm , cháu hứa không phụ lòng bà nội , bà cô và chú Gia Hiếu .

Bà Gia Hưng được Tâm Hương đầm bóp cho toàn thân . Bà xuýt xoa :

- Cháu khéo và ngoan lắm , ngày nào bà cũng được cháu chăm sóc thế này , bà ắt sẽ khỏe mãi ?

Bé Tre cười vô tư :

- Nếu bà nội không chê cháu vụng về , mỗi trưa cháu sẽ về đầm bóp cho bà nghỉ ngơi , bà nhỉ .

Gia Hiếu cười rạng rỡ . Khó như nội của anh mà con bé còn được bà thương . Anh hiểu mình đã không chọn lầm người để bảo bọc . Nhìn khuôn mặt bé Tre ngời sáng , anh hình dung ngày mai của nó sẽ tươi đẹp lắm .

Đông qua hè lại , rốt cuộc Gia Hiếu đành phải chấp nhận làm lễ đính hôn cùng Quế Chi . Tin lan ra , khiến mọi người trong công ty sửng sốt .

Dạo sau này , thấy Quế Chi cặp kè suốt bên phó giám đốc kỹ thuật Tiến , mọi người đã nghĩ , họ nhất định trở thành một cặp uyên ương .

Vậy mà , Quế Chi lại được Giám đốc cưới , khác nào sự kiện trái đất có người Sao Hỏa đi vô .

Hải Yến , cô thư ký hành chính bỏ nhỏ vào tai mấy cô bên phòng tài vụ :

- Các chị có thấy lạ không ? Mấy tháng nay Phó giám đốc luôn không bế , chiều lụy người đẹp . Bây giờ lại để người đẹp về với giám đốc Hiếu . Y như họ chờ nhau sẵn sóc giùm bà Chi vậy .

Thùy Linh hạ giọng :

- Em thấy mặt giám đốc bí xị như mặt của quý vậy . Hồi sáng , em chúc

mừng , bị ảnh trùng nạt thấy ghê . Chị Yến nè , có khi nào , ông Hiếu bị bà Chi xiếc vào thế kệt không ?

Hải Yến lắc đầu :

- Chuyện tình cảm giám đốc kín như bưng , hồi trước chị có nghe phong phanh mỗi thâm giao giữa giám đốc và Quế Chi . Nhưng sau này lại thấy bà Chi cặp ông Tiến , nên . . .

Hải Yến bỏ lửng câu nói và nhún vai .

Chị Vân , kế toán trưởng nạt đùa :

- Máy con nhỏ nhiều chuyện , coi chừng bị đuổi cổ bây giờ , lo may đồ đẹp để đi dự đám cưới là hơn .

Thùy Linh le lưỡi :

- Từ đám hỏi đến đám cưới , còn một quãng đường xa . Ai biết vật thay đổi chủ .

Hải Yến tròn môi :

- Eo ôi . Em dám trù ẻo chuyện hôn nhân của sếp . Không sợ bà sếp phu nhân à .

Thùy Linh cong môi :

- Mắc chi phải sợ chứ . Em dám chắc giám đốc nhà mình đang bị khủng hoảng thần kinh . Chứ tỉnh lại , ông Hiếu sức mấy chịu lấy bà đồng đánh ấy .

Chị Vân lại bảo :

- Thôi đủ rồi đó mấy cô . Giám đốc không trả lương cho tạt tào lao đâu . Bây giờ ai về việc nấy đi . Kéo không lại bị mắng nữa .

Chị vừa dứt lời thì phó giám đốc Tiến cầm tài liệu đi vô .

Thấy mọi người đang xôn xao , chợt im bật . Tiến lấy làm lạ , anh nhìn quanh :

- Phòng mình hôm nay có chuyện gì vui vậy chị Vân ?

Chị Vân cười cười :

- Có gì đâu . Tại con Yến thông báo giám đốc sắp lấy vợ , nên mọi người thấy vui lây đó mà .

Thùy Linh chấp chới :

- Anh Tiến ơi , sao để người đẹp ra đi kỳ vậy . Anh đâu thua gì giám đốc .

Tiến bình thản :

- Các cô nghĩ sai rồi . Gia Hiếu yêu Quế Chi đã lâu . Tại tính anh ấy trầm lặng , hơi nghiêm nên mọi người nghĩ Hiếu không biết yêu chớ gì . Tôi và Quế Chi luôn là bạn bè thôi .

Hải Yến cười cười :

- Vậy người ta đi lấy chồng , phó giám đốc có buồn không ? Cần em uống bia giải sầu chung không ?

Tiến lầu bầu :

- Cái cô này , nói năng mạnh bạo quá coi chừng ể .

Hải Yến cong môi :

- Nếu sợ em ể , thì anh Tiến thương em đi . Người ta dám hỏi , mình cũng hỏi nhau luôn .

Tiến chỉ biết cười trừ . Anh không lạ tính bạo miệng của Hải Yến nữa . Nói một hồi , dám anh bị thua cô lắm .

Đưa bản hạch toán tiền vật tư vừa nhập của công ty cho chị Vân , dặn chị vài điều cần thiết , xong xuôi Tiến đi thẳng ra cổng công ty .

Bản thân anh còn ngỡ ngàng khi nghe tin Quế Chi dám hỏi .

Nhếch môi , anh cười chua chát cho sự thua sút của mình . Anh không ngờ Quế Chi lại sống được kiêu nửa vời như vậy . Và Gia Hiếu , chả lẽ hắn ta không còn hiểu sự phải quấy hay sao . Giàu có , địa vị đầy người như hắn , sao lại chịu hỏi cưới cô gái mà hắn biết quá rõ đã từng ngã vào vòng tay của anh ! Chả lẽ hắn không có cảm xúc ư ?

Trong lúc Tiến một mình độc ẩm với ly rượu buồn . Thì tại nhà Gia Hiếu ,

không khí cũng chẳng vui vẻ gì .

Bà Gia Hưng gắt nhỏ :

- Chuyện gì ta cũng đồng ý để cháu tự quyết định . Nhưng việc hôn nhân của cháu , ta không còn cách giải quyết . Ba cháu đã hứa với ông Kế Chí , phần cổ đông của công ty đá quý bên ấy , ông Kế Chí có số cổ phần tương đương ba cháu . Ông ta là con người đầy thủ đoạn , xảo ngôn . Chỉ cần cháu không lấy Quế Chi , bên kia ông ta sẽ làm cho ba cháu thân bại danh liệt .

Gia Hiếu khựng người :

- Nghĩa là , cháu không còn cách chọn lựa .

Bà Gia Hưng cười gượng :

- Thời gian từ đám hỏi đến đám cưới là hai tháng , khoảng thời gian ấy nếu cháu phát hiện Quế Chi không chung thủy với cháu , cháu có quyền hủy hôn ước . Ông ta tuy rất thủ đoạn , nhưng là kẻ háo danh và trong tình yêu , ông ta rất căm ghét sự dối trá . Cháu hiểu ý ta không ?

Gia Hiếu thở dài :

- Trước giờ , cháu toàn nghe các cô gái đẹp lấy chồng vì hoàn cảnh . Chứ chưa nghe đàn ông lấy vợ để cứu gỡ gia đình . Bây giờ , dù không nghe , cháu cũng đành chấp nhận thôi .

Bà Gia Minh xót xa vô cùng . Quế Chi không được phân nửa tính nết của mẹ nó . Lúc nào nó cũng ích kỷ và độc ác . Dòng họ nhà bà chưa hề có người nào mang tính nết như vậy cả .

Thần thờ , bà đi vào gian phòng thờ của dòng họ . Thắp nén nhang lên lư hương cho mẹ Gia Hiếu , bà khấn dài :

- Chị Phụng ơi , chị linh thiêng , phù hộ cho Gia Hiếu tránh được cuộc hôn nhân này . Quế Chi không phải là người đàn bà mang hạnh phúc cho Gia Hiếu . Bao nhiêu năm vất vả , nuôi nấng con trai lớn khôn , em không cam tâm nhìn cuộc đời nó bị khổ lụy vì chữ tình . Nếu được đổi cuộc đời

mình cho con trai của chúng ta , em cũng sẵn lòng . Ngặt nỗi mẹ vốn sắt đá , việc gì mẹ đã quyết thì khó bề thay đổi . Chẳng lẽ Gia Hiếu sẽ phải sống những tháng ngày buồn vậy sao chị ? Mong chị sống khôn thác thiêng về phù hộ cho Gia Hiếu .

- Gia Minh , con vái chị Hai con như thế là sao ? Mẹ đã sai khi buộc Gia Hiếu . Hay Quế Chi thật sự không xứng đáng .

Giọng bà Gia Hưng vang lên rõ ràng , trầm đục , khiến bà Gia Minh giật mình . Nhưng mẹ đã hỏi , thôi thì bà không thể không nói .

Mím môi , bà Gia Minh từ tốn :

- Thừa mẹ , nếu dâu con là người vụng về , kém hiểu biết , hay thích chơi bời ham vui , vẫn còn sửa đổi được . Đằng này Quế Chi đã thuộc về người đàn ông khác .

Bà Gia Hưng tái mặt :

- Út Minh , con không đặt điều nói bậy chứ ?

- Mẹ nghĩ con gái mẹ tâm thường vậy ư . Chính thằng Hiếu cũng biết mối quan hệ này của Quế Chi . Bây giờ mẹ ép uống nó , như thế thật tội cho nó . Rồi đây còn dư luận nữa kia . Ông bà ta có câu Cưới dĩ về làm vợ , không ai cưới vợ về làm dĩ cả . Nếu con Chi thay đổi tính nết , chịu khó làm ăn , thì Gia Hiếu cũng nên vì nội mà mở rộng tâm lòng cho nó .

Gia Hiếu chẳng còn cách chối từ , vì bà nội luôn cứng lòng trong những chuyện thế này .

Đám hỏi được diễn ra thật lớn , vì bà Gia Hưng quen nhiều , biết rộng . Ba Quế Chi cũng vậy .

Thêm một quyết định khiến Gia Hiếu buồn đâm ruột gan . Bà Gia Minh cũng buồn rĩ theo anh .

Sau đám hỏi vừa đúng 20 ngày . Bà Gia Hưng đột ngột tuyên bố phải cưới ngay cho được tuổi .

Ngày đón dâu , chú rể buồn như mưa ngâu tháng bảy .

Quế Chi thì khỏi nói . Cô hoàn toàn thỏa mãn với cuộc hôn nhân này . Trong đầu cô , bắt đầu thành lập một kế hoạch để tiền trừ dần hậu họa mà người được cô liệt vào hàng đầu danh sách chính là Tâm Hương . Thứ trôi sông lạc chợ , con hoang giữa chợ đời ấy , nếu cứ để sống chình ình giữa gia đình cô thì còn gì là danh giá của cô nữa .

1 hôm , cô đích thân tìm đến chỗ chị em Tâm Hương ở để đe dọa :

- Tao cho mày thời gian một tuần , mày phải biến khỏi căn nhà này .

Tâm Hương qua phút ngỡ ngàng , đã mím môi dẫn lời :

- Nhà tôi , tôi ở , tôi không việc gì phải nghe lời cô cả .

- Mày dám không nghe lời ?

Tâm Hương lầm lì :

- Căn nhà này là của chị em tôi . Bà nội đã cho tôi đứng tên , và tôi đã được đăng ký hộ khẩu ở đây . Tại sao tôi phải nghe lời vô lý của cô .

Quế Chi hét nhỏ :

- Tao ghét mày , tao không muốn mày tồn tại trong thành phố này . Tao linh cảm hạnh phúc của tao sẽ vì mày mà trở nên tồi tệ .

Tâm Hương nhếch môi :

- Cô nói xong chưa ? Tôi không làm gì nên tội , tại sao lúc nào cô cũng ghét cũng hận tôi . Còn hạnh phúc của cô là do cô xây dựng . Tôi còn nhỏ , không biết gì ngoài việc học hành . Mong cô đừng tự làm khổ mình . Dù cô không thích , thì tôi và Gia Sơn vẫn được bà nội , bà cô và chú Hiếu quý mến .

Quế Chi gắt to :

- Nhưng tao thì không thể quý được mày . Cứ nghĩ tới lúc mày ăn đĩa cơm thừa của người ta , là tao thấy ghê chế được .

- Cửa ngọc thực , vất đi sẽ đắc tội . Đói đi xin chứ cháu không ăn trộm , ăn cắp của ai , cô chẳng cần phải tưởng tượng ra để sợ .

Cứ thế , cả tiếng đồng hồ hết dọa dẫm rồi thuyết phục . Cuối cùng Quế Chi đành giận dữ bỏ về .

Dẫu biết con bé còn nhỏ xíu à . Nó chưa ý thức được cuộc đời , mà sao cô cứ thích gây với nó .

Tâm Hương buồn lắm . Đã có lúc nó định dẫn Cu Đen quay về chỗ ở cũ .

Nơi đó mới thật là của chị em nó . Nó sống dưới gầm cầu thang đấy , chịu bao bàn chân dẫm đạp phía trên , nhưng không ai ghét chị em nó cả .

Nhưng rồi nó vẫn chỉ là một đứa bé . Khi đã được ăn nó , mặc đẹp , được ngủ trong căn nhà đầy đủ tiện nghi , nó bắt đầu thấy sợ những lận lộn cuộc đời . Sợ những ngày mưa lạnh , nó không xin được đủ chén cơm cho em nó .

Vậy là đẹp tự ái , nó nguyện sẽ chịu đựng tất cả , để được vươn lên .

Nó không hé răng kể chuyện Quế Chi với bà Gia Hưng , bà Minh và Gia Hiếu . Nên không ai biết chị em nó chỉ được sống một nửa bình yên . Còn một nửa là do Quế Chi làm áp lực đè nén đến khó thở .

Con bé thề với lương tâm sẽ học cho giỏi để ngày mai đổi mặt với đời .

Chú Hiếu đã buộc nó hứa phải học được một năm ba lớp . sáu năm phải qua hết phổ thông .

Chẳng biết nó làm được không , khi hiện tại nó vô cùng lẩn tránh với những chữ cái khởi đầu . Những chữ cái mà lẽ ra nó phải học từ hồi lên sáu tuổi .

Bây giờ mới bắt đầu , đúng là khó kinh khủng .

Nhưng không thể không học được .

Con bé đã dặn lòng như thế và nó kiên trì học từng ngày một thật chăm .

Chú Hiếu đã nói Học lực của cháu là do cháu tự lo lấy . Xã hội ngày nay không có học sẽ không làm được việc gì đâu . Tương lai của hai chị em , chú sẽ lo cho tất cả . Nó tin ở chú Hiếu . Nhất định chú sẽ cho nó một tương lai rạng rỡ , tự mình làm chủ đời mình .

Nghĩ đến ngày ấy con bé lại cười tủm tỉm .

Giao Giao

Bao Năm Hẹn Ước

Tập 2

Suốt đêm , bé Tre dường như không chợp mắt được . Nôn nao lắm . Con bé đứng bên khung cửa sổ nhìn lên bầu trời đêm đầy sao mà ngẫm nghĩ về số phận của mình . Nó không tin được cuộc đời đã mỉm cười cùng nó . sáu năm trôi qua như một giấc mơ trong truyện cổ tích . Từ con bé ăn xin , lấy góc cầu thang của hàng ngàn bước chân dẫm lên làm mái nhà . Nó được chú Gia Hiếu nhận về nuôi nấng , thuê thầy dạy học . một chữ bẻ đôi không biết khi đã lớn tòng ngồng . sáu năm nó đã học trôi chảy . Học hơn cả người ta thêm món ăn ngon .

Và nó đã đạt được điều không ai tin nổi . Sáng mai , nó sẽ đến trường trung học phổ thông dân lập để dự kỳ thi tốt nghiệp phổ thông . Chú Gia Hiếu đã chạy ngược xuôi , và bản thân nó phải qua hơn chục kỳ thi sát hạch đến toát mồ hôi . Để cuối cùng nó đã được công nhận là học sinh lớp 12 , dù là bỗ túc . Nghĩ đến ngày mai của mình , nó không khỏi xót xa , ngậm ngùi nhớ về quá khứ . Những lần đi xin , chưa kịp mừng cất vô túi mẫu bánh mì , nó đã bị đũa khác cướp mất . Nhiều hôm nó đói meo , kiếm đủ chén cơm cho Cu Đen . Lúc còn bé tí , nó theo ông Tư đi khắp chợ , ông Tư mù , nên chuyện nó bị ăn giật , ông đâu hay .

Sau này , vì tức giận , nó thề tìm cách học cho được vài món võ để phòng

thân .

Cũng nhờ những buổi tối thập thò ngoài hàng rào sân tập , mà nó đã tự học được võ , để giúp Gia Hiếu lần đó .

- Bé con , cả đêm cháu không ngủ hay sao ?

Giọng nói của Gia Hiếu vang ngoài cửa phòng khiến đôi mắt đen tròn lên ngơ ngác , một lúc nó mới bẽn lễn :

- Chú sang sớm vậy , không sợ thím buồn à ?

Gia Hiếu cười cười :

- Hôm nay , cháu gái của chú sắp bước vào một trận đấu gay go nhất . Chú sẽ ân hận lắm , nếu không đến kịp để chia sẻ cùng cháu . Nhưng vì hội họp mà thức thâu đêm , chú không tán thành đâu nghen , coi chừng vô phòng thì ngủ gục là hỏng bét .

Bé Tre bối rối :

- Cháu cũng ngủ đấy chứ . Có điều cháu sợ ngủ quên và tâm trạng cứ sao sao ấy .

- Đã lỡ thức thì lên thay đồ , chú cháu đi ăn sáng , rồi chú dẫn vô trường thi .

Bé Tre lưỡng lự :

- Phải ăn nữa hả chú . Cháu e ăn không nổi .

- Trời ạ , chỉ là đi thi thôi mà , có gì khó lắm đâu . Không ăn , rồi sức đâu cháu làm bài . Nghe lời chú , mau đi .

Cu Đen lững thững đi vô , vội nói :

- Cho cháu đi với chú Hiếu . Cháu muốn chị Hương bình tĩnh vào phòng thi .

Gia Hiếu gật đầu :

- Cũng được , hai năm nữa cháu sẽ như chị Hương . Nhất định phải học cho giỏi nha Sơn .

3 chú cháu lên chiếc xe hơi đời mới của Gia Hiếu , anh cho xe chạy đến một nhà hàng nằm trên cùng con đường có ngôi trường Tâm Hương sẽ dự thi .

Tâm Hương lí lắc :

- Chưa gì chú đã khao cháu cơm nhà hàng , ăn ngon quá cháu quên hết chú mất .

Gia Sơn cười cười :

- Được ăn ké , lại ăn toàn món xịn , cháu không từ chối đâu . Chị Hương làm bộ thử gân chú đó . Trong đầu chị ấy không có cơm canh thịt cá , mà toàn là computer văn sử địa , toán lý hóa và sinh ngữ . Cháu thèm có cái đầu siêu đẳng như chị Hương , mà rèn mãi chưa theo kịp .

Tâm Hương lừ mắt :

- Đừng có mèø khen mèø dài đuôi kéo khi chị trượt vô chuỗi , mắt công em buồn . . . cả tháng .

Gia Hiếu xoa tay :

- Thôi nào , ăn đi rồi còn đến trường , lần đầu tiên ngồi vào bàn học giữa thầy và bạn , phải đến sớm để đầu óc không lẩn cấn lo âu .

3 chú cháu ăn phở bò tái . Loại phở mà Tâm Hương rất thích ăn , nhưng cũng rất tiếc tiền . . . vì mắc .

Hết tô phở , Gia Hiếu còn gọi riêng cho cô bé một ly cà phê sữa .

Tâm Hương nhăn mặt :

- Cháu no rồi , chú uống giùm đi .

- No béo gì ly cà phê . Cháu phải uống kéo vô thi ngủ gục thì chán lắm . Tối nay chú cấm không được thức nữa nhen Hương .

Chẳng thể từ chối , Tâm Hương chậm rãi uống hết ly cà phê . Chất đắng của cà phê luôn giúp cô tỉnh táo , những đêm học bài khuya .

Tối trường , Gia Hiếu gọi xe ở phía ngoài , anh xin phép mãi , bác bảo vệ mới chịu cho anh vô trường .

Nhìn tấm thẻ học sinh cùng sổ báo danh của Tâm Hương , Hiếu nhanh chóng tìm được căn phòng Tâm Hương thi , dặn dò Hương thật kỹ , anh mới

trở ra ngoài .

- Bạn thi phòng nào vậy ?

1 cô gái cắt tóc tём , khuôn mặt tròn dễ thương , bước đến hỏi Tâm Hương làm quen .

Tâm Hương dè dặt :

- Hương thì phòng hai . Còn bạn ?

- Vậy là chung phòng với Huyền rồi . Huyền số báo danh chín . Hương số mấy ?

Tâm Hương mỉm cười :

- Hương số 12 .

Huyền liến láu :

- Môn văn Huyền ngán nhất . Suốt 12 năm học , chẳng khi nào Huyền được nổi điểm sáu . Không biết bạn thế nào , chứ Huyền ớn lắm .

Tâm Hương nhỏ nhẹ :

- Mình cũng được thầy nhận xét học tầm tầm thôi . Là con gái , nhưng mình thích học toán , hóa hơn .

Huyền reo nhỏ :

- Ô kê , vậy là Huyền được nhờ rồi , có gì chỉ mình với nha .

Tâm Hương ngỡ ngác :

- Mình nghe nói , thi tốt nghiệp thầy cô coi nghiêm lắm . Chỉ hai người một bàn , làm sao chỉ bài được .

Huyền tròn mắt :

- Thế , ngày đi học bạn luôn nghiêm chỉnh , không quay cóp bài bao giờ hả ?

Tâm Hương thật thà :

- Mình không đến lớp ngày nào .

Huyền kinh ngạc :

- Hả ? Bạn đùa chắc . Không đến lớp sao được thi . Rồi điểm đâu cho bạn

được vô học bạ .

- Mình không hề đùa .

Huyền nhăn nhó rồi đảo cặp mắt nhìn khắp người Tâm Hương , nhất là tay và chân cô rồi lẩm bầm :

- Tất cả đều bình thường , có gì để được ở nhà đâu .

Tâm Hương cắn môi :

- Bạn nhìn mình ghê quá . Chả lẽ bạn nghi ngờ mình bị tàn tật hay bị bệnh gì đó , nên không tới lớp được đúng không ?

Huyền gật đầu thay câu trả lời .

Tâm Hương thở dài :

- Mình nói bạn không tin cũng phải , vì mình không bệnh tật gì cả . Duy nhất do hoàn cảnh , mình không đến lớp được , phải tự học ở nhà suốt 12 năm liên tục .

Huyền nghe Hương nói , nét mặt cô bé chợt thay đổi hẳn , không còn vẻ háo hức làm thân lúc ban đầu nữa . Chắc cô bạn mới bắt đầu coi thường Tâm Hương . Cũng phải thôi , tự học thì làm sao mà giỏi cho nổi .

Tâm Hương như đoán ra suy nghĩ của Huyền , cô bé chậm rãi :

- Cuộc đời nhiều bất ngờ lắm . Biết đâu chừng mình phải nhờ bạn đấy . Dầu sao mỗi ngày mỗi được tới lớp vẫn tốt hơn .

Vừa lúc trống báo giờ vô phòng thi vang lên . Các thí sinh lục tục kéo đến trước cửa phòng . Nghe thầy đọc tên và kiểm tra thẻ học sinh .

Chẳng rõ vô tình hay tại ông trời thích đùa cợt , mà Tâm Hương lại ngồi ngay sau lưng Huyền , do sự hoán đổi chỗ ngồi chéo .

Bài văn cũng không đến nỗi khó . Chỉ bao gồm phân tích , bình luận một đoạn thơ trong Nhật ký trong tù của Bác Hồ để thấy được hình ảnh người chiến sĩ cách mạng Việt Nam yêu nước , thương dân .

Suốt chương trình học 12 , chú Hiếu đã mời hẳn giảng viên đại học sư phạm

về nhà dạy cho Tâm Hương . Loại đề văn này , Tâm Hương đã được cô Bằng dạy rất kỹ . Cẩn thận nháp sơ phần mở bài , thân bài . Sau đó Tâm Hương mới tự tin viết vào giấy .

Cô chưa hề thi kiểu này bao giờ , nên không dám nhìn ngó ai cả . Cô sợ bị thầy cô nhắc . Hình như phía bàn trên , Huyền chẳng viết được bao nhiêu chữ . Rất muốn giúp bạn , nhưng cô chưa có kinh nghiệm quay cóp kiểu này nên đành chịu .

Vừa thấy Tâm Hương ra khỏi cổng , Gia Sơn đã ào ào tới :

- Chị Hương , chị làm bài được không ?

Tâm Hương cười cười :

- Thì cũng làm hết giấy đó . Nhưng văn học làm sao biết được đúng sai .

Gia Hiếu cũng nói :

- Đề khó không bé con ?

Tâm Hương vẫn cười :

- Không khó lắm chú ạ . Loại đề này cháu đã được cô Bằng dợt cho vài chục bài , coi như trúng tủ đấy .

Gia Sơn vui vẻ :

- Coi như bước mở đầu suôn sẻ , bây giờ chị em mình về nhà , ăn cơm rồi chị nghỉ vài giờ cho khỏe , chiều thi tiếp .

Gia Hiếu cười vui :

- Gia Sơn sợ cháu tiếc tiền , nó đã kịp thời nấu xong bữa cơm đủ ra , cà , canh cá dưa chua . Về mau kéo đồ ăn nguội mát ngon .

Cả ba lên xe , vừa lúc Huyền dắt honda ra cổng . Cô bé có vẻ ngỡ ngàng khi thấy Tâm Hương đi bằng xe du lịch loại đời mới .

Nhỏ này thật ra là ai nhỉ ? Nó biểu không được tới lớp , nhưng bài làm nó làm rất nhanh và tự tin nữa . Bây giờ có xe xịn đón . Tiểu thư nhà giàu mà không tới lớp ? Chả lẽ nó bị mắc bệnh truyền nhiễm gì đó ?

Bao nhiêu câu hỏi ập đến , nhưng Huyền đành chịu , cô bé chột ân hận vì thái độ xảnh xệ lúc nãy của mình .

Tâm Hương ! Tên gọi thật dịu dàng như nét đẹp duyên dáng , thùy mị của nó . Huyền phải nói lại mối tình cảm ban đầu với người bạn này thôi .

Cuối cùng , ba ngày thi đầy căng thẳng cũng trôi qua . Tâm Hương đã làm bài rất tốt . Thêm vào đó , chỉ ba ngày , cô có thêm Huyền và Thu Hằng làm bạn .

Chiều nay đã được nói trước , Huyền và Thu Hằng không đi honda . Nên vừa từ phòng thi ra , cả ba được chú Gia Hiếu chở đi ăn cơm ở nhà hàng bên quận một . Thu Hằng thuộc diện con nhà buôn bán nhỏ , vì không thi được vào trường công nên phải học hệ bán công . Cô chưa bao giờ đi đâu bằng loại xe du lịch sang trọng thế này nên có vẻ e dè hơn Huyền . Nhất là khi thấy chú Hiếu dừng xe trước một nhà hàng lớn .

Thu Hằng hỏi Tâm Hương :

- Bộ bạn hay đến những nơi này lắm hả Hương ?

Tâm Hương thật thà :

- Làm gì có . Lần đầu tiên như bạn thôi .

Huyền có vẻ rành cách ăn uống ở những nơi cao cấp kiểu này hơn hai bạn .

Gia Sơn cười trêu :

- Chú nhìn chị Hương kia . Y hệt dân quê ra tỉnh .

Tâm Hương cong môi :

- Làm như em rành hơn chị vậy . Ai lần đầu không ngỡ chứ . Sau này sẽ quen thôi .

- Chú Hiếu nghe chị Hương nói ngon không . một lời khẳng định chắc chắn sẽ có ngày chị Hương trở thành khách xịn những nơi này đó .

- Bẻm mép vừa thôi nhóc . Ở đời đã không ráng thì thôi . Còn bây giờ nhất định chị phải được bước chân vào tầng lớp trí thức , chị mới cam lòng .

Nghe kiểu nói chuyện của chị em Tâm Hương , cả Huyền và Hằng đều không hiểu thế nào về thân phận họ cả .

Rõ ràng cô bạn mới quen của hai người học rất siêu , mấy ngày thi đều có xe nhà đưa rước . hai chị em họ rất kính trọng chú của mình . Chú Hiếu cũng vậy , vui vẻ và dễ hòa đồng .

Bữa cơm kết thúc thật vui vẻ . Gia Hiếu đưa hai nhỏ bạn của Tâm Hương về tận nhà . Sau khi cả hai đã hẹn Tâm Hương chủ nhật tới sẽ cùng nhau đi Vũng Tàu chơi .

Gia Hiếu vừa chạy xe vô công , anh được chị Sen nói nhỏ :

- Cô Quế Chi đang giận dữ ở trên lầu . Bà cô nói cách gì cũng không chịu thôi .

Gia Hiếu chau mày :

- Chị biết cớ giận chuyện gì không ?

Chị Sen nói :

- Thì , cũng việc cậu lo cho chị em cô Tâm Hương thôi .

Gia Hiếu bức bối vô cùng . sáu năm nay anh đã hết sức chịu đựng Quế Chi , đã cố gắng giữ hòa khí gia đình được êm ấm . Nhưng càng lúc tính nết cô càng đành hanh , khó chịu .

Bà nội mong có cháu vô cùng . Cả cô Út anh cũng mong được ẵm bồng con của anh . Vậy mà , sáu năm đi qua , Quế Chi vẫn luôn dùng thuốc ngừa thai . Cô không muốn có con . Còn nói có con phải cho nó bú sữa , sẽ làm nhan sắc cô xấu đi .

Anh bất mãn cùng cực . Và càng thương cho số phận của mình . Trên thương trường , anh là người đàn ông nổi tiếng làm ăn giỏi , mỗi lúc tiền bạc anh thu được càng nhiều . Vậy mà với vợ mình , anh đã cắn răng chịu thua cô tất cả .

Nhiều đêm trăn trở một mình , anh không trả lời được tại sao anh phải cố

gắng như vậy . Kể cả gần đây , anh nghe đồng nghiệp xì xầm chuyện vợ anh quan hệ trở lại với Tiến . Lúc này Tiến đã ra làm ăn riêng , đã được anh hỗ trợ vốn để xây dựng lại cơ sở .

Có lẽ nào lòng tốt của anh đã bị bạn lừa gạt ?

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng , anh thấy Quế Chi đang ngồi trước bàn trang điểm . Mắt cô chỉ hơi nhướn lên , cùng lời nói gay gắt :

- Cuối cùng , thì anh cũng chịu về nhà rồi à ? Tưởng anh đi hết đêm nay luôn chứ .

Gia Hiếu nhẹ nhàng :

- Em buồn chuyện gì vậy . Sao khi không lại cay đắng anh ? Hôm nay Tâm Hương thi ngày cuối . Con bé làm bài rất khá , anh hứa đãi nó và bạn nó một bữa cơm . Có gì không đáng để em cần nhần chứ .

Quế Chi bặm môi lạnh lót :

- Hờ chút là Tâm Hương . Anh làm như nhà này chỉ còn con nhỏ ăn xin ấy là được anh quan tâm . Luôn cả em là vợ anh , anh cũng không thêm quan tâm đến . Anh muốn gì đây , khi lúc nào cũng cặp kè bên con nhỏ đó .

Gia Hiếu bưng giận :

- Quế Chi , em không được ăn nói bừa bãi như thế . Danh chánh ngôn thuận , bà nội anh đã nhận chị em nó làm cháu nuôi . Tại sao em không thể hòa nhập được với hai đứa nhỏ . Tội nó có gì không phải với em ? Rõ ràng hồi trưa , anh đã mời em đi cho vui , nhưng em không chịu . Bây giờ em trách ngược lại . Em càng ngày càng quá quắt .

Quế Chi bật dậy :

- Phải rồi , tôi bây giờ tàn tạ , già nua đâu được như người ta mon mơn gái trẻ . Cho anh biết , đừng chọc giận tôi . Tôi không để cho các người qua mặt đâu .

Gia Hiếu gằn giọng :

- Em muốn ám chỉ cái gì hả ?

- Dĩ nhiên không ngoài mối quan hệ giữa anh và con nhóc ấy .

Gia Hiếu phần nộ :

- Em dám nói như vậy với tôi ?

- Sao không ? Anh đâu phải chú ruột của nó , và bây giờ nó lớn rồi , đẹp cỡ đó , tôi còn phải lánh xa . Từ chú đến anh đâu mấy năm hơi .

Gia Hiếu không ngờ Quế Chi lại nói được những lời khó nghe vậy . Trời ạ , thì ra cô vợ của anh đang ghen . Mà lại ghen với Tâm Hương mới chết .

Quế Chi không nghĩ , lẽ ra chính anh mới là người được kết án cô , được quyền cấm đoán cô . Thật không gì đáng sợ và ghê tởm bằng những lời xuyên tạc , vu khống .

Thấy anh im lặng , Quế Chi ngỡ mình đã nói trúng tim anh , cô làm tới :

- Sao , anh không nói được chữ gì ? Công lao anh nuôi nấng cho nó lành áo , thơm thịt . Bây giờ anh có bút lá , bẻ hoa nó cũng sẵn sàng thôi . Chỉ có tôi là ngu , đi nuôi ong tay áo .

Gia Hiếu hét lên :

- Cô im đi . Nếu không đừng trách tôi .

Quế Chi cười khẩy :

- Tôi không im , và muốn xem lời cảnh cáo của anh nặng cỡ nào ?

Dứt câu , cô lại tiếp tục kể lại đường môi . Cô trang điểm thật kỹ , sau đó lựa chiếc đầm , có khoét cổ rộng , màu đỏ chói mắt , đeo chiếc nhẫn xú bằng da màu đen vào vai , Quế Chi nhếch môi :

- Tôi có việc phải ra ngoài . Anh nên suy nghĩ lại thái độ của mình , coi lời nói của tôi đúng không ? Tôi báo trước , dù anh không yêu thương tôi , tôi vẫn là vợ anh , vẫn có quyền trừng phạt đứa nào dám đi chung với anh .

Gia Hiếu nghiến răng , kéo mạnh Quế Chi trở lại , mắt anh vẫn tia máu , quai hàm anh bạnh ra , trông thật dữ dội :

- Đứng lại đó , và trả lời cho tôi biết , cô đi đâu giờ này ?

Quế Chi cau có :

- Tôi nhớ , anh không hề đặt ra điều lệ này với tôi . Đi đâu là quyền của tôi .

Thời đại nam nữ bình quyền . Anh đi được , tại sao tôi phải ở nhà ?

- Quá quắt . Cô phải nhớ cô đã có chồng , cô không còn được tự do quan hệ nữa .

- Vậy sao ? Ai thì tôi chịu , chớ với anh tôi không nghe đâu , trừ phi anh không bao giờ lo lắng cho con nhỏ kia nữa .

- Chỉ là cái có không đẹp dễ lắm để cô ngụy biện cho hành động của mình .

Cô tưởng tôi không biết , ai đang chờ cô ngoài kia à ?

Nét mặt Quế Chi thoáng bối rối , nhưng chỉ một lát , sự nhâng nháo lại hiện rõ trên khuôn mặt đầy son phấn của cô .

- Là Tiến đó , anh sẽ làm gì được người ta , khi tôi đang cộng tác làm ăn với anh ấy . Chúng tôi quan hệ vì công việc .

Gia Hiếu cười khẩy :

- Chẳng có công ty nào làm việc từ lúc 10 giờ đêm cả . Từ bây giờ tôi không cho phép em ra đường buổi tối nữa , nhớ đấy .

Anh làm một cử chỉ dứt khoát bằng cách lấy chiếc bóp ra khỏi vai cô và quăng mạnh lên giường .

Anh thân nhiên trút bỏ đồ rồi đi vào nhà tắm .

Quế Chi hoàn toàn bất ngờ trước thái độ cứng rắn của anh . Cô chưa bao giờ thấy anh giận như vậy . Nhìn anh , cô nghĩ anh dám bóp nát cô trong tay quá .

.

Nhưng vốn bướng bỉnh , cô không dễ dàng chịu thua anh . Nhất là cô không thể không đến với Tiến . Ở người đàn ông này luôn đem đến cho cô những khao khát yêu đương , mà Gia Hiếu không hề cho cô . Bởi Hiếu không hề yêu cô .

Đêm nay , Tiến làm sinh nhật , buổi sinh nhật chỉ có cô và anh . Hồi chiều , cô đã mua về chiếc bánh sinh nhật tặng anh . Cô đã tính sẽ ở lại suốt đêm với anh . Cô có đủ lý do để nói dối Gia Hiếu , mà không sợ anh biết .

Thế mà ! . . . giận dữ cô đá tung chiếc ghế nhựa vô góc phòng . Thêm sách vở sổ sách bị hất xuống nền nhà .

Trong phòng tắm , Gia Hiếu thân nhiên xối nước ào ào , càng khiến cơn giận của cô phát hỏa .

Chụp máy điện thoại , cô gọi cho Tiến . Cô nghe giọng Tiến vừa ngọt ngào vừa lo lắng :

- Gia Hiếu làm gì em à ?

Quê Chi cắn môi :

- Anh ấy không cho em ra ngoài . Anh có cách gì giúp em không ?

Tiến thở dài :

- Nếu Gia Hiếu đã cấm , em nên nghe lời chồng em . Dù sao thì anh ấy vẫn là người đủ pháp lý để ràng buộc em .

- Nhưng còn sinh nhật của anh ? Em đã hứa sẽ đến dự để anh vui .

- Cuộc đời anh luôn gặp những thiếu thốn gập ghềnh , được cái này mất cái khác . Anh sẽ uống rượu một mình , sẽ ôm đàn hát bài Tình si mà em thích nhất .

Quê Chi ảm ức :

- Không , em sẽ tìm cách đến với anh , dù có phải quây tung căn nhà này , em không muốn anh buồn .

- Hừ , cô giỏi lắm . Ngang nhiên nói chuyện với tình nhân trước mặt chồng mình . Cô nghĩ tôi là ai hả ?

Quê Chi giật bắn người khi câu nói lạnh lùng của Gia Hiếu cất lên rành rẽ .

Và anh giật chiếc điện thoại từ tay cô .

- A lô , phải mày không Tiến ?

- . . .

- Tao không được thông báo trước buổi sinh nhật của mày , nếu không tao nhất định sẽ tặng mày một món quà có ý nghĩa nhất . Bây giờ vẫn còn kịp phải không ?

- . . .

- Tao muốn mày trả lời câu hỏi của tao , chỉ một câu thôi , và không đổi diện thế này sẽ dễ nói hơn . Mày yêu Quế Chi thật không ?

- . . .

- Hãy đừng nhắc ân huệ gì gì nữa . Bây giờ lật ngửa bài đi . Tình cảm giữa hai thằng đàn ông và một con đàn bà trắc nết . Tao chấp nhận ly dị để mày và Quế Chi thành vợ chồng , chịu không ?

- . . .

- Đơn giản vì mày yêu cô ấy . Đã từ chối nhiều cô gái để được đến với vợ tao . Còn tao , khi cưới cô , tao chỉ vì bà nội của mình . Tao không yêu Quế Chi . Bây giờ tao trả tự do cho cô .

Quế Chi hét lên :

- Không , sẽ không bao giờ có sự li dị giữa tôi và anh .

Gia Hiếu thần nhiên :

- Vừa rồi cô ấy nói , mày có nghe được không ? Rõ ràng cô ấy không chịu ly dị . Tao sẽ cố gắng thuyết phục . Chúc mày sinh nhật vui vẻ .

Tắt máy , anh đặt trở xuống giường , môi anh nhếch lên , ngạo mạn :

- Cô không yêu tôi , người cô yêu là Tiến . Tôi sẵn sàng trả tự do cho cô , tại sao cô lại không chịu ? Phải cô muốn chia gia tài chứ gì . Yên tâm đi , khi đã đến pháp luật , tất nhiên mọi thứ phải chia đôi cả . Cô sẽ có phần , mà suốt sáu năm về đây , cô không hề động móng tay làm ra . Tôi vẫn cho cô . Bây giờ , cô đi đi , tôi không giữ lại bên mình một con người nhớp nhúa nữa đâu . Cô không bằng một cô gái lao động nghèo .

- Anh so sánh tôi ? Anh muốn ví tôi với con cháu nuôi của anh à ?

Gia Hiếu cười khẩy :

- Cô luôn thích bóp méo sự thật , mà nếu đúng vậy , cô cũng nên chấp nhận Tâm Hương có tâm hồn trong sáng hơn cô nhiều . Nếu biết cuộc đời tôi thành địa ngục thế này , ngày ấy tôi đã không cưới cô cho yên .

Anh bỏ đi qua phòng làm việc . Còn lại một mình , Quế Chi không biết phải làm sao . Thật ra cô không muốn mất anh , tận cùng trái tim mình , cô luôn yêu anh , vì yêu mà cô hận anh , cô ganh tị với bất cứ cô gái nào được anh quan tâm . Tiến chỉ như một bến đỗ , để cô tìm chút thỏa mãn tình cảm , để cô trả thù anh .

Không ngờ anh đã phản ứng quyết liệt . Anh ly dị cô , chắc chắn gia đình anh sẽ đồng ý , vì cô không chịu thuận hậu , không chịu làm người vợ hiền dâu thảo , không chịu sinh con cho anh . Người vợ như vậy , níu kéo làm gì ?

Quế Chi quay cuồng với muôn ngàn ý nghĩ trong đầu . Giá như Gia Hiếu đánh cô , để rồi từ vết thương do anh gây nên , cô lại được anh chăm sóc . Chắc hẳn cô sẽ chấp nhận đón đau để mãi có được anh . Khổ nổi , anh chẳng bao giờ để lộ tình cảm thật của mình trước cô .

6 năm , một khoảng thời gian đủ để cô cho ra đời một đứa con gnoan . Đứa trẻ sẽ là gạch nối hạnh phúc giữa cô và anh .

Vậy mà cô đã tránh né , đã sợ hãi khi hình dung ngày mình mang thai vừa xấu xí khó coi , vừa nặng nề khổ sở . Vậy là hết dám nghĩ .

Mẹ cô từng mắng cô là người đàn bà không có lòng nhân . Bởi theo bà , có người phụ nữ nào khi lấy chồng được đủ đầy trong vật chất , giàu sang lại không muốn được làm mẹ chứ ?

Cô đã sai mất rồi , và khi cô nhận ra điều đó , ly nước trên bàn đã tràn khỏi miệng ly , đổ xuống đất .

Rã rượi , Quế Chi nằm vật xuống giường , giờ phút này cô hết còn tâm trí nghĩ đến Tiến nữa . Đưa mắt nhìn lên trần nhà , bất chợt cô bắt gặp hai con thạch thùng đang đùa giỡn nhau . Tim cô nhói lên nhức nhối . Loại vật còn muốn có đôi , có bạn . Tại sao cô lại thích gây xung đột gia đình .

Đêm nay , đêm đầu tiên cô nằm một mình trên chiếc giường thơm mùi nước hoa , chiếc giường vẫn đẹp , vẫn quyến rũ như đêm tân hôn năm nào . . .

Trong lúc Quế Chi trần trở , day dứt , thì ở phòng làm việc của Gia Hiếu , anh bật đèn ngồi làm việc trước máy vi tính .

Với anh , niềm say mê công việc , lợi nhuận hấp dẫn từ các hợp đồng với nước ngoài , luôn cuốn hút anh mạnh mẽ , quyết liệt . sáu năm , anh đánh mất hạnh phúc của mình trong chính cuộc hôn nhân do anh chấp nhận .

Tháng năm qua đi , anh biết chính anh đã tự trói mình trong xích xiềng hôn lễ . Quế Chi không hề thay đổi cách sống , dù anh đã có hằng trăm đêm nằm ti tê phân tích cho cô nghe . Trái tim vợ anh dường như là đá sỏi , vừa cứng ngắt , vừa tàn nhẫn lại ích kỷ vô chừng .

- Gia Hiếu , khuya rồi cháu chưa đi ngủ à ?

Bà Gia Minh đẩy nhẹ cửa phòng , bước tới hỏi anh .

Gia Hiếu gượng cười :

- Cháu còn chút ít việc chưa tính xong nên phải ráng . Còn cô , cô cũng không đi nghỉ cho khỏe .

Bà Gia Minh chép miệng :

- Cô già rồi , nên thường mất ngủ . Cháu không cần quan tâm đến cô nhiều vậy .

Gia Hiếu pha trò :

- Cô mà già . Tại cô không chịu lấy chồng chứ cô gật đầu coi , khỏi chú đến đăng ký đấy .

Bà Gia Minh cười nhẹ :

- Sống đến ngần này uổi , cô quen tự do rồi . Bây giờ phải vướng bận vào một người đàn ông , cô chắc không chịu nổi đâu . Bây giờ , cô chỉ mong vợ chồng cháu sanh cho cô một đứa con để cô hủ hí sớm hôm . Nhà mình chẳng có tiếng nói cười của con nít , nên buồn hiu à .

Gia Hiếu thở dài . Anh nghe thương cô mình vô cùng . 18 tuổi , mẹ anh sanh khó , anh sống , còn mẹ mất đi . Cô Út anh đã bỏ dở đại học , bỏ luôn cả mối tình đầu đẹp như mơ của cô , để ở nhà chăm sóc anh .

Ngày qua ngày , năm qua năm , cô đã dồn hết tình thương cho anh , mà quên mất tuổi xuân con gái của cô đã trôi qua .

Mấy năm gần đây , khi đã hiểu đời , anh khuyên cô tìm hạnh phúc của cô , để một mai về già , cô không cảm thấy đơn lẻ , tủi buồn . Nhưng cô không chịu .

Phải chi vợ anh dịu dàng , phúc hậu , cô cháu hủ hí sớm hôm thì anh đỡ day dứt .

- Gia Hiếu , cháu sao vậy ? Sao đang nói chuyện , tự dưng nín khe vậy hả ?
Hồi nãy cô nghe cháu và Quế Chi nói rất lớn trong phòng . hai đứa gây lộn nữa à ?

Bà Gia Minh nạt đùa .

Gia Hiếu nhìn bà Minh , anh trầm giọng :

- Cháu xin lỗi đã làm cô buồn . Tiếc rằng cháu không thể níu kéo .

Bà Gia Minh nhíu mày :

- Là chuyện gì mới được ?

Gia Hiếu cay đắng :

- Quế Chi ghen cháu có tư tình với bé Tre nên xài xể cháu đủ điều . Trong lúc cô ấy luôn quan hệ cùng người đàn ông khác . Cháu thật sự ghê tởm khi nghĩ mình phải sống với người đàn bà lăng loạn .

Bà Gia Minh bật thốt :

- Chết thật , con bé này điên hay sao mà phát ngôn được những lời tệ hại như vậy . Cháu phận đàn ông đã đành chứ Tâm Hương , nó vừa thoát những tháng năm cơ cực , bị gán tội danh này làm sao con bé sống ? Cô phải nói chuyện cùng Quế Chi thôi .

Gia Hiếu lắc đầu :

- Cô không cần phải hạ mình để cô ta lấn át nữa .Tại cháu , nên mới có kết cục hôm nay , phải chi ngày ấy , cháu kiên quyết một chút , chắc bà nội cũng không ép được . Bây giờ cháu chán lắm rồi .

Bà Gia Minh trầm ngâm :

- Quế Chi bậy quá sức . sáu năm nay không biết mấy lần nó tỏ thái độ hằm hè với Tâm Hương . Nó định ép con bé phải vì tự trọng mà ra đi hay sao chứ ?

Gia Hiếu nhếch môi :

- Nếu bắt cháu được chọn , cháu sẽ để Quế Chi đi . Cháu muốn làm lại tất cả từ đầu . Hoặc sẽ sang nhượng tất cả tài sản để ra đi cô ạ .

Bà Gia Minh thẳng thốt :

- Cháu không được nóng nảy như thế . Từ từ để cô giải quyết cho .

Gia Hiếu buông gọn :

- Cháu không còn kiên nhẫn nữa cô ạ .

Bà Gia Minh chỉ biết thở dài . Gia Hiếu quả đã chịu đựng hết sức rồi .

Đặt trước mặt Gia Hiếu tách trà bốc khói thơm phức , bà nhẹ giọng :

- Tâm Hương thế nào ? Nó thi tốt không ?

Nét mặt Gia Hiếu giãn ra , nụ cười trên môi anh thật rộng :

- Cháu không ngờ con bé lại khá quá cô ạ . Chắc chắn nó sẽ đậu thủ khoa .

- Cháu đã hỏi ý nó , coi con bé thích học ngành gì chưa ?

Gia Hiếu cười trừ :

- Cháu chưa hỏi . Nhưng cháu nghĩ Tâm Hương sẽ không chịu thi đại học

đâu . Nó từng nói với cháu học xong lớp 12 , nó sẽ kiếm việc làm để nuôi Gia Sơn .

- Ôi chà , còn bé tí tẹo ai mà nhận nó chứ . Cháu không được đồng ý đấy . Bà nội đã gửi cho chị em nó một số tài khoản ở ngân hàng do cô đứng tên , chờ lúc nó đủ tuổi sẽ giao lại . Cô muốn nó tiếp tục đi học .

- Cháu cũng vậy , nhưng bé Tre cũng lì lắm . Cháu thấy nó học vi tính và Anh văn rất siêng . Cháu nghĩ con bé đã dự định cả rồi . Thêm Quế Chi luôn quậy phá , sĩ nhục khiến con bé càng muốn tự lập sớm .

- Bao giờ mới có kết quả hả cháu ?

Gia Hiếu đáp :

- Khoảng một tuần cô ạ .

Bà Gia Minh chợt nói :

- Hay chúng ta làm hồ sơ cho nó đi du học tự túc ngành quản trị kinh doanh , sau này nó sẽ phụ cháu .

Gia Hiếu tư lự :

- Con bé lớn rồi , cháu không muốn ép buộc nó điều gì . Thôi thì mai một có kết quả rồi , cô hãy bàn với Tâm Hương .

Bà Gia Minh chất lưỡi :

- Cũng được . Phải chỉ vợ cháu được tính nhu mì như Tâm Hương , thì gia đình chúng ta sẽ hạnh phúc lắm . Thôi khuya rồi , cháu đi ngủ đi , mai còn nhiều việc phải làm nữa .

Bà Gia Minh chậm rãi đi xuống lầu , bà không biết đêm ấy Gia Hiếu ngủ ngay trên chiếc ghế bố ở phòng làm việc .

Tâm Hương sẫm soi nhìn mặt Gia Hiếu một lúc , rồi cô bé xuýt xoa vô tình :

- Chu cha , trời ơi đêm qua bộ chú bị vợ đuổi phải nằm đất hay sao mà muỗi đốt chú nát mặt thế này .

Gia Hiếu tỉnh bơ :

- Vợ thì không dám đuổi . Là do chú làm việc rồi ngủ quên ở phòng làm việc . Bộ nhiều nốt lắm hả ?

- Chú còn hỏi nữa . Thế này , bà cô mà nhìn được , bà xót ruột lắm . Chú hư ghê .

Gia Hiếu cười xòa :

- Nhắm nhò gì vài ba nốt muỗi cắn . Lâu lâu cũng cần thử thách chính banthân chứ . Ủa , giờ này cháu chưa chuẩn bị gì sao ?

Tâm Hương cười cười :

- Sao tự nhiên cháu làm biếng đi quá à ?

- Trời đất , đi chơi mà cũng ngại . Thôi nào nhóc , vô sửa soạn đồ kéo Thu Hằng và Tổ Huyền đến lại cần nhần cháu đây .

Gia Sơn ở đâu thò đầu vô :

- Em có được nằm trong số dự bị của tổ bảo vệ không chị Hương ?

Tâm Hương nạt khề :

- Nhóc con , thích đi thì nói đại cho rồi . Bộ dạng em mà bảo vệ được ai ?

Gia Sơn cười cười :

- Chị đừng coi thường em . Gia Sơn hôm nay khác Gia Sơn sáu năm trước đây .

Tâm Hương bật cười :

- Trời ạ , sáu năm ăn hết vài tấn gạo , mặc rách chục bộ đồ , tất nhiên em phải khác rồi . Nên nhớ 14 tuổi chưa phải là người lớn được đâu .

Gia Sơn xụ mặt :

- Chán ghê , cũng học chung một thầy , biết vậy hồi ấy em học luôn theo chị , ba năm một lớp thì bây giờ chị hết coi thường em .

Gia Hiếu xen vô :

- hai đứa này , có đi hay ở đó cãi nhau hả ?

Gia Sơn thích chí :

- Chú Hiếu tuyệt vời . Vũng Tàu muôn năm . Sắp biết biển rồi .

Nhìn Gia Sơn vui , Tâm Hương chỉ cười nhẹ .

Cô không quên được , bên cuộc sống của cô còn đứa em khác dòng máu , khác cha mẹ này .

Có bao giờ không nhỉ , hồi ông trời , một ngày nào đó khi chị em cô vừa ngủ dậy , có người đến xin nhận lại Gia Sơn ? Và cô , con bé còm cõi lam lũ , ăn xin thừa nào , liệu có cho em trở về với cội nguồn huyết dục ?

Khi Tổ Huyền và Thu Hằng đi xích lô đến nhà Tâm Hương , thì chị em Tâm Hương đã sẵn sàng một chuyến đi biển đầy kỳ thú .

Tổ Huyền nhìn căn nhà xinh xắn , đầy đủ tiện nghi của Tâm Hương mà nói :

- Bạn có ngôi nhà đẹp lắm . Nằm ở mặt tiền , sau này có cơ hội , bạn mở được cơ sở buôn bán đấy .

Thu Hằng cũng nói :

- Nhà mình chỉ bằng phân nửa nhà Hương , chật chội kinh khủng nhưng phải chịu , nghèo như mình lo ngày ba bữa cơm đã ngất ngư , làm gì ra tiền dư mà mua nhà .

Tâm Hương cười hiền :

- Tất cả là do chú Hiếu mua cho chị em mình đấy . Không có chú ấy , chị em mình giờ này hẳn vẫn nép sống nơi cầu thang bẩn thỉu . Càng không thể có cơ hội quen với hai bạn đâu .

Ngồi trên xe , Thu Hằng tiếp tục hỏi tới :

- Chú Hiếu không phải chú ruột Hương à ?

Tâm Hương gật đầu .

Thu Hằng lẩm bẩm :

- Trên đời này , có người tốt thật sự như chú Hiếu sao ? Không họ hàng , máu mủ lại là đàn ông , còn trẻ , vậy mà chú đã dám bảo bọc cho hai chị em bạn . Hằng thật không tin đâu nếu không thấy tận mắt thấy .

- Điều gì cũng có thể xảy ra cả , miễn sao mình sống đúng lương tâm mình .
im lặng được một lát , Thu Hằng lại nhiều chuyện :

- Hương nè , vậy chú Hiếu , chú đã có vợ chưa ?

Chưa vội trả lời , Tâm Hương nheo mắt nhìn Hằng tinh quái :

- Bạn muốn biết để làm gì vậy ? Đừng nói với Hương , bạn kết mô đen ông chú của Hương nha .

Thu Hằng bình thản :

- Nếu có thật , cũng được cơ mà . Ai cấm được tình cảm của trái tim chứ .

Tổ Huyền le lưỡi :

- Không ngờ nhỏ này bạo gan thật , dám nói như thế về chú Hiếu .

Thu Hằng dài giọng :

- Chuyện nhỏ thôi , chú ấy đâu phải ông vua mà ta phải sợ .

- Không là ông vua lớn , nhưng cũng là ông giám đốc của một công ty tầm cỡ quốc gia . Mục tiêu cho tất cả con gái mơ ước , đeo đuổi . Tao chấp nhận tuyên chiến .

Tâm Hương đung đỉnh :

- Đừng nghĩ đến chuyện ấy Hằng ơi , kéo không bạn sẽ thất vọng và đau đớn . Chú Hiếu có vợ rồi , và vợ chú ấy rất đẹp nữa .

Thu Hằng xụ mặt :

- Bạn không đùa Hằng chứ ? Nếu có vợ , sao ngày hôm nay chú ấy không rủ cô đi chung cho vui ?

Tâm Hương nhẹ lời :

- Hương không hề đùa những chuyện này . Chỉ là sự ngộ nhận ban đầu của Hằng thôi . Hằng quên đi là hay nhất , vợ chú ấy không thích những cuộc du ngoạn xa .

Tổ Huyền thì nhận xét :

- Từ đầu , mình đã đoán chú của bạn đất bở lắm , không dè lại có vợ rồi .

Chú ấy còn trẻ thế , lấy vợ sớm cũng tiếc .

Tâm Hương bật cười :

- Tại sao lại phải tiếc nhỉ . Chú Hiếu có sự nghiệp vững vàng , tuổi chú cũng gần 30 rồi . Ở tuổi này , đàn ông lấy vợ là tốt nhất đấy .

- Chà , bộ nhỏ Hương có kinh nghiệm việc này dữ ta .

Tâm Hương cười xòa :

- Hương nghe bà cô nói như vậy . Chứ có biết ắt giáp gì .

Câu chuyện về Gia Hiếu không biết sẽ kéo dài đến đâu , nếu như biển chưa hiện ra trước mặt .

Cho xe chạy cặp theo đường biển , rồi dừng dưới hàng dương xanh ngắt .

Gia Hiếu cười nói :

- Xin mời quý cô nương xuống thăm biển . Bãi sau là đây .

Làm vài động tác cho giãn gân cốt , Tổ Huyền cười cười :

- Em ra đây cũng nhiều , nhưng toàn ở bãi trước . Hôm nay mới được về bãi sau . Ở đây đẹp hơn .

Gia Hiếu gật đầu :

- Nhưng cũng nhiều mối lo ngại dành cho tuổi trẻ hơn . Nên cha mẹ ít khi cho trẻ em về bãi sau .

- Hừ ! Người ta 18 , đủ quyền công dân rồi chứ bộ , đâu như Gia Sơn còn quàng khăn đỏ , mới gọi là nhỏ chứ .

Gia Hiếu đành cười trừ . Anh sẽ thua nếu cứ cãi tay đôi với mấy cô nhóc .

Ngồi trên tảng đá , nhìn sóng vỗ ì oạp vào gò đá , tự nhiên Tâm Hương thấy buồn buồn . Phía trước mặt cô , hai mẹ con người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang đùa giỡn cùng sóng nước .

Tại sao cô lại không có cội nguồn ? Cha mẹ cô là ai ? Tại sao phải đem cô vớt trước cổng chùa ?

Hôm ông Tư đón vô trại chăm sóc người già , ông đã đưa cho cô một gói

nhỏ , được cột khá kỹ , và dặn cô hãy giữ cẩn thận . Biết đâu cô sẽ tìm được cha mẹ mình từ những đồ vật vô tri đó .

Năm nay cô bao nhiêu tuổi , cô còn không thể biết rõ ràng ? Thì người tạo nên hình vóc cô , làm sao gặp được ?

Tâm Hương ném viên sỏi xuống mặt nước đang nổi sóng . Viên sỏi chìm lỉm luôn . Cô đã có quãng đời tuổi thơ tủi nhục . Cô đã bị đời quăng xuống tận cùng sự khổ ải . Nếu không vì một sự ngẫu nhiên tình cờ , cuộc đời cô cũng hết viên sỏi kia , suốt kiếp làm kẻ ăn xin hoặc làm mướn , chứ đâu được ngửa mặt nhìn cuộc sống .

- Bé con , nghĩ gì vậy ?

Gia Hiếu vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh Tâm Hương .

Tâm Hương lắc mái tóc :

- Cháu đang nghĩ về sự ra đời và tồn tại của cháu .

- Để làm gì ?

- Cháu khao khát được một vòng tay của mẹ cha ôm ấp vỗ về . Không ai chột từ đất cát mà sanh ra . Phải có cha có mẹ . Nhưng cha mẹ cháu là ai đây ? Họ quá nghèo khổ , hay cháu chỉ là đứa con của riêng một người mẹ có kiếp đời như loài vạc ăn đêm , không đủ sức để nuôi cháu lớn khôn nên đành dứt bỏ ? Cháu muốn biết , dù hiểu rằng điều ấy là vô vọng .

Tâm Hương nói thật buồn . Cặp mắt đen của cô như thăm thẳm hơn .

Tự nhiên Gia Hiếu nghe trái tim mình nhói buốt . Không phải nhói đau vì một vết thương , nó giống như tiếng lòng anh vừa được đánh thức sau mấy năm nó ngủ yên đâu đó .

Nhắm mắt , anh cố xua đi cảm giác tệ hại đó . Lòng nhủ lòng hãy giữ cho nụ cười mãi tươi trên bờ môi của Tâm Hương .

Tâm Hương ngạc nhiên hay vai Hiếu :

- Chú Hiếu , chú sao vậy ? Nhớ cô Chi phải không ? Cháu nói rồi , lẽ ra chú

phải thuyết phục cô đi cho vui .

Gia Hiếu cười nhẹ :

- Cô ấy đã không thích , thì cố gắng cách mấy cũng không kéo cô ấy đi được . Chú không hề nghĩ đến Quế Chi lúc này .

Tâm Hương tò mò :

- Lạ hén , có vợ đẹp như tiên , không nhớ vợ , vậy chú nhớ ai ?
- Nhớ tất cả những việc đã xảy ra trong đời chú . Nhưng không hề có cô Chi . Mà thôi , đừng hỏi chuyện của chú nữa . Sao cháu không xuống tắm cùng bạn ?

Tâm Hương bẽn lễn :

- Cháu có biết bơi đâu . Lần đầu tiên cháu ra biển và nhìn thấy biển mênh mông quá , cháu sợ .
- Cháu chịu chú tập bơi cho không , dễ ợt à ?

Tâm Hương rất muốn được ngụp lặn giữa làn nước như Huyền , Hằng . Nhưng cô đã không còn vô tư được nữa , khi bất chợt phát hiện ra mình đã lớn thật rồi . Mà như thế , sự gần gũi cùng chú Hiếu phải hạn chế lại . Nhất là cô Quế Chi , chẳng rõ vì sao , cô lúc nào cũng hằm hè , tức tối cùng Hương . Dù Tâm Hương đã cố gắng nhẫn nhịn để bà có và chú Hiếu cùng vui .

Tâm Hương chẳng muốn xảy ra sự hiểu lầm nào cả . Chú Hiếu đã cho chị em Hương quá nhiều .

- Ê Hương , xuống đây mau .

Tổ Huyền gọi vang vang .

Tâm Hương lắc đầu :

- Hương không biết bơi , xuống để chìm chết à ?
- Xuống đây Huyền tập cho bơi , mau đi .

Gia Hiếu động viên :

- Phải đấy , Tổ Huyền bơi khá , cô ấy sẽ dùng phao tập cho Hương . Đảm bảo tới chiều là Hương bơi được à .

Tâm Hương chạy ào xuống triền dốc , vô tình những bước chân tròn của cô để lại dấu nhỏ trên cát khiến Gia Hiếu thấy xốn xang .

6 năm , sao anh không thể yêu được vợ mình , dù vẫn môi kề , má áp ? Anh cũng không có người đàn bà nào để nhớ mong riêng . Trái tim anh như chưa một lần biết xôn xao như bây giờ khi đứng trước một Tâm Hương ngây thơ , trong sáng .

Thở dài , Gia Hiếu đi về phía Gia Sơn đang rải tay bơi . Anh muốn quên đi những ý nghĩ tội lỗi vừa chợt lóe trong đầu .

Rồi thời gian cũng trôi qua , khi ánh mặt trời dần ngã về phía tây , hắt ánh hoàng hôn xuống mặt biển loang loáng tím . Mọi người lại quay về thành phố , với lời hẹn sẽ trở lại đây trong ngày nghỉ hè tới .

- Chị Hương ơi , chị không thi đại học thật à ? Như vậy có phí lắm không ? Gia Sơn trầm giọng hỏi chị .

Tâm Hương nhìn em , khẽ nói :

- Chị không muốn sống kiếp tầm gửi lâu hơn nữa . Em không thấy cô Chi rất muốn đuổi chúng ta khỏi đây hay sao ?

Gia Sơn nhăn mặt :

- Cô ấy muốn cũng không được . Bà và chú Hiếu đã giao căn nhà cho chị . Cô ấy lấy quyền gì để lấn lướt chúng ta .

Tâm Hương lắc đầu :

- Chuyện người lớn , em không cần suy nghĩ làm gì . Lo học cho xong đã nhóc .

- Nhưng em không cam lòng , khi chị học giỏi đậu thủ khoa đầu trường , lại ở nhà trong khi chú Hiếu năn nỉ chị học tiếp .

- Chị rất biết ơn mỗi chân tình của mọi người dành cho chúng ta . Học được

thế này đã là quá phước đức cho chị rồi . Không có chú Hiếu , thì giờ đây chị em mình vẫn sống ở gầm cầu thang ấy , và không chừng chị phải đem thân đi bán để được tồn tại . Bây giờ chị đã có bằng tú tài , chị sẽ xin vào làm công nhân ở một công ty nào đó . Lương ít một chút , nhưng có tương lai là được .

Gia Sơn kêu nhỏ :

- Chị còn nhỏ xíu à . Ai người ta nhận chị .
- Không nhỏ nữa đâu nhóc . 18 tuổi là đủ tư cách pháp nhân , làm chủ cuộc đời mình rồi .

Gia Sơn vẫn khẳng khái :

- Nhưng chị được cấp học bổng , chị đừng bỏ học như vậy , uổng lắm . Học thêm vài năm thôi . Nếu chị không muốn nhờ cậy chú Hiếu nữa . Em sẽ phụ chị đi học xong đại học , chị sẽ vươn lên sẽ tốt hơn .

Tâm Hương cười cười , nhưng giọng nói của cô thì rất cứng rắn :

- Học thế đủ rồi . Sẽ không còn ai chèn ép , khinh khi được chị nữa . Còn rất nhiều mảnh đời như chị em mình không được may mắn , phải lăn lóc , bị chà đạp , em không thấy sao . Chị sẽ đi làm , lấy tiền lo cho em . Dẫu bà và chú Hiếu có tốt cỡ nào , chị em mình cũng chỉ là người dưng không máu mủ của họ . Đến một lúc nào đó , cô Quế Chi sẽ không nương tay với chị nữa . Chị không muốn chờ cái ngày tồi tệ ấy xảy ra . Tránh trước vẫn hơn em ạ . Điều chị cần ở em , là em phải học cho giỏi , đừng dựa dẫm vào ai cả , để tự rèn cho mình tính kiên cường , vươn lên bằng mọi giá , nhớ chưa ?

Buổi chiều , Tâm Hương chạy xe đến hai địa chỉ cần tuyển người , mà cô đọc trên báo . Nhìn nhà hàng Karaoke bốn lầu sừng sững , Tâm Hương chậm rãi quay đi . Nơi này , dù ăn xin trở lại , cô cũng nhất quyết không vào làm . Cô đến được công ty trách nhiệm hữu hạn thương mại và điện máy dân dụng Thanh Tùng , thì đồng hồ chỉ còn số bốn giờ kém 15 .

Dừng ngoài cổng để lau mồ hôi và vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay tứ tung ,
Tâm Hương thông thả dắt xe đến trước phòng bảo vệ . Cô nhã nhặn hỏi thăm
bác bảo vệ .

Đưa mắt quan sát cô một lúc , bác bảo vệ mới hỏi :

- Cháu đến theo lời hẹn của giám đốc à ?

Tâm Hương lắc đầu :

- Dạ , không phải . Cháu đến xin việc làm vì đọc báo thấy công ty cần tuyển
thêm công nhân , có không bác ?

Bác bảo vệ gật gù :

- Hình như phòng hành chính thiếu người , giám đốc tuyển hai nhân viên thì
phải . Sáng nay bác đã thấy vài cô đến nộp hồ sơ . Cháu thử vào gặp giám
đốc xem sao .

Bác bảo vệ nhiệt tình hướng dẫn Tâm Hương chỗ cần tìm , sau khi đã nhận
coi giúp cô chiếc xe đạp .

Giám đốc là một phụ nữ trạc tuổi bà Gia Minh , nhưng nhìn bà ta lạnh lùng
và khó tính vô cùng .

Nghe Tâm Hương nói lý do , hoàn cảnh , bà ta gõ gõ tay xuống mặt bàn :

- Nếu cháu có bằng đại học , tôi sẽ thu nhận cháu về làm thư ký hành chánh .
Bộ phận này đang thiếu người .

Tâm Hương năn nỉ :

- Cháu đã thừa để bà rõ . Cháu chỉ vừa hết lớp 12 , cháu không có điều kiện
học tiếp , dù cháu được tuyển thẳng đại học , cháu đã có bằng C Anh văn và
bằng vi tính .

Nét mặt bà giám đốc khẽ giãn ra :

- Ngày mai cháu đem hồ sơ tới đây , ta sẽ cho phỏng vấn cháu về ngoại ngữ
cùng vi tính . Cháu có khuôn mặt khả ái lắm . Nhớ đừng để người khác phải
đợi mình . Tôi coi kỷ luật giờ giấc hàng đầu đây .

Tâm Hương dạ khẽ . Thêm một đêm nay nữa , nhất định cô lại phập phồng lo âu và chờ đợi .

Cám ơn bác bảo vệ bằng nụ cười thật tươi khiến anh chàng ngồi kế bên bác bảo vệ phải ngẩn ngơ , lẩm bẩm . Tâm Hương chậm rãi đạp xe về nhà .

Tim cô như thót lại , khi thấy có chiếc xe hơi lạ đậu trước cổng nhà , và phía trong sân vài người đi qua đi lại .

Dắt xe vào sân , vừa kịp dựng xe , cô đã thấy Gia Sơn chạy ào đến :

- Chị đi đâu cả buổi chiều vậy ?

Tâm Hương chụp tay em lo lắng :

- Ai trong nhà mình hả Sơn ?

Gia Sơn dùng đấm :

- Người lạ hết , em cũng không biết họ là ai , chỉ biết họ muốn tìm chủ nhà để thương lượng chuyện gì đó .

Tâm Hương theo Gia Sơn vô nhà . Cô nghe cậu em láu táu :

- Đây là chị Hai cháu , cũng là người đứng tên hợp pháp căn nhà này .

1 người đàn ông ngoài 40 tuổi , mặc bộ đồ veston màu đen , lên tiếng :

- Chào cô gái . Không ngờ người chúng tôi cần gặp lại là cô gái còn nhỏ thế này .

Tâm Hương từ tốn :

- Thưa , các ông cần gặp tôi về chuyện gì .

Người đàn ông thẳng thắn :

- Chúng tôi là Việt kiều vừa từ Canada về Sài Gòn , tìm cơ sở để mở công ty liên doanh . Chúng tôi đã liên hệ mua được hai căn hộ kế bên nhà cô . Chúng tôi rất muốn mua thêm căn nhà của cô . Không biết cô bé có đồng ý bán không ?

Qua phút ngỡ ngàng , Tâm Hương cắn môi chậm rãi nói :

- Chuyện này bản thân cháu không tự quyết được . Vì chúng cháu có căn hộ

này là do lòng hảo tâm của một nhà mạnh thường quân giúp đỡ . Cháu phải hỏi ý kiến của chú ấy .

Người đàn ông gật đầu :

- Chúng tôi sẽ trở lại vào đầu tuần tới . Mong ở cô một câu trả lời suôn sẻ , giá chúng tôi ước tính sẽ mua căn nhà của cô là 100 lượng vàng . Bây giờ chúng tôi về .

Nghe ông khách nói số tiền căn nhà , Tâm Hương phát hoảng . Cô nhớ lúc chú Hiếu mua cho cô cách đây sáu năm , giá chỉ có 40 lượng , thêm công sửa chữa nữa cũng hết 50 cây thôi .

Gia Sơn cũng ngơ ngẩn :

- Nhiều vậy hả chị ? Em không ngờ mình có trong tay tài sản như vậy .

Tâm Hương tính toán :

- Nếu chỉ để ở , thì chúng ta nên bán và mua căn nhà khác nhỏ hơn , rồi trả lại vốn cho chú Hiếu . Chị luôn bị ám ảnh bởi ơn nghĩa của chú ấy .

Tâm Hương chưa kịp nói chuyện với Gia Hiếu thì ngay tối đó , Gia Hiếu chạy xe đến nhà chị em cô , người anh nồng nặc mùi rượu . Chẳng rõ say bí tỉ như thế , sao anh còn lái được xe về đây an toàn .

Phụ chị dìu chú Hiếu vô phòng mình nghỉ ngơi xong , Gia Sơn nhanh chóng tới lớp học tin học . Em theo học chương trình này vào các buổi tối thứ hai , bốn , sáu .

Gia Sơn đi rồi , Tâm Hương bối rối không biết phải làm sao giúp Gia Hiếu tỉnh rượu . Đã vậy Gia Hiếu còn ới mưa tầm lum khắp phòng . Ngán ngấm song không thể bỏ mặc Gia Hiếu đến lúc em trai về , Tâm Hương đành mím môi , lấy khăn và nước nóng lau mặt cho anh . Mùi rượu , mùi thức ăn xộc lên vừa tanh vừa khó chịu . Khổ sở lắm cô mới dọn dẹp được sạch sẽ . Xong xuôi cô cũng mệt ngất ngư .

Đến bên bàn nước , vừa rót cho mình ly nước lọc , Tâm Hương đã nghe

tiếng Gia Hiếu nắc nhen . Hốt hoảng cô chạy vội vào , miệng kêu nhỏ :

- Chú Hiếu , chú đừng làm cháu sợ .

Cặp mắt Gia Hiếu buồn da diết :

- Bé Tre , tại sao lại là bé , mà không là vợ của chú lúc này .

Tâm Hương xốn xang :

- Chú say quá rồi , cứ nằm nghỉ cho khỏe , lát nữa cháu điện cho tài xế đến đón chú về .

- Không ! Đêm nay chú muốn ở đây . Chú muốn chúng ta quên tất cả ,
Hương ơi .

Tâm Hương run bắn . Chưa bao giờ cô bé bị rơi vào hoàn cảnh này , cô không biết phải làm sao nữa .

Còn đang sợ hãi , lo lắng thì Gia Hiếu đã đi tới bên cô , giọng anh thật ấm và như chẳng hề có chút rượu nào tàn phai anh . Choàng tay qua vai Tâm Hương , anh hạ giọng :

- Tâm Hương , đừng gọi anh bằng chú nữa được không ? sáu năm nay anh sống trong xiềng xích hôn nhân , thương em mà không thể ngỏ lời . Nhưng đêm nay nhất định anh phải nói rằng những ngày còn lại của anh , anh muốn có em .

Trời ơi , dù có nằm mơ , Tâm Hương cũng không nghĩ mình có giờ phút kinh hoàng thế này . Vòng tay Gia Hiếu nóng bỏng xiết mạnh bờ vai cô .

Tâm Hương run rẩy :

- Chú Hiếu , chú say quá rồi , đừng nói nữa , để cháu pha cho chú ly nước chanh .

Gia Hiếu nói :

- Đừng đi . Anh không say đâu . Rượu không đốt được tâm linh của anh . Anh vẫn biết mình nói gì . Trả lời đi bé con .

Tâm Hương không nỡ hất tay Gia Hiếu . Cô không đủ can đảm làm chuyện

đó . Ánh mắt Gia Hiếu vừa buồn , vừa man dại . Cô cuống lên :

- Đừng chú ơi , cháu chỉ muốn trọn đời là đứa cháu ngoan của chú thôi .

Gia Hiếu nhếch môi :

- Chú đã vì cháu , vì sự sống của hai chị em cháu mà đồng ý cưới Quế Chi .

Chú đã tự giết chết đời mình bằng cuộc hôn nhân này , chỉ để được một ngày đón nhận lại từ cháu một câu nói thân thương , đầm thắm nhất . Tâm Hương nói đi , sự chờ đợi sẽ làm chú phát điên mất .

Tâm Hương khỏ sở :

- Cháu không thể . Cháu sợ lắm , chú đừng bắt cháu phải làm trái đạo lý .

- Quế Chi đã phản bội anh . Chiều nay chính mắt anh nhìn thấy cô ấy cặp tay Tiến vào khách sạn , không phải một lần mà rất nhiều rồi . Tại sao chúng ta lại cứ phải chịu đựng hy sinh cho người luôn coi thường mình . Anh sẽ ly hôn và sẽ cưới em .

Tâm Hương còn chưa hết bàng hoàng , Gia Hiếu đã cúi xuống đặt bờ môi nóng như lửa của anh lên môi cô .

Khờ dại , vụng về lẫn sợ hãi . Cô có biết hôn là thế nào đâu ! Cuống quýt , cô bám chặt lấy cổ anh , thay bằng phải đẩy anh ra . Nụ hôn đầu đời của người con gái cô không tiếc với người đã vớt cô lên từ đáy bùn xã hội . Cô được trắng da , dài tóc , cơm no nhà ấm cũng nhờ anh .

Khẽ hát Hiếu ra , cô nói nhẹ :

- Đừng làm Hương sợ . Nếu chú muốn Hương trả nợ chú bằng đời con gái của mình . Cháu cũng bằng lòng . Từ lâu rồi , cháu không còn khái niệm cuộc đời nữa . Chú như người tái tạo kiếp đời cho cháu có ngày nay . Cháu không giận hờn oán trách chú . Nhưng còn cô Chi , dẫu cô ấy làm nhiều chuyện trái đạo lý thì giữa cô và chú ấy cũng còn sợ dây tình nghĩa vợ chồng . Cháu không thể làm kẻ bất nhân tâm , càng không thể để đời di nghị cho cháu là kẻ lợi dụng để hòng chiếm đoạt gia tài của cô chú .

Gia Hiếu sững sờ . Anh không tin Tâm Hương nói được những lời sâu xa như vậy . Thở dài nặng nề , anh chua chát :

- Nhất định anh phải tự cắt sợi dây này . Đợi anh nha .

Tâm Hương bước đến ô cửa nhỏ . Bầu trời vẫn rực sáng những vì sao .

Chẳng ai có thể chia cùng cô tâm sự này . Phải chi cô có mẹ như Thu Hằng , cô sẽ gục đầu lên vai mẹ , tìm sự chở che để nghe những lời khuyên của mẹ ?

Gia Sơn về nhà , thì Gia Hiếu đã lái xe quay về nhà của mình . Gia Sơn hỏi chị :

- Ai đưa chú Hiếu về hả chị Hai ?

Tâm Hương lùng khùng :

- Chú ấy tự về .

Gia Sơn tròn mắt :

- Chị khéo đùa . Say bí tỉ mà đòi lái xe về nổi .

- Thì em cũng thấy chú ấy tự chạy đến đây đó thôi .

Gia Sơn nhìn chị :

- Hình như chị vừa gậy với chú ấy ?

- Chị dám sao ? Chú như cha , còn hơn thế nữa . Bởi chị em mình đâu có cha , có mẹ . Dẫu chú quấy cỡ nào , chị cũng không dám hỗn đâu . Tại chú ấy sợ cô Chi nghĩ bậy .

Gia Sơn vô tình :

- Chú Hiếu kẻ cũng khổ , giàu có tiền bạc đầy người . Nhưng tâm hồn chẳng bao giờ được thanh thản cả . Sau này , em có đói chết cũng chỉ lấy người mình yêu thương .

Tâm Hương trừng mắt :

- Bé bằng mắt mũi , nói chuyện trên trời . Duyên phận con người , chẳng ai cãi được số trời đã định đâu .

- Vậy chị đã nói cho chú ấy biết chuyện căn nhà chưa ?

Tâm Hương lắc đầu :

- Từ từ rồi nói . Nhưng chắc chú ấy sẽ cho chị quyết định .

- Chị sẽ bán chứ ?

- Chị không biết , đừng hỏi nữa . Tới đâu hay đó , biết trước một óc lắm .

Qua ngày hôm sau , Tâm Hương đem hồ sơ đến công ty trách nhiệm hữu hạn điện máy gia dụng của bà Thanh Tùng . Cũng may , hồi làm hồ sơ để dự thi tốt nghiệp , Gia Hiếu làm dư đến hai bộ . Nên cô mới có sẵn để đưa nộp .

Người phỏng vấn cô là một người đàn ông có khuôn mặt khó hơn cả bà giám đốc . Cũng hên , cô đã trả lời xuất sắc tất cả câu hỏi của ông ta .

- Bây giờ cô về đi . Đầu tháng sẽ trở lại đây nhận việc .

Tâm Hương mừng rỡ :

- Có nghĩa là cháu được nhận .

Người đàn ông gật đầu :

- Bà giám đốc rất vui . Coi như cô là người duy nhất trong khối phòng ban không có bằng đại học . Hy vọng sau này ổn định việc rồi , cô nên theo học tại chức . Bằng cấp vẫn tốt hơn cô ạ .

- Cháu cảm ơn chú . Cháu sẽ nghĩ lại lời khuyên của chú .

Tâm Hương vui lắm . Vậy là hai tuần nữa , cô sẽ thành nhân viên của công ty này . Cô sẽ tự kiếm ra tiền , sau đó cô sẽ tìm nơi dạy thêm để thu nhập khá hơn . Qua một đêm suy nghĩ , cô quyết định không nên sống vào đồng tiền của chú Hiếu nữa .

Về nhà giờ này cũng buồn . Cô chạy xe xuống ngã tư Bảy Hiền , xuôi con đường về Hóc Môn , cô chạy chậm và thoải mái nhìn cảnh vật bên đường .

Tâm Hương chợt nhìn thấy một tấm biển đề Bán đất ngay mặt lộ . Cô dừng xe lại quan sát . Đối diện lô đất bán , phía bên kia đường là sân bay Tân Sơn Nhất , tương lai khu này sẽ được xây cất trên loại nhà biệt thự . Và con

đường sẽ được mở rộng gấp ba lần .

1 con tính hiện trong đầu . Tâm Hương bèn dắt xe vào quán nước kế lô đất để hỏi thăm . Bà chủ quán xởi lời :

- Cháu muốn mua à ? Dì coi cháu còn trẻ quá , tiền đâu mua chứ ?

Tâm Hương nhã nhặn :

- Gia đình sẽ mua cho cháu dì ạ . Nhưng đất ở đây có nằm trong qui hoạch không hả dì ? Và giá cả ?

Bà chủ quán nhiều chuyện :

- Đất hợp pháp đấy . Gia đình người ta chuyển lên quận một buôn bán , nên mới bán bớt đi , giá cũng được , không đắt đâu .

- Dì nói rõ được không ạ ?

Bà chủ quán nói giá lô đất . Tâm Hương vui vẻ :

- Dì làm ơn nhấn chủ đất , ngày mốt cho cháu gặp mặt để thỏa thuận giá , cháu sẽ có hoa hồng cho dì .

Quay xe trở về thành phố , sau khi đã căn dặn bà chủ quán kỹ càng .

Tâm Hương quyết định bán nhà của mình không cần phải nói với Gia Hiếu . Cô chẳng muốn mọi chuyện bị rối tung lên , khi Quế Chi muốn nhúng tay vô . Cô không sợ Quế Chi , nhưng rất sợ những vụ xì căng đan khiến Gia Hiếu bị bôi nhọ . Cô muốn thử thời vận của mình từ quyết định khởi đầu này .

Căn nàh của cô bán đi , cô sẽ trả lại số tiền cho chú Hiếu , phần còn lại , cô dùng mua hết lô đất ấy . Từng lê la vỉa hè , quán cơm từ khi còn bé tí , cô đã nghe không ít những cuộc trao đổi , mua bán bất động sản . Lớn lên qua báo chí , ti vi , cô càng biết có tiền mua đất chẳng bao giờ lỗ .

Bởi thế , cô không sợ khi dám nghĩ đến chuyện này !

Gia Hiếu hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tổ Huyền hỏi :

- Anh Hiếu , ngày mai anh có đến phụ Tâm Hương chuyển nhà không ?

Gia Hiếu nhú mày :

- Huyền nói sao ? Tâm Hương chuyển nhà à ? Chuyển đi đâu ? Sao tôi không nghe gì hết vậy .

Tổ Huyền vô tư :

- Chắc nhỏ Hương muốn tạo bất ngờ cho chú đấy . Nó đã bán căn nhà đang ở để mua đất dưới Tân Bình .

Gia Hiếu hoang mang :

- Thật vậy à ? Tại sao nó lại giấu tôi ?

Lúc này Tổ Huyền mới nhận ra điều gì đó không ổn lắm trong việc bán nhà của Tâm Hương .

Gia Hiếu hồi hã :

- Tôi phải đến đó ngay , chào em .

Anh chạy xe bạt mạng cứ như nếu không tới kịp , Tâm Hương sẽ biến khỏi thành phố vậy .

Chiếc xe thể thao màu đỏ Sport của Quế Chi đậu chênh vênh trong sân nhà Tâm Hương khiến Gia Hiếu cau mặt .

Quế Chi đến đây làm gì ? Chẳng lẽ chuyện con bé bán nhà đã được thông báo đến tai vợ anh .

Gia Hiếu vào nhà , giữa lúc cuộc xô xát giữa vợ anh và Tâm Hương đang diễn ra . Quế Chi giằng lấy chiếc va ly nhỏ của Tâm Hương và liệng ra sân , miệng quát chúa :

- Ranh con , mày định ẵm trọn số tiền để đi một cách ngon lành vậy sao ?

Mày qua được mặt ông chú đại gái của mày , chứ đừng hòng qua mặt tao .

Tâm Hương bậm môi :

- Cháu yêu cầu cô ăn nói phải giữ lời . Nhà này bà nội và chú Hiếu đã cho cháu hoàn toàn danh chính ngôn thuận , có chính quyền xác nhận hẳn hoi .

Nay cháu bán hay ở là do cháu . Cháu bán và đã gọi đủ số tiền ngày trước chú Hiếu mua căn nhà này . Cháu có làm quấy đâu .

- Đồ ăn mảy thúì . sáu năm , số tiền đó không sanh lời hay sao ? Cần tao tính rõ không ?

Tâm Hương đành giọng :

- Cháu không muốn biết chuyện gì khác ngoài việc cháu gởi trả lại số tiền chú Hiếu bỏ ra . Cô muốn lấy hết cũng không được đâu .

Tâm Hương bình thản quay sang bà Thoại đang đứng nhìn cô này giờ :

- Thừa dì , cô Chi đã đối xử với cháu không đúng phong cách người có học chút nào . Dì coi cô ấy ném đồ của cháu ra ngoài thế kia , cháu được phép trả treo lại không ạ .

Bà Thoại ôn tồn :

- Dì xin lỗi đã không khuyên được Quế Chi . Cháu cũng đừng chấp nhất cô ấy . Dù sao thì cũng mang tiếng chị em cô cháu trong nhà .

Tâm Hương lặng lẽ gom lại mớ đồ bị văng tung tóe giữa nền gạch . Quì dưới nền xi măng nóng bỏng , cô run tay mở gói vải màu tím lợt . Bà Thoại thẳng thốt nhìn như thôi miên vào gói đồ , chân bà lết gần về phía Tâm Hương .

Tâm Hương không nhớ mình đã giở gói đồ ra bao nhiêu lần rồi . Lần nào cô cũng buồn sững và muốn khóc . Chỉ là một chiếc khăn tắm dùng để quấn trẻ em , góc khăn có thêu hai chữ H và Th màu đỏ . Thêm một đôi vớ nhỏ xíu bằng len màu hồng cũng được đính hai chữ cái bằng chỉ khác vào cổ vớ .

Ông Tư đã cất giữ cho Tâm Hương ngay sau khi bông cô từ bậc đá dưới cổng chùa về . Ông hy vọng trời cao có mắt sẽ có ngày cho Tâm Hương được gặp lại mẹ cha . Tấm lòng của ông bao la quá dẫu ông đã ra đi lâu rồi , Tâm Hương vẫn không quên được những lời ông dạy bảo cô thừa nào : Sau này , nếu con được tái ngộ với cha mẹ của con , con đừng trách mắng , thù hận họ . Cuộc đời có nhiều đắng cay , ghen ngào , tức tưởi . Sự bắt buộc vẫn phải cắn răng chấp nhận . Bởi một sự đón đau nào đó mà cha mẹ phải bỏ con . Đứt ruột lắm con ạ . Nhưng phải chịu , không cha mẹ nào tạo nên hình

hài con , không người mẹ nào mang thai chín tháng 10 ngày , đón đau khi sanh con , lại nỡ bỏ con mình . Trừ hoàn cảnh , con phải biết cảm thông chia sẻ nha con gái . Như ông đã nuôi con đây nè , nhớ không ?

Văng vẳng đâu đây tiếng ông Tư thì thầm dặn cô .

Bà Thoại tái mặt :

- Ở đâu cháu có những vật này ?

Giọng bà như nghẹt mũi . Tay bà run run khi cầm vào chiếc khăn .

Tâm Hương chưa kịp trả lời . Quế Chi đã sấn lại , cô giằng chiếc khăn khỏi tay bà Thoại :

- Mẹ , sờ chi vào những thứ dơ dáy ấy . Không chừng lây bệnh .

Bà Thoại giận dữ :

- Con thật quá đáng . Đến khi nào con mới chịu nhu mì , mới hết thói khinh người , kịch cỡm chứ .

Quế Chi hừ nhẹ :

- Suốt đời con vẫn là con , không ai thay đổi được .

- Con không chịu thay tâm đổi tính , con sẽ mãi không giữ được chồng con đâu . Phải biết đạo nghĩa con ạ .

Quế Chi hất mặt :

- Mẹ dạy con nhiều rồi . Con sinh ra đủ đầy cha mẹ , thêm cô thầy dạy dỗ mười mấy năm . Con đâu thể thua kẻ hoang đàng mà mẹ sợ . Không có Gia Hiếu con vẫn chẳng . . .

- Đúng , không có tôi , em vẫn có người đàn ông khác trong đời . Em đã dám nói với mẹ em câu đó . Thì chúng ta chia tay được rồi .

Gia Hiếu điềm tỉnh bước vào . Gương mặt anh nhìn hình sự kinh khủng .

Quế Chi ào đến sau phút ngỡ ngàng , cô chụp vai Gia Hiếu mà lắc , mà đấm :

- Anh đòi chia tay em để cưới con ăn mày này ư ? Anh nghĩ tôi chịu để anh

dung dăng dung dẻ với nó à ? Đừng nằm mơ .

Gia Sơn hét lớn :

- Cô ra khỏi nhà cháu đi . Cô đừng ý có tiền rồi xài xể ai cũng được . Chị tôi không bao giờ giống cô đâu .

Bà Thoại cũng nói :

- Hiếu à , con mau dẫn vợ con về nhà . Chuyện gì cũng về bên đó nói . Ở đây um sùm , tội cho con bé lắm .

Gia Hiếu gằn giọng :

- Em nói bấy nữa , tôi không tha cho em đâu . Tôi đã im lặng nhiều rồi , không phải vì tôi sợ em hay vì tôi muốn lợi dụng sự hư hỏng của em để tìm hạnh phúc của mình . Tôi chỉ vì bà nội , cô tôi và hai bên cha mẹ .

Quay sang Tâm Hương , anh xót xa khi thấy cô bé ôm chiếc khăn tắm vào lòng , nước mắt trào rơi và khuôn mặt đăm lệ buồn thê thảm .

Gia Hiếu bước đến bên Tâm Hương :

- Cháu nói đi . Tại sao phải bán nhà . Phải vì vợ chú đe dọa cháu không ?

Tâm Hương lắc đầu :

- Cháu muốn đi bằng sức lực của chính mình . Muốn vậy , cháu phải trả lại nhà cho chú . Nhưng cháu biết chú không chịu . Nên đã bán nhà , lấy tiền trả lại chú số tiền chú đã mua căn nhà này , còn dư chút đỉnh , cháu mua căn nhà khác đủ ở . Cháu muốn mọi người đừng thương hại tội cháu nữa . sáu năm , gia đình chú và bản thân chú đã cư mang lo lắng cho cháu quá nhiều . Cháu được học hành để hôm nay đủ tư cách ngẩng mặt với đời . On này chị em cháu nguyện khắc cốt ghi tâm . Có dịp cháu sẽ trả ơn chú .

Gia Hiếu ôn tồn :

- Nếu cháu muốn , chú hứa sẽ không đến đây làm phiền chị em cháu nữa .

Có thể vài tháng nữa chú sẽ đi xa , cuộc đời này đã quá vô tình với chú . Vì thế cháu không cần phải dọn đi .

Lời của Gia Hiếu rành rẽ như câu trách nhẹ , rơi vào lòng Tâm Hương nhói buốt . Cô biết chú Hiếu cũng không vui gì bên người vợ trắc nết , lẳng lơan như cô Chi .

Thở dài , Tâm Hương chậm nước mắt :

- Cháu xin lỗi đã không thừa với chú trước . Cháu đã hoàn tất giấy tờ . Tiền họ cũng giao đủ cả rồi . Cháu phải đi , chú ạ .

Gia Hiếu vớt vát :

- Còn việc học , cháu sẽ tiếp tục học đại học chứ .

Cấn môi , Tâm Hương định tìm lời nói dối , nhưng rồi cô lại gật đầu :

- Cháu đã xin được việc làm ở một công ty . Sau này cháu sẽ ghi danh học tại chức chú ạ . Cháu dồn vào lo cho Gia Sơn để nó khỏi thiếu thốn .

Gia Hiếu chơi với :

- Hà ? Đi làm ? Trời ạ , cháu coi thường chú vậy sao bé Tre . Chú và nhất là cô Út của chú luôn tâm nguyện phải lo cho cháu học thành tài . Vậy mà . . .

Anh đâu đón ôm đầu bước tới bệ đá xi măng và ngồi xuống .

Bà Thoại kéo tay Quế Chi :

- Về nhà đi , con đừng làm rối tung lên nữa . Mẹ xin con đó .

Quế Chi liếc nhìn chồng . Tự nhiên cô hết dám hung hăng . Lúc này cô mà chanh chảnh nói nữa , anh dám đánh rụng răng cô lắm .

Dù rất tức , cô vẫn phải cùng mẹ đi về . Bà Thoại ngằn ngừ nhìn Tâm Hương , nét mặt bà hằn nổi đau tận cùng . Nếu tinh ý , hẳn Quế Chi sẽ nhận thấy cử chỉ lạ lùng của mẹ . Nhìn bà lúc này như già đi cả chục tuổi .

Gia Sơn lặng lẽ nhặt đồ cho vào va li lại cho chị . Vừa làm nó vừa lầu bàu :

- Người gì mà đẹp mặt , không đẹp tính , hung dữ như quỷ sa tăng .

Tâm Hương nạt khế :

- Cu Đen đừng nói vậy , chú Hiếu buồn .

Gia Hiếu nhếch môi :

- Em cũng biết sợ tôi buồn à ? Nếu sợ tôi buồn sao em lại lặng lẽ ra đi . Tôi đã làm gì nên lỗi với em ?

Gia Sơn nghe Gia Hiếu gọi chị Hai bằng em , nó đứng sững sờ nhìn chú Hiếu đầy lạ lẫm .

Gia Hiếu phẩy tay :

- Vài năm nữa lớn lên , cháu sẽ hiểu . Bây giờ đừng tò mò Sơn ạ . Chú có thương chị cháu , cũng đâu có gì ghê gớm để cháu phải hăm hè .

Gia Sơn buột miệng :

- Kỳ lắm . Chú lớn hơn chị Hai cháu hơn chục tuổi , mấy năm nay quen gọi chú rồi . Bây giờ thay đổi , chính cháu còn thấy không được . Nói chi ai .

Gia Hiếu thần nhiên :

- Ông già 70 còn cưới được cô gái 30 tuổi về làm vợ . Tuổi tác chỉ là ranh giới phân biệt khoảng thời gian vào đời trước sau của mỗi người . Ăn thua là tình cảm kia .

Tâm Hương nhăn mặt :

- Chú Hiếu , cháu van xin chú đừng nói lung tung nữa . Gia Sơn buồn , không như cô Quế Chi , trút nỗi buồn vào cuộc tình khác . Nó sẽ chán , sẽ hận cháu , hận chú , tìm quên trong thói hư tật xấu . Chú cam lòng sao ?

Gia Hiếu thần thờ :

- Cháu phải cho chú biết , cháu sẽ làm gì trong công ty cháu đến xin việc ? Công ty nào vậy ? Nói chú biết để chú yên tâm được không ?

Tâm Hương nhẹ nhàng , nhưng không kém phần cương quyết :

- Chú không cần lo lắng cho cháu , cháu sẽ thường xuyên liên lạc với chú , về thăm bà cô . Cháu hứa sẽ xứng đáng với những gì mà bà cô và chú đã cưu mang . Cháu không làm bậy đâu .

Năn nỉ cách nào , con bé cũng không chịu hé răng . Gia Hiếu đành phải ra về .

Gia Sơn thở dài :

- Tội cho chú ấy . Vừa bắt quả tang cô Chi đi qua đêm với chú Tiến . Bây giờ thêm chuyện chị em mình . Chú sẽ buồn lắm .

Tâm Hương lặng im không trả lời . Không phải cô lạnh lùng vô cảm . Thật ra , cô đang phải trốn chạy Gia Hiếu . Cô sợ đến một lúc nào đó , cô không làm chủ được trái tim mình sẽ buông trôi cuộc đời cho chữ tình oan nghiệt đẩy đưa .

Vì lý do ấy , cô đã dứt khoát bán căn nhà kỷ niệm của mình .

Bà Thoại ngay buổi tối hôm ấy đã đi taxi một mình tìm đến căn nhà của Tâm Hương . Cánh cổng khóa kín lạnh lùng như thêm một thách thức với người mẹ suốt mười mấy năm mất con .

Hỏi người bán thuốc lá trước nhà , bà được biết chị em Tâm Hương đã dọn đi nơi khác rồi . Căn nhà này hiện do người chủ mới ở .

Bà Thoại cay đắng nhìn dòng người xuôi ngược trên đường , tự trách mình đã để lỡ thêm một cơ hội tìm lại con gái của mình .

Bà đã tin chắc Tâm Hương chính là đứa con mà bà bị ông Kế Chí bắt bỏ đi năm nào . Chính đôi vớ và chiếc khăn tắm là do Hải mua về , rồi bà tự tay khâu tên mình cùng tên của cha nó vào khăn . Như là một định mệnh , chỉ sau đó một tuần bà đã bị người ta đánh cắp đứa con vừa tròn bốn tháng tuổi . Đau đớn , phẫn uất , nhưng bà không thể làm cách khác . Bởi chính chồng bà đã ra tay làm điều tàn nhẫn ấy .

Nhận được con mà bà chẳng dám nói một lời . Cuộc đời của nó tủi nhục quá . Mẹ sống trong giàu sang tốt bụng , còn con lắt léo qua ngày đi khắp các chợ , các quán để xin ăn . Làm sao nó chịu nhìn nhận bà , khi bà cũng cũng chính là mẹ ruột của Quê Chi , người phụ nữ luôn tìm mọi cách chà đạp lên cuộc sống nhẩn nhẩn của con bé . Ông trời ơi ! Tại sao ông lại bày ra những cảnh đau đớn như thế này ? Bây giờ bà biết tìm lại con bé ở đâu ?

Thất thểu , bà Thoại lau nước mắt quay về nhà . Và ngay hôm sau bà đã đem toàn bộ câu chuyện kể cho bà Gia Minh nghe . Bao nhiêu năm nay , bà chỉ còn duy nhất một mình bà Gia Minh là cảm thông , là chia sẻ với bà .

Bà Gia Minh bàng hoàng :

- Chị không nhìn lầm chứ . Trời ơi .

Bà Thoại lau nước mắt :

- Trái tim đón đau ân hận của người mẹ tội lỗi đã khiến tôi nhận ra con bé ngay từ buổi đầu tiên tôi gặp nó . Máu của mình mà chị . Tự khắc thấy thương . Cho tới tận hôm qua , chính mắt nhìn chiếc khăn và đôi vớ tôi quần cho nó buổi trưa hôm đó . Tôi biết mình đã tìm được con . Nhưng tàn nhẫn quá phải không chị ? Khi tôi và nó như đứng hai bên bờ vực thẳm . Con bé có khuôn mặt giống hệt cha của nó . Cả chiếc cằm chẻ luôn buống binh nữa . Chị cho tôi một lời khuyên đi .

Bà Gia Minh chất lưỡi :

- Ngày Gia Hiếu dẫn chị em nó về đây , tự nhiên tôi có cảm giác con bé rất gần gũi , thân quen . Thì ra nó có đôi mắt giống hệt bạn . Quế Chi cũng có cặp mắt đen như vậy .

Bà thở dài :

- Từ hôm qua , nghe vợ chồng thằng Hiếu gây nhau tới giờ , tôi mới biết chị em nó đã bán nhà . Con bé còn nhỏ nhưng khí khái lắm . Quế Chi xóc nổi hàm hồ không chịu nhìn xa trông rộng , chưa gì đã mắng con bé . Ngày nó đánh tên cướp lấy lại chiếc cặp cho Gia Hiếu , chị biết nó đã có trong tay toàn bộ gia tài của gia đình tôi không ? Gia Hiếu bỏ ra vài chục lượng vàng mua căn nhà ấy , so ra chẳng đáng là bao đâu . Tôi cũng như bạn , đang buồn nấu ruột đây nè . Lâu lâu chị em nó chửi nhau sang đây , thằng em thì đùa giỡn , con chị thì đấm bóp cho tôi , khiến tôi phần nào cảm nhận được sự bù đắp ở tuổi già . Tôi cũng không biết sao nữa . Nhưng sự việc đã đến

mức này , chị không nên tránh né nữa . Phải để con bé có cội nguồn bạn ạ .

Bà Thoại cay đắng :

- Xem ra , tôi còn thua cả con mình . Bé tí phải đi xin ăn mà dám nhặt về đũa em để nuôi . Là tôi , chắc tôi không làm nổi quá .

- Gia Hiếu kể , nó nhin ăn , nhin mặc lo cho thằng Sơn đầy đủ . Bây giờ nó có da có thịt , chớ hồi đầu chị mà gặp chắc gì chị dám nhận nó .

Bà Thoại khóc nghẹn :

- Ông trời ơi , hãy tha thứ cho tội lỗi của người mẹ hèn yếu này , cho con được nhận lại giọt máu rơi của mình .

Bà Gia Minh xót xa :

- Chị đừng âu sầu quá , kéo bệnh xuống thì khổ . Từ từ rồi tìm cách . Tôi chắc Gia Hiếu nó sẽ tìm được manh mối thôi .

Bà Thoại lại than dài :

- Tôi còn một nỗi khổ tâm là Quế Chi . Tính nó ngạo ngược quá . Từ nhỏ vì có một mình , nó muốn gì được nấy riết thành thói kiêu kỳ , hách dịch . Nó ích kỷ , không muốn san sẻ cho ai thứ mà nó đang có . Tôi nghĩ ông trời đang trả báo tôi . Đứa con tôi bỏ rơi thì nhân hậu , dịu dàng , giỏi giang , kiên định . Đứa được đầy đủ cha mẹ thì trác nết , lẳng loạn , nhiều khi hỗn hào cả với cha mẹ . Chẳng biết Quế Chi phản ứng ra sao , khi biết người mà nó luôn hăm hè lại chính là đứa em cùng mẹ của mình .

- Chuyện gì rồi cũng hóa giải được cả . Giọt máu đào hơn ao nước lã mà chị . Biết đâu chừng chính Tâm Hương lại làm thay đổi Quế Chi .

Bà Thoại cũng cầu xin như thế . Gần nửa đời người rồi , bà muốn được bình yên bên những đứa con của mình . Bây giờ ông Kế Chí cũng không làm khó bà nữa . Bởi ông đã có vợ khác .

Mang tâm trạng nặng nề , tội lỗi , bà Thoại lặng lẽ chào bà Gia Minh rồi đi ra . Nhìn bà Thoại , bà Gia Minh cũng xót cả ruột . Không biết thì thôi , nay

biết được con là ai mà đành lặng lẽ , thì còn đón đau nào bằng .

Tâm Hương không hề biết chút gì nỗi niềm của người lớn . Dọn về chỗ ở mới . Cô chỉ cất tạm một căn nhà nhỏ đủ ở . Còn lại , cô để đất trống .

Quả như lời bà chủ quán giới thiệu , cô mua hết lô đất cũng chỉ hết ngót nghét 30 cây vàng . Làm nhà xong , cô còn vài chục triệu làm vốn . Tâm Hương chẳng giữ tiền nhiều bao giờ , nên cô đã đem gửi ngân hàng cho đảm bảo .

Sợ chú Hiếu tìm được chỗ ở mới của hai chị em . Tâm Hương đã chuyển Gia Sơn vào trường khác . Chính vì thế , Gia Hiếu kiếm khắp thành phố cũng không tìm được nơi cô ở .

Buồn bã , Gia Hiếu quyết định chia tay với vợ , rồi qua Mỹ ở với bà nội . Ngày anh ra đi , bà Gia Minh khóc ngất . Nhưng bà nhất định không chịu qua bên . Bà lấy cớ căn bệnh của bà không thể ở khí hậu lạnh . Căn biệt thự đã rộng , giờ càng rộng thêm thang và buồn vô cùng .

Quê Chi sau khi ly dị với Gia Hiếu , cô được Tiến cưới ngay . Nhưng rốt cuộc cô cũng không tìm được sự yên ổn của trái tim trong cuộc hôn nhân do chính cô lựa chọn này .

Tâm Hương thật sự trở thành công nhân của công ty điện máy gia dụng . Cô đã ghi danh học đại học tại chức khoa toán tin buổi tối .

Cô rất sợ khoảng thời gian rảnh rỗi ở nhà một mình .

Thành phố vào thời mở cửa , cũng là lúc Gia Sơn thi vào đại học . Giá đất tăng mỗi ngày còn nhanh hơn giá đô la . Vô tình , ông trời đã cho Tâm Hương thêm một món lời khổng lồ . Lô đất của cô được trả gấp bảy lần so với giá cô mua lúc đầu .

Tâm Hương lại bán . Nhưng cô bắt đầu tìm hiểu thị trường bất động sản . Có tiền trong tay , cô lại tìm ra vùng Bàu Cát và Thủ Đức mua đất .

Chưa đầy một năm , cô đã nhiên nhiên trở thành người kinh doanh bất

động sản có tiếng tăm . Bây giờ cô không còn nghèo nữa . Nhưng cô vẫn chịu khó chạy honda tới nơi làm việc , vẫn chấp nhận để bị người ta sai bảo . Nhìn cô làm việc , không ai ngờ cô chính là người giàu có của thành phố .

Tổ Huyền một buổi đến thăm chị em cô đã chất lười :

- Bạn làm ra tiền nhiều mà không dám xài , không dám tiêu . Vậy làm chi ?

Tâm Hương cười cười :

- Ai nói với Huyền , Hương không dám xài , Hương xài bạo là khác . Rồi có ngày Huyền sẽ thấy .

Tổ Huyền chun mũi :

- Bạn ác thí mồ . Anh Hiếu thương bạn có gì xấu đâu . Tại sao bạn phải đổi chính trái tim bạn . Bây giờ anh ấy qua Mỹ rồi , bạn lại buồn . Đúng là người kỳ cục .

Tâm Hương thở dài :

- Lúc ấy mình còn khờ lắm . Nghe chú ấy ngỏ lời , mình sợ chết khiếp . Thêm việc bà Chi luôn rình rập , đe dọa , mình bất mãn kinh khủng , chỉ muốn được bình yên thôi . Rốt cuộc người tốt như chú Hiếu lại chịu thiệt thòi nhất .

Tổ Huyền hỏi :

- Rồi , bạn có ghé thăm cô của anh Hiếu không ?

Tâm Hương gật :

- Ngày nào mình cũng ghé thăm và ăn cơm chiều với cô Minh . Tội lắm , cô muốn mình về ở chung .

- Sao bạn không nhận lời . Giả như cô Minh ở một mình cũng bất tiện lắm .

Lỡ đêm hôm có chuyện gì xảy ra , bà không biết kêu ai .

Tâm Hương cắn môi :

- Mình vừa đầu tư để xây dựng một cơ sở dạy nghề cho các em có hoàn cảnh . Sau này mình phải ở luôn với tụi nhỏ .

Tổ Huyền kinh ngạc :

- Bạn muốn nói là bạn mở trường tình thương cho trẻ em bụi đời hả .
- Còn lớn hơn thế nữa . Vừa dạy cho cơ sở còn dạy nghề cho các em , để khi lớn khôn , ra đời các em dễ tìm việc làm .

Tổ Huyền chép miệng :

- Hương khiến mình khâm phục đấy . Song còn tương lai của bạn . Chả lẽ học để mà học ?

Tâm Hương cười hiền :

- Nói thẳng ra là học để biết , để cuộc đời không dám khinh mình . Chứ tâm nguyện của mình là được san sẻ , bù đắp những thiếu thốn , cực khổ của các trẻ em đường phố , hướng các em quay mặt trở lại xã hội , ăn học để mai này thành người có ích cho xã hội .

Tổ Huyền chợt nói một câu xa xôi :

- Nếu mình là bạn , mình sẽ đầu tư vốn để làm kinh doanh . Đẹp cỡ bạn để làm nên sự nghiệp lắm

Tâm Hương lại cười . Nụ cười không cho Tổ Huyền được câu trả lời chính xác nào .

Vừa từ cửa hàng về đến cổng , Tổ Huyền đã thấy Thu Hằng chờ ở cửa , thấy Huyền , Thu Hằng ào đến , tính láu táu vẫn chưa thể bỏ :

- Tổ Huyền , mày nghe tin gì chưa ?

Tổ Huyền chậm rãi :

- Tin trái đất có sự cố Y2K lần thứ hai nữa à ? Hay mày đến mời tao đi ăn cưới .

Thu Hằng gắt nhẹ :

- Cưới cái mốc xì . Mày vô tâm bỏ xừ , chuyện lớn gần như cả nước biết mà mày là bạn , lại chẳng biết gì cả . Tao chịu .

Tổ Huyền hất mặt :

- Chuyện gì , làm ơn nói phức ra đi . Tao chúa ghét lối nói chuyện úp mở khiến người ta bực bội .

Thu Hằng nhếch môi :

- Vậy thì banh tai ra , tao nói cho nghe . Ngày mai , đúng ngày 20 tháng 11 .

Tâm Hương làm lễ khai trương cơ sở dạy nghề cho trẻ em đường phố .

Ôi trời , chuyện này đúng là đáng tiền , đáng gạo thiệt . Tại sao cô lại là đứa biết sau nhĩ . Nhỏ Hương đáng ghét ghê , ầm ức , Tổ Huyền vừa nghĩ , vừa hỏi Thu Hằng :

- Mà không nghe lộn chứ ?

- Mà đúng là người rùng . Tâm Hương thuê quảng cáo cách nay cả hai tuần trên ti vi đó mù . Mà đi không thì bảo .

Tổ Huyền lầy :

- Nó có thêm mời tụi mình đâu mà dẫn xác đến . Bây giờ nó trở thành giám đốc trung tâm dạy nghề rồi , mình đến coi chừng nó làm ló thì quē lắm .

Thu Hằng cáu :

- Mà đúng là có đầu óc sâu bọ chuyên nghĩ xấu về bạn bè . Cả tháng nay , nó bận việc lút đầu , lại gặp trùng kỳ thi tốt nghiệp . Nó còn thời gian nào dành cho bản thân đâu . Tại tao làm gần chỗ nó mở trung tâm nên mới biết rõ . Vậy mà phải đón nó đỏ mắt , mỗi chân mới tóm được nó . Mà tin không , vừa nghe tao gọi nó nhìn lên là ôm mặt té xỉu liền .

Tổ Huyền bật cười :

- Mà bịa chuyện hơi bị tồi đấy . Làm như mà có giá lắm , nên vừa thấy mà nó phải xỉu .

Thu Hằng vênh mặt :

- Mà ngu thật , lại kém thông minh nữa . Tao có nói nó gặp tao , xúc động xỉu lúc nào . Là do nó làm việc , học hành còn hơn ca sĩ chạy sô , nên đôi quá bị tao la to , nó giật mình té chớ bộ .

Tổ Huyền kêu lên :

- Trời đất , tới nước ấy lặn à .

- Còn phải nói . Tao cuống lên định kêu xe cho nó đi bác sĩ ? Ai dè nó mở mắt ra và cười mỉu máo : Tao không đau ốm đâu , chỉ đói . Mà đưa tao đi ăn được không ? Tao vừa buồn cười vừa thương nó . Giàu có mà để nhịn đói , khó tin đúng không ? Hôm ấy nó ăn một lần hết hai đĩa cơm tấm thập cẩm , thêm ly trà đá tổ chẳng và cười khúc khích .

Tổ Huyền le lưỡi :

- Tao không nghĩ nó lại gan như vậy . Thế công ty của nó có chung vốn với ai không ?

Thu Hằng chót chết :

- Con khỉ , này giờ tao nói gì mà không để vào tai hả . Đồ bạn chết tiệt .

Tổ Huyền cũng quau :

- Mà học thôi hử chút chửi bạn từ đây vậy ? Mà kể một lô một lốc hết việc nợ xọ việc kia , có để tao kịp nhớ hết không ? Cóc cần mà kể nữa tao tự tìm nó .

Thu Hằng cười toe :

- Ủa này giờ tao kể lung tung lắm hả , thôi đừng giận nữa nghe . Không phải là công ty , mà là Trung tâm dạy nghề và giáo dục trẻ em nhớ chưa ?

Tổ Huyền lảm bảm :

- Trung tâm dạy nghề và giáo dục trẻ em , tao nghe giống giọng mấy ông công an quá .

- Một mà thiệt , thắc mắc hoài . Tới rồi sẽ biết chớ khó gì , rồi mà có đi không ?

Tổ Huyền bữ môi :

- Sao không ? Tao cũng muốn ngó xem cơ ngơi của nó thế nào . Không ngờ nó trông hiền lành mà cũng lì thiệt .

- Không dám nó hiền đâu , giỏi võ một cây đó . Cũng nhờ có nghề , nó giúp ông Hiếu , nên được ông ấy trả ơn .

- Nhắc đến anh Hiếu tao lại thấy tội , chẳng biết bây giờ thế nào ? Đẹp trai , nghề nghiệp vững vàng , ai dè cũng lận đận . Theo mày , anh Hiếu có gì với Tâm Hương không ?

Thu Hằng thật thà :

- Tao chịu , Tâm Hương ít tâm sự , nó rộng rãi với bạn , nhưng lại khép kín nội tâm . Theo tao , nó không tệ vậy đâu .

Tổ Huyền chát chúa :

- Tại sao mày nặng lời như vậy , tình cảm trai gái là thứ tình không biên giới , không có tuổi tác . Tâm Hương xinh đẹp hơn cả vợ ông Hiếu . Tất nhiên ông Hiếu phải động lòng thôi .

Thu Hằng le lưỡi :

- Thôi , nói xấu bạn kỳ lắm , nó có vẻ không thích đàn ông đâu , tao chưa gặp nó đi chung với bạn trai bao giờ .

Tổ Huyền kêu lên :

- Thôi chết , trễ giờ hẹn của tao rồi , tao đi nha .

- Mày chưa hứa . . .

- Tao nhất định sẽ đến với nó .

Thu Hằng gật đầu :

- Tao sẽ đến đi chung với mày , bây giờ thì chia tay , đường ai nấy đi .

Chậm rãi đạp xe dọc hè phố , Thu Hằng không có việc gì trong buổi chiều cuối tuần này , nên cô cứ đạp xe tà tà .

- Chị Hằng , chị đi đâu vậy ?

Thu Hằng giật mình , khiến tay lái chao mạnh , suýt hất cô xuống đường .

Cô lâu bầu :

- Quí nhỏ , tự nhiên hét toáng bên tai người ta . Chị mày gãy giò thì cậu em

ăn cho đủ . Còn em , không đi học hả Sơn ?

Gia Sơn cười cười :

- Tại chị đang mơ mộng dữ quá , ra đường mà thả hồn đi hoang kiểu chị e có ngày ăn bánh xe quá . Em được nghỉ chiều nay .

Thu Hằng cười :

- Vậy chị em ghé quán ăn kem đi , khá lâu rồi chị không gặp em .

Gia Sơn cười nhỏ :

- Hiện nay em phải đi công chuyện cho chị Hương em . Để hôm khác , đông đủ cho vui chị ạ .

Thu Hằng hỏi :

- Tâm Hương ở nhà hay xuống cơ sở ?

- Giờ này chắc chị ấy ở nhà , làm nhiều mà không chịu nghỉ , em thấy lo cho chị ấy quá . Hay chị đến nói chuyện với chị em đi .

Thu Hằng gật đầu :

- Cũng được , chị đang rảnh . Muốn ghé chơi nhưng sợ không gặp Hương .

Chị em dạo này khó gặp quá à .

Gia Sơn lắc đầu :

- Em nói cách nào chị ấy cũng không nghe đâu , tiền thì không thiếu nữa . Chị chưa biết chứ chị ấy mở hẳn một cơ sở may gia công các loại nón mũ , hơn một năm rồi . Hàng làm ra bán không kịp , vậy mà chị ấy vẫn làm bộ cực khổ , đi làm gia công cho Thanh Tùng .

Thêm một bất ngờ nữa về cô bạn gái của mình .

Thu Hằng đến kịp lúc Tâm Hương đang sửa soạn ra ngoài . Thấy Hằng ,

Tâm Hương cười vang :

- Chào rông , đến nhà tôm khảo sát thị trường hả ?

Thu Hằng nhún vai :

- Không dám , ta thích làm khách của bà hơn . Bộ Hương định đi đâu hả ?

Tâm Hương kéo tay Hằng :

- Cũng định ghé vài chỗ quen biết để mời họ , nhưng bạn đã đến , Hương ở nhà một buổi , tội mình tâm sự đời tôi đã . Lâu rồi không được tán dóc với nhau .

Thu Hằng cười nhỏ :

- Hồi nãy tao mới gặp Tố Huyền .

Tâm Hương kêu lên :

- Sao không rủ nó đến đây luôn .

- Nó có hẹn với chàng , nên tao chỉ kịp thông báo cho nó biết tin bà khai trương thôi .

Tâm Hương dè dặt :

- Nó không trách tao chứ ?

- Làm sao không ? Tao phải giải thích mãi nó mới chịu , chúa giận dai và giận toàn những chuyện không đáng .

- Thôi mà , mỗi đứa một tính nết cũng không nên trách nó . Thế mà đã nhìn ra mặt Chàng của nó chưa ?

Thu Hằng gật đầu :

- Mà có nhớ anh chàng kiếng cận ngồi số báo danh cuối cùng không ?

Tâm Hương lắc đầu :

- Chỉ hai ngày thi , rồi chia tay , tao đâu kịp quen ai ngoài tụi mày . Hấn làm gì ?

- Đang tập sự làm ông chủ con của một xí nghiệp liên doanh các loại xe cơ giới .

- Cũng oai nhỉ .

- Nhưng không bằng chú Hiếu của mày . Tố Huyền kết ông Hiếu lắm , mày biết tin chú không ?

Tâm Hương thở dài :

- Tất nhiên là biết , tao nghe cô Minh nói , chú Hiếu qua bên bị bệnh phải vô bệnh viện nằm hơn ba tháng . Bây giờ ở nhà phụ việc cho ba chú ấy , cô Minh còn nói , chưa chừng Nô en này chú ấy trở về .

Thu Hằng kêu lên :

- Nếu chú Hiếu chưa lấy ai , và ngỏ lời với mày , mày có nhận không ?

Tâm Hương chậm rãi :

- Sẽ không bao giờ có chuyện ấy xảy ra đâu . Tao rất ghét đàn ông , mày cứ chờ đi , để coi tao nói có đúng không ?

Thu Hằng lầu bầu :

- Ghét thì ghét , chứ không lẽ mày ở giá hay sao ?

- Như cô Minh là cùng chớ gì .

- Buồn và cô đơn lắm , khi tuổi già xé bóng .

Tâm Hương cười dòn :

- Chuyện xa vời quá , bao giờ già hầy hay .

Thu Hằng gắt lên :

- Mày đừng khùng quá đi , trừ khi vào hoàn cảnh nào đó , người con gái mới chịu cảnh lỡ làng , chứ ai cũng sợ tuổi già hết . Tạo hóa sinh ra con người là để yêu thương bảo bọc nhau .

- Ôi trời , mày nói hệt như mày đã yêu rồi vậy .

Thu Hằng rùn vai :

- Bây giờ tao chưa có , nhưng rồi cũng phải chọn cho mình một tấm lưng để làm trụ cột chở che . Điều tao sợ nhất là lấy phải ông chồng sáng say chiều xỉn .

- Đàn bà cũng tốt đẹp cả sao ? Nếu ai cũng tam tòng tứ đức , thì chú Hiếu đâu phải ly dị vợ . Nhìn cuộc hôn nhân của chú ấy , tao hết ham lấy chồng .

Tâm Hương nói như than .

Thu Hằng hỏi :

- Trung tâm của mày chuyên về điều gì hả Hương ?

Tâm Hương hiền lành :

- Chủ yếu là dạy cho các em học chữ , sau đó mới phân lớp học nghề .

- Tao không ngờ mày lại nghĩ ra việc này .

Tâm Hương thở dài , ngậm ngùi :

- Tao từ bên lề của xã hội , được cứu vớt để trở thành người có ích cho xã hội , tao rất cảm thông với các em nhỏ ăn xin hay bán vé số dạo cơ cực lắm mới mong kiếm được bữa cơm no . Bây giờ tao không phải sợ đói sợ lạnh nữa , tao muốn giúp các em , đơn giản vậy thôi .

- Tao mong mày thành công .

Tận xế chiều hai cô bạn mới chịu rời khỏi nhà để ra chợ .

Đang thơ thẩn dạo từng quây hàng trong siêu thị , bà Thoại chớp mắt thêm một lần , đưa tay lên dụi thật mạnh xem mình có nằm mơ không ?

Là Tâm Hương đây thôi , con bé bây giờ đã thật sự trưởng thành . Nhìn dáng nó uyển chuyển đi qua những gian hàng khiến nhiều người nhìn theo . Bà Thoại đưa mắt nhìn quanh , rồi vội vã đi theo Tâm Hương .

Tâm Hương ngỡ ngàng :

- Cháu chào dì , không ngờ cháu lại gặp dì ở đây . Dì cũng đi mua đồ ạ .

Bà Thoại nhìn cô đắm đắm , ánh mắt bà khiến Tâm Hương bần chồn , cô buột miệng :

- Dì ơi , dì không sao chứ ?

Bà Thoại nói nhỏ :

- Cả tháng nay Quế Chi đi Nhật , dì không gặp nó . Cháu rảnh không , dì cháu mình ra quán uống nước .

Tâm Hương cười :

- Được dì mời , cháu không từ chối đâu , khổ nỗi cháu còn đi chung với một nhỏ bạn , mà nhỏ này láo ăn láo uống . . .

- Hứ ! Nói xấu tao chuyện gì vậy Hương .

Thu Hằng nhéo Tâm Hương một cái thật đau , khiến cô hết cả nói nổi .

Thu Hằng cười tươi :

- Cháu chào dì , dì là . . . ủa , sao dì giống Tâm Hương quá vậy , chả lẽ là bà con dòng họ ?

Câu hỏi của Thu Hằng khiến bà Thoại bối rối . Tâm Hương vô tình , không để ý sự thay đổi trên mặt bà Thoại .

Cô nạt đùa :

- Mày khéo đùa thật , cũng không được thêm ly sinh tố đâu . Dì Thoại là mẹ vợ chú Hiếu đây .

Mắt Thu Hằng mở to hết cỡ , miệng nó lép chép :

- Hèn nào , cháu gặp cô chỉ có một lần duy nhất , nhưng cứ mang cảm giác thân quen . Bây giờ cháu biết tại sao rồi . Dì và hai cô cháu Quế Chi , Tâm Hương giống nhau lắm , nhất là cặp mắt . Cùng màu đen thăm thẳm , cũng hàng mi dài cong vút hình cánh cung . Mắt dì Thoại đen buồn , mắt Tâm Hương sáng long lanh , mắt cô Chi sắc sảo , có chút tàn nhẫn .

Tâm Hương bật cười :

- Đủ rồi đó mẹ , nói thêm một hồi nữa e có người kéo mày đi mất , tao không có người uống chung sinh tố .

Thu Hằng vót vát :

- Tao nói thật chứ bộ .

- Thiệt giả gì kệ mày , tao bắt đầu khát nước rồi đây nè .

Cô khoác tay bà Thoại kéo đi , cử chỉ thật tự nhiên , thân mật . Bà Thoại bước theo cô mà đầu óc nặng trĩu nỗi buồn và hàng trăm câu hỏi muôn bật ra .

Uống gần xong ly sinh tố măng cầu , Tâm Hương mới phát hiện ra , này giờ bà Thoại không uống nước , mà cứ nhìn cô đắm đắm . Tự nhiên Tâm Hương

nhột nhật , cô nghĩ đến câu nói của Thu Hằng . Ánh mắt bà Thoại nhìn cô lạ lẫm , chưa ai nhìn cô như thế cả . Nó như một lời van xin được tha thứ ? Hay như nỗi đau của người mẹ tìm lại con . Đau đáu thăm thẳm và buồn kinh khủng .

Trời ơi , có khi nào người đàn bà ngồi trước mặt cô , chính là người đã tạo hình hài của cô không ?

Và nếu là thật , cô đủ lòng vị tha cho bà không ? Có dám chấp nhận là đứa con của Quế Chi không ?

Giọng bà Thoại vang lên :

- Tâm Hương hôm bữa ở nhà cháu , Quế Chi đã có hành động quá đáng , ngay đi cũng không thể tha thứ cho nó . Kết quả nó phải nhận sự trừng phạt của Gia Hiếu . Bây giờ sống cùng Tiến , nó cũng không sung sướng gì . Di đâu theo sự ngỗ ngược vô tâm của nó . Cháu hãy tha thứ cho nó nha .

Tâm Hương cắn môi :

- Di đừng nói vậy . Cháu không dám giận hờn ai đâu . Cô Quế Chi cũng vì quá yêu chú Hiếu nên mới ghen ầu như thế . Người đáng tội nghiệp không phải là cháu , mà là chú Hiếu , giá như họ đừng chia tay .

Bà Thoại chậm rãi :

- Trước sau gì tụi nó cũng chia tay nhau thôi . Thằng Hiếu giỏi lắm mới chịu đựng Quế Chi được ngần ấy năm , chuyện không muốn cũng xảy ra rồi , cháu chẳng nên áy náy làm gì .

Bà chợt hạ giọng :

- Di có một chuyện muốn hỏi cháu , cháu sẽ không giấu di chứ .

Tự nhiên Tâm Hương lo lắng , cô như linh cảm rằng . Điều bà Thoại muốn hỏi có liên quan gì đó với cô .

Cắn môi Tâm Hương nhìn bà Thoại :

- Xin di cứ hỏi . Cháu biết được điều gì cháu hứa không giấu di đâu .

Bà Thoại nói bằng giọng run run :

- Hôm ở nhà cháu dì thấy cháu ôm lấy chiếc khăn tắm và đôi vớ vào lòng , vẻ xúc động vô cùng . Cháu . . . cho dì biết những món đồ ấy liên quan gì đến cháu ?

Tim Tâm Hương nhói lên một cái nhoi nhói đau , tại sao dì Thoại lại quan tâm đến món đồ tầm thường ấy của cô ?

Chả lẽ dì ấy biết nguồn gốc của chiếc khăn .

Tâm Hương thở dài :

- Cháu nghe người nuôi cháu kể lại , khi ông nhặt được cháu , cháu được quần bằng chiếc khăn ấy . Chân cũng đeo đôi vớ đó . Vì hy vọng sau này cháu tìm lại được cội nguồn của mình , cha nuôi của cháu đã giặt và cắt đi . Nhưng dì hỏi cháu để làm gì ? Chả lẽ dì đã được thấy nó một lần ?

Bà Thoại nghe tim mình đau dữ dội , vậy là đúng nó rồi . Đứa con gái tội nghiệp của bà và Hải . Bao nhiêu năm bà sống trong đau đớn , ân hận . Cũng là ngần ấy năm bà thù hận chồng mình . Người đàn ông độc ác , bất nhân , đã cướp đi đứa con còn trứng nước của bà . Bây giờ bà phải làm sao ?

Chân tay bà chợt run rẩy và lạnh ngắt , môi bà đang mấp máy một câu nói , chợt ngừng lại .

Thu Hằng nãy giờ im lặng quan sát hai người , cô thấy có điều gì đó không bình thường ở bà Thoại , bà rất xúc động và luôn nhìn Tâm Hương bằng ánh mắt buồn đau đớn .

Cô hét nhỏ :

- Tâm Hương , dì Thoại xỉu kia .

Cô bước qua đỡ kịp bà Thoại , Tâm Hương lo lắng :

- Dì ấy trúng gió rồi , mặt mày xám ngoét à , mày có dầu khoáng ?

- Tao đâu có , mày hỏi bà chủ quán coi đi Hương .

Đặt bà Thoại nằm tạm xuống chiếc ghế bố của bà chủ quán đưa , Tâm

Hương lấy dầu xoa đều khắp người bà , cẩn thận và nhẹ nhàng . một lúc sau , bà Thoại mở mắt , bà nói nhỏ xiu :

- Cám ơn . . . con .

Bà chỗi tay định ngồi dậy , nhưng đầu óc vẫn quay mòng mòng , khó chịu .

Tâm Hương ân cần :

- Dì còn mệt , cứ nằm đó nghỉ chút đi , lát nữa cháu kêu xe cho dì về .

Thu Hằng cũng nói :

- Dì có hay bị choáng thế này không ? Vừa rồi cháu biết dì không phải trúng gió đâu . Người có tâm bệnh , khi gặp chuyện xúc động rất hay choáng .

Bà Thoại cười gượng lảng tránh :

- Dì làm phiền hai cháu quá . Nếu hai cháu bận việc , thì về trước cũng được , dì nằm một chút sẽ về sau .

Tâm Hương từ tốn :

- Tụi cháu không bận gì hết , và sẽ đưa dì về nhà .

Bà Thoại thở dài :

- Dì sợ về nhà lúc này , đối diện với sự trống trải , dì sợ .

Tâm Hương nói :

- Hay dì về bên cô Gia Minh nghe , cô ấy cũng sống một mình , có cô ấy cháu yên tâm hơn .

Bà Thoại nghĩ một lát rồi gật đầu .

Tâm Hương kêu xe tắc xi cho bà Thoại , cô nói với Thu Hằng :

- Mày chạy được honda không ?

Thu Hằng le lưỡi :

- Tao vừa tập , tay lái chưa vững , chi vậy ?

- Tao tính nhờ mày chạy honda , tao đưa dì Thoại về .

Thu Hằng cười toe :

- Tưởng gì , mày chạy xe của mày , tao đi cùng dì Thoại cũng được , tao còn

yêu đời lắm .

- Con khi , lúc nào cũng đùa được , vậy mau ra xe đưa dùm dì Thoại về , tao trả tiền xe rồi tao tới sau .

Chiếc tắc xi chở bà Thoại lao đi , quay tấp kiếng xe , Tâm Hương thấy bà Thoại cố nhòm người lên nhìn cô , ánh mắt đầy thương yêu .

Cô hơi choáng người , khi bắt gặp ánh mắt bà Thoại . Thù người , cô bặm môi suy nghĩ . Có khi nào , điều cô linh cảm là thật . Bà Thoại là mẹ cô ?

Lúc ấy , cô phải đối xử ra sao ? Có nên nhận bà không ? Còn Quế Chi cô ấy chắc không bao giờ tha thứ cho mẹ mình . Không bao giờ nhận đứa em bị bỏ rơi này . Điều cô sợ nhất là bị sỉ nhục , bị coi là thấy người sang , nhận quàng làm họ , thà rằng đừng biết là hơn , cứ như bao năm nay cô không có gia đình , cha mẹ , cũng chết ai đâu .

Dọc đường chạy xe về nhà bà Gia Minh , Tâm Hương thấy một đám trẻ con ăn mặc lôi thôi , đang bu quanh một đứa con trai , đám trẻ đùa đám , đùa đập như mưa rào vào người thằng bé . Bên cạnh còn một gã đàn ông đứng khoanh tay hút thuốc .

Tâm Hương dừng xe tiến về phía bọn trẻ con giọng ôn tồn :

- Dừng tay lại các em .

1 thằng nhóc , khuôn mặt lầm lì hét to :

- Chị là ai , khôn hồn thì đừng xí vô chuyện tụi tôi , nếu không đại ca tôi ăn thịt chị đấy .

Tâm Hương cau mày :

- Tôi không biết ai sai em đánh người , nhưng tôi nhất định không để em đánh em ấy nữa , cùng cảnh khổ như nhau , em không thấy em đó bầm dập hết người hay sao ?

- Đánh nó chết cũng được nữa , ai biểu vô đây xin ăn mà không nộp lễ .

Dứt câu , thằng nhỏ lại sấn đến , cung tay đâm đứa nhỏ .

Tâm Hương cau mày , bằng một động tác vô cùng nhanh , cô bẻ quặt tay thẳng nhỏ ra sau . Bị đau , thẳng nhỏ hét ầm lên .

- Đại ca ơi , cứu em . Đau quá .

- Em cũng biết đau hả , mới chút xíu thôi , em đã kêu ầm ĩ , nãy giờ em đánh bạn , em có nghĩ nó cũng đang đau đớn lắm không .

Gã đàn ông lừ đừ tiến lại , nhếch môi :

- một con nai tơ xinh như mộng , sao lại đại đột tự nạp mình nhỉ , hôm nay số anh hai đỏ rồi .

Tâm Hương quắc mắt :

- Đại ca cái móc xì , đại làm biếng thì có . Đàn ông sức vóc , không lo làm ăn , lại hiếp đáp mấy đứa nhỏ , ăn bám tụi nó đáng mặt đại ca sao ?

Hắn kêu gầm lên :

- Con nhóc , dám chửi tao mày tới số rồi .

Tâm Hương hất đầu nhóc về phía hắn , cô nhếch môi :

- Thử rồi hãy nói .

Là dân giang hồ , lẽ ra hắn ta phải biết đối thủ của mình để lượng sức , để đừng bị hạ nhục . một cô gái mong manh như lá liễu , dám kênh mặt với hắn , tất cô gái ấy phải biết sức mình .

Giơ tay đỡ thẳng nhóc , hắn vung tay còn lại lên tính chụp tóc Tâm Hương .

Cô nhếch môi khẽ nhích bàn chân phải qua một bước , đầu ngửa ra , thật nhanh cô bé được bàn tay gã đàn ông . Đồng thời cô nhảy lên , co chân đá thẳng vào đầu gối của hắn , tay cô cũng chém xuống một đường trúng bả vai hắn . Gã đàn ông rú lên , hắn tưởng như đầu gối hắn đã gãy nát .

Bọn trẻ sững người , rồi kêu ầm lên :

- Hay quá , sư tỉ này có võ .

- Đại ca thua rồi .

Tâm Hương dẫn giọng :

- Chỉ là đòn cảnh cáo , tôi đánh thật anh phải nằm một chỗ giá ít cũng dăm tháng . Đàn ông thích gian hồ thì tìm đến những nơi tầm cỡ như mình , bắt tội nhỏ còng lưng nuôi mình , nhục lắm .

Dứt lời cô bước tới chỗ thằng nhỏ bị đánh , giọng ân cần :

- Mặt em tím hết rồi , tại sao không chạy để bị đánh đau như vậy .

Thằng bé cúi đầu :

- Cám ơn chị đã giúp em . Bụi đời như tội em , muốn có cơm ăn phải chịu đòn , chạy hôm nay , mai chạy được không , trong khi chén cơm ngày nào cũng phải có .

Thằng bé chậm chạp bước đi , Tâm Hương vội kéo nó lại :

- Em sống một mình hay còn ai ?

- Dạ , còn một bà dì bị tật nguyên , mấy hôm nay bệnh , dì không bán vé số được , em phải đi kiếm cơm nuôi dì .

Tâm Hương nghe sống mũi mình cay nồng . Cô nói :

- Chị chở em về nhà , nếu dì em chịu ngay bây giờ chị đưa dì em tới trung tâm dạy nghề của chị , em chịu không ?

Cặp mắt thằng bé sáng lên :

- Trung tâm ấy ở đâu ? Vào đó em sẽ làm gì hả chị ?

- Ở gần đây thôi , vào đó em sẽ được ăn uống đầy đủ , được học chữ , học nghề nào em thích .

- Nhưng em không có tiền để đóng đâu .

Tâm Hương cười hiền :

- Chị dạy miễn phí và chỉ nhận các em có hoàn cảnh như em thôi .

Những đứa trẻ còn đứng nhìn nãy giờ , nghe Tâm Hương nói chột háo hức , tội nhỏ năn nỉ :

- Chị ơi , cho em theo với .

- Cả em nữa .

- Em biết giặt ủi áo quần , chị nhận em nha ?

Tâm Hương gật đầu , mắt cô như nhòa đi :

- Nếu các em muốn , chị sẽ nhận tất cả , chiều nay đúng năm giờ các em tới địa chỉ này sẽ có người nhận các em .

1 con bé nước da trắng bóc , tóc tai rối tung hết ổ chim , chột dè dặt :

- Lỡ người ta hỏi lý do . . .

Tâm Hương hiền lành :

- Đừng lo , các em cứ nói , do chị Tâm Hương chỉ chỗ là được .

Riêng chú bé bị đánh cứ lặng lẽ không nói gì , Tâm Hương nhìn quanh , cô bật kêu :

- Chết , chiếc xe của chị .

Tụi nhỏ nhìn nhau , đứa nào cũng lắc đầu , con bé có chiếc răng sún nói nhỏ , hơi run :

- Đại ca với thằng Tèo nó dắt rồi .

Tâm Hương nửa khóc nửa cười , cho tất thương người hại bản thân của mình . Chiếc xe so với điều kiện hiện tại , nó chẳng đáng là bao , nhưng nó là chiếc xe bà Gia Minh mua tặng cô , hôm được tin cô đậu tốt nghiệp hạng ưu .

Thấy cô có vẻ suy nghĩ , một đứa con trai tóc húi cao lên tiếng :

- Chị đi theo em lấy lại xe . Em biết chỗ đại ca hay biến hàng .

Tâm Hương lắc đầu :

- Coi như của đi thay người , nếu còn cơ hội gặp hấn , chị nhất định đòi cả vốn lẫn lời . Chị không muốn gây phiền phức cho các em .

Dứt lời cô cầm tay thằng nhỏ dắt qua đường , hỏi mãi nó mới dẫn cô về nơi dì cháu nó ở . Lâu rồi , Tâm Hương chẳng còn đặt chân đến những con hẻm chật hẹp , với tầng tầng lớp lớp những túp lều bằng tôn cũ , tôn bể che chắn tạm bợ để làm nhà , bên con kinh nước đen ngòm , mỗi khi gặp cơn gió thổi

ngược , lại bốc mùi hôi kinh khủng .

Phải nói mãi người đàn bà có tật ở chân mới chịu theo cô về trường .

Gia Sơn nhìn chị từ xích lô bước xuống cùng hai dì cháu người phụ nữ , cậu vội chạy đến hỏi :

- Chị đi đâu mà để chị Hằng kêu điện thoại mấy lần hỏi .

Lúc này Tâm Hương mới nhớ nhỏ bạn và dì Thoại . Tâm Hương cười :

- Em dẫn dì đây xuống dãy nhà của các dì làm bếp , nói mọi người xếp chỗ cho dì ấy . Còn thằng nhỏ , em dẫn sang khu tập thể học sinh . Chị quên chưa hỏi tên nó và quên luôn việc dì Thoại , đoảng thật .

Gia Sơn nhướng mắt :

- Dì Thoại làm sao ? Chị đến thăm dì ấy ?

- Không , chị gặp ở chợ , sau đó dì Thoại bị xỉu , chị nhờ chị Hằng đưa về nhà cô Minh , chị chạy xe về sau , nhưng dọc đường chị bị sự cố , nên quên mất .

Gia Sơn chợt nhớ :

- Ủa , còn xe của chị đâu ? Lai hỏng gì hả chị .

Tâm Hương cười cười :

- Không hỏng , mà bị bốc hơi rồi .

Gia Sơn chưng hửng :

- Bốc hơi ? Chị để đâu mà mất ?

- Thôi nào , có hỏi thì xe cũng không trở về nữa , em dẫn mọi người thu xếp chỗ ở đi , nhớ báo phần cơm cho họ .

Cô đi nhanh về phía dãy nhà dùng làm văn phòng của trường . Bấm số điện thoại nhà cô Minh , cô nghe tiếng Thu Hằng chối lỏi :

- Con khỉ , tao tưởng mày biến luôn rồi chứ ?

Tâm Hương cười :

- Tao thì không , nhưng chiếc xe bị biến thật rồi , dì Thoại đỡ chưa ?

- Dì ấy tỉnh rồi , ê ! Mày nói chuyện gì khó tin vậy , xe mày đang chạy sao lại biến được . Cô Minh hỏi mày này giờ đây .

Tâm Hương than dài :

- Vậy mới có chuyện , lúc nào tao kể lại cho nghe , mày nói dì Thoại cho tao xin lỗi , tao đã về trường , nếu dì khỏe thì mày về nhà đi nha .

Thu Hằng hạ giọng :

- Tâm Hương , mày né dì Thoại à ?

- Làm gì phải né , tao gặp rắc rối thật .

- Hình như dì Thoại biết cha mẹ mày đây .

Tâm Hương sưng sò :

- Mày nói cái gì hả ? Dì ấy nói hay sao ?

- Không phải , tao nghe dì ấy kể với cô Minh , rồi khóc ghê lắm . Tao đoán không chừng dì ấy liên quan đến mày .

Tâm Hương buồn bã :

- Mày khiến tao nôn quá , khổ nỗi tao đang kẹt không đi được , đành để tới mai vậy , đêm nay tao chắc mất ngủ nữa .

Thu Hằng gắt :

- Mày kẹt thiệt , hay mày đã đoán được việc của mày ?

Tâm Hương gắt lại :

- Tao đoán được trước , tao sẽ mất chiếc xe năm sáu cây vàng , tao đâu ngu để cho mày đi cùng dì Thoại . Bây giờ có cần tao cho Gia Sơn đến đón mày không ?

Thu Hằng ỉu xiu :

- Thôi khỏi , tao tự về được . Nhưng cô Minh và dì Thoại rất muốn gặp mày đây , tao dừng đây .

Đặt ống nghe xuống bàn , Tâm Hương cứ lơ ngơ nghĩ . Cô muốn chạy đến đó để biết được thực hư . Lai lịch nguồn gốc của cô ư ? Nghĩ sao cô lại đi

xuống phòng của mình , nằm vật xuống giường , cô nhắm mắt để đừng suy nghĩ , nhưng khó quá .

Chiều tới , cô lại cùng ban giám hiệu trường thu nhận học sinh . Tạm quên đi nỗi bức xúc trong lòng . Gia Sơn hỏi nhỏ chị :

- Ông Hân giám đốc công ty xuất nhập khẩu đơn vị nhận tài trợ cho trường khoản kinh phí giáo viên , vừa gọi điện thoại cho em , nói mời chị ăn cơm tối .

Tâm Hương kêu lên :

- Và em đã nhận lời hả ?

- Em đâu dám qua mặt chị , em nói chị ra ngoài chưa về , chị về em sẽ nói lại . Ông cảm râm là chị hà tiện quá , không chịu xài điện thoại di động .

Tâm Hương cười nhỏ :

- Họ không ở hoàn cảnh chị em mình nên họ nghĩ chị em mình tỉ phú trong trứng , xài điện thoại di động tiện thật , nhưng không cần thiết lắm , vì chị không làm kinh tế . một cuộc gọi đã tốn kém , một tháng xài số tiền lên bạc triệu . Thà để số tiền ấy giúp quỹ từ thiện , hay mua thêm áo quần cho các em tốt hơn em ạ .

Gia Sơn le lưỡi :

- Chị tính toán dễ sợ , nếu làm kinh tế chị dám ăn đứt nhiều người .

Tâm Hương rùn vai :

- một năm bỏ tiền mua đất , rồi chờ đợi trong thất vọng lo âu , không mắc bệnh tim là may , lời thì ham thật nhưng ngán quá .

Gia Sơn cũng cười :

- Công bằng mà nói , dân kinh tế ngoài đầu óc nhạy cảm , còn cần cái tính liều hai điểm này chị là số một .

Tâm Hương dí ngón tay vào trán Gia Sơn :

- Ở đó mà khen chị mình , việc của em chưa xong đâu . Sang năm em phải

thi được bằng điện toán , nếu không chị cấm vận em đó , nhớ chưa .

2 chị em cùng cười vui vẻ , và chờ cho ngày mai tốt đẹp do chính họ làm nên .

Buổi lễ cắt băng khánh thành trường và cũng là lễ khai trương Trung Tâm Giáo Dục và dạy nghề cho trẻ em , thành công rực rỡ . Mọi người nhìn thấy những khuôn mặt ngời sáng của những đứa trẻ từng lặn lội ở bến tàu , bến xe với đủ loại nghề kinh dị như ăn xin , móc túi , đánh lộn thuê , quét dọn vệ sinh . . . Ai nấy đều xúc động , Tâm Hương không ngờ ngôi trường của cô thu hút được sự chú ý của các ban ngành nhiều thế , chứng tỏ xã hội và mọi người đều có thờ ơ với các em ở tầng lớp cận cùng xã hội .

Ông Hân đã nói :

- Nên đổi thành trường tình thương Tâm Hương , để đúng với người bỏ tiền của công sức xây dựng trường .

Bà giám đốc công ty điện máy Dân Dụng Thanh Tùng đã thốt lên những lời cảm phục của mình :

- Tôi hoàn toàn bị bất ngờ , Tâm Hương là cô gái giàu nghị lực và bản lĩnh . một năm trước còn nhân viên dưới quyền tôi , bây giờ vì tương lai của trẻ em đường phố , để xã hội được yên bình hơn , cô ấy đã vượt xe chúng ta vì lương tâm và trái tim nhân hậu của mình . Mong các cháu hãy vì ngày mai của chính bản thân mà học tập , phấn đấu cho xứng đáng với tình thương của cô Tâm Hương nha .

Tâm Hương mừng đến rơi nước mắt , cô nói những điều tâm huyết của mình , những điều mà chưa ai được nghe kể về cô .

- Tôi đã khao khát điều này , từ khi tôi còn là đứa bé gái lê la khắp nơi xin ăn , đã thêm khát đến chấu lòng khi nhìn những đứa trẻ bằng tuổi mình được đến lớp . Ông trời không phụ tôi , cho tôi có một người chú nuôi hết mực yêu thương chị em tôi , nhờ chú ấy tôi mới thoát cảnh bần hàn tủi nhục ,

được học hành và vươn lên . Bây giờ , khi chú ấy đi xa và bản thân tôi nhờ may mắn mà giàu lên . Tôi quyết định thực hiện điều tôi mong ước . Xin cảm ơn tất cả mọi ban ngành , các cơ sở đã vì tuổi thơ của đất nước mà hỗ trợ thêm tài khoản cho tôi . Tôi hứa sẽ không phụ lòng mọi người . Trung tâm dạy nghề và giáo dục tuổi thơ nhất định sẽ trở thành điểm sáng của ngành giáo dục .

Mọi người ngỡ ngàng khi nghe lời thổ lộ của cô . Thì ra người con gái có vẻ đẹp tinh khôi này , đã dám rũ bùn đứng dậy , cho sạch đời , sạch cả lương tâm .

Buổi lễ kết thúc trong không khí chân tình , ấm áp của mọi người dành cho trung tâm .

Gần 50 cháu , tuổi từ năm đến 10 năm tuổi được đưa về trường . Tâm Hương đích thân tìm thầy cô yêu nghề , yêu trẻ để dạy các em . Cô trực tiếp nhận dạy một lớp gồm 10 em lớn tuổi nhất , và gan lì nhất . Tụi nhỏ vào đây , do hiếu kỳ và do muốn được nghỉ ngơi sau những ngày đói khát . Hiểu điều đó , Tâm Hương đã nhẹ nhàng dùng tình cảm của mình cảm hóa các em trước .

Mưa lâu thấm đất , chỉ hơn hai tháng sau ngày khánh thành , các em lớn đã ngoan ngoãn , biết giúp đỡ các em nhỏ tuổi hơn . Nhất là khi đau ốm , tụi nhỏ rất thương nhau .

1 buổi sáng chủ nhật , bà Gia Minh tới thăm Tâm Hương . Khi có đang cùng đám trẻ tưới cây kiềng .

Bà Gia Minh thốt lên :

- Cháu không định biến nhà trường của cháu thành vườn kiềng chứ Hương . Ở đâu cháu có những chậu kiềng hiếm quý vậy ?

Tâm Hương ôm vai bà :

- Nếu chỉ biết dạy các cháu chữ viết , cách cầm kéo , kim may hay dùng cưa

, đục cắt gỗ . Cháu e tui nhỏ biến thành người lớn trước tuổi quá . Cháu tìm mua ở tất cả những nơi bán kiếng . Cô coi này , hai chậu đào này cháu ra tận Hà Nội , đến làng Ngọc Tân mua đem về . Tết sắp đến , cháu tính đem biếu cô một chậu .

Bà Gia Minh xúc động :

- Cháu thật có nghĩa có tình . Ở cùng cô không bao lâu , mà biết cả nguồn gốc của gia đình cô , tết này bà nội sẽ về cùng Gia Hiếu , cô chắc nội mừng lắm .

Tâm Hương cắn môi :

- Cháu không phải vô tình với chú Hiếu . Trọn đời cháu mang ơn chú ấy . Nhưng cháu đã khiến chú ấy buồn , cháu mặc cảm thân phận và tội lỗi . Không tại cháu chú Hiếu đâu bỏ cô mà đi , cháu day dứt lắm .

Bà Gia Minh ngẩn ngơ :

- Cháu nói vậy là ý gì ? Lỗi rõ ràng là do Quế Chi , Gia Hiếu buồn vợ , buồn cho số phận mình , tại sao cháu lại nói là tại cháu ?

Tâm Hương quyết định kể hết sự thật cho bà Gia Minh nghe . Cô đã 21 tuổi , thêm ba năm nữa đi qua cuộc đời mình . Càng lớn , cô càng xinh đẹp quyến rũ , thêm tiếng tăm người ta đồn về cô , không ít những bác sĩ , kỹ sư , thậm chí cả các chàng giám đốc tìm đến làm quen với cô , muốn được thành bạn đời của cô . Tất cả cô đều tìm cách chối từ , không muốn làm mất lòng ai hết . Nhưng dư luận vẫn cho rằng cô là người đàn bà kiêu hãnh , cao ngạo , cây có nhân sắc mà làm khổ đàn ông . Có người còn thách nhau , đem tiền tặng nhà trường , để trái tim cô mềm ra . Cô nhận tất cả sự giúp đỡ . Duy trái tim cô vẫn đứng vững ngạo lạnh . Người đàn ông đầu tiên đặt được nụ hôn lên bờ môi cô , chính là Gia Hiếu . Cũng chính anh là người ngỏ lời yêu với cô khi cô vừa ngơ ngác vào đời .

Gia Hiếu cho cô cảm giác yêu thương ngọt ngào lẫn sợ hãi . Cô đã không

dám nói thật lòng mình , hay do khi ấy tình yêu trai gái với cô còn quá xa lạ . Cô đã trốn chạy anh , để anh mãi là người chồng tốt của Quế Chi . Sau này , khi anh đã ra đi . Quế Chi trở thành vợ Tiến , cô mới hiểu chính cô đã khiến anh hụt hẫng , chính cô đã khiến anh đau đớn khi ngỡ mình bơi nhỏ đời cô . Trái tim cô khép lại , chẳng còn rung động được nữa . Bà Gia Minh thêm một ngõ ngang với Tâm Hương . Yêu mà không được quyền thổ lộ . Khác nào tình cảm mấy chục năm về trước của bà .

Tâm Hương gục đầu lên vai bà Gia Minh , cô nức nở :

- Nhưng gì day dứt bấy lâu , cháu đã kể hết cô nghe . Phải chi chú Hiếu qua Mỹ lấy vợ khác , cháu sẽ không khổ sở như vậy cô ạ .

Bà Gia Minh gỡ nhẹ mái tóc cô , giọng nhẹ như gió :

- Cuộc đời là một bể khổ , biết tìm ra bến để đỗ con thuyền cho đời nhẹ bớt trầm luân mới khó . Cháu nói thế , tức là cháu đã yêu Gia Hiếu rồi .

Tâm Hương chối phắt :

- Không phải đâu cô ơi , cháu . . .

- Đừng dối lòng mình nữa , tại cháu luôn coi Gia Hiếu là người ơn , là người đã tái sinh lại cuộc đời của cháu . Cháu vô tư quẩn quít vùi vãnh nó như đứa cháu đời chú phải cung chiêu . Cháu không biết rằng , chính những va chạm nho nhỏ mỗi ngày đã khiến trái tim cháu luôn hướng về Gia Hiếu . Riết rồi , cháu coi Gia Hiếu là chỗ dựa của mình . Buồn vui gì cũng được kể ra hết .

Gia Hiếu với cháu không ruột thịt . một thằng đàn ông trần tục , dù cao thượng cỡ nào , đến khi chợt nhìn thấy cháu lớn lên , xinh đẹp , da dẻ hồng hào , tự khắc nó không còn là người chú tốt nữa đâu . Bên cạnh nó , mỗi ngày Quế Chi mỗi khiến nó ghê sợ nhàm chán . Vì thế nó thương cháu cũng đúng thôi .

Tâm Hương nín khe . Cô lại tự hỏi trái tim mình , có đúng như lời bà Gia Minh nói không ? Nhưng cô không tìm ra câu giải đáp .

Bà Gia Minh chợt nói :

- Hôm nay , cô đến là để rủ cháu đi thăm một người . Người ấy đang bệnh nặng và rất cô đơn .

Tâm Hương nghe hồi hộp trước câu nói của bà Minh . Cô dè dặt :

- Là ai hả cô ?

Bà Gia Minh chậm rãi :

- Dì Thoại .

Tâm Hương bật kêu :

- Dì ấy bị làm sao hả cô ?

- Dì Thoại bị viêm thận cấp , đang được điều trị , để tìm quả thận khác thể vô . Trong ba tháng nếu không có người cho thận , dì ấy sẽ ra đi .

Tâm Hương bật dậy :

- Dì Thoại bị đau lâu chưa ? Sao cô không cho cháu biết sớm .

- Tại cô thấy cháu quá bận rộn , thêm nữa cháu và Quế Chi như hai thái cực . Cô sợ cháu không muốn đến thăm dì Thoại .

Tâm Hương khỏ sở :

- Trời ơi ! Cô nghĩ cháu tệ vậy sao . Chỉ là đứa trẻ lang thang bụi đời , cháu còn đem về chăm chút lo lắng , huống chi dì Thoại đã coi cháu như con , dì là bạn của cô , là mẹ của chú Hiếu . Cháu không thể vô tâm cô ơi . Cô chỉ chỗ cho cháu đến thăm dì ấy .

Bà Gia Minh trầm giọng :

- Dì Thoại sẽ mừng lắm , nếu cháu đi thăm , chúng ta đi ngay nha .

Tâm Hương gật đầu :

- Cô chờ cháu một lát , cháu giao việc cho cô hiệu phó đã .

Tâm Hương trở lại sau 10 phút . Cô đã thay bộ đồ giản dị hơn . Bà Thoại không giống Quế Chi , bà rất thích sự đơn giản . Bà Gia Minh bảo tài xế chạy đến bệnh viện Chợ rẫy . hai cô cháu đi thang máy lên tận lầu tám . Nơi

có những căn phòng đặc biệt dành riêng cho những bệnh nhân muốn nằm yên tĩnh .

Tâm Hương hỏi bà Minh :

- Ai chăm sóc dì ấy hả cô ?

Bà Gia Minh thở dài :

- Khi đau ốm mới thật sự cần đến con cái cháu chắt . Nằm một chỗ , đếm thời gian trôi đi trong cô đơn , thật kinh khủng cháu ạ . Chỉ có chị giúp việc của gia đình túc trực chăm sóc dì ấy .

Tâm Hương nhú mày :

- Còn Quế Chi , cháu không tin Quế Chi lại đối xử lạnh lùng với mẹ mình .

Bà Gia Minh chua chát :

- Nhưng đó là sự thật , Quế Chi mấy lúc này chỉ biết có nhảy nhót , rất sợ già . Tiền có trong tay là vô thảm mỹ viện , riết rồi thằng Tiến cũng chán . Bây giờ nó cặp với một nhạc sĩ phòng trà , trạc tuổi cháu . Tội cho dì Thoại , ăn ở hiền lành phúc hậu một đời , rốt cuộc lại khổ vì con .

Tâm Hương kêu lên :

- Chị ấy vô tình như vậy , thì tiếc để làm gì . Đời đúng là bất công cô nhỉ . Người khát thèm cha mẹ thì không có , kẻ có đầy đủ thì lại nhẫn tâm , cha mẹ đứt ruột để mình ra , dẫu có lỗi với mình cỡ nào , cũng không được phép coi thường cha mẹ . Đằng này dì ấy thương yêu nâng niu Quế Chi như báu vật .

Bà Gia Minh chợt nói :

- Nếu bây giờ trời cho cháu gặp lại cha mẹ cháu , họ đang rất giàu có , sung túc liệu cháu có tha thứ cho họ không ?

Tâm Hương thở dài :

- Cháu cũng không biết nữa . Phải thuộc vào hoàn cảnh nữa chứ cô .

Đã đến phòng điều trị . Bà Gia Minh đẩy cửa vô trước :

- Chị Thoại , nhìn coi tôi dẫn ai đến thăm chị đây .

Đang nằm xoay mặt vô tường , đáng lẽ loi cô độc , nghe tiếng bà Minh , bà Thoại vội quay ra . Bà ngỡ ngàng tưởng như mình đang mơ , bà đang nhớ đến Tâm Hương , khao khát được có nó bên cạnh . Ông trời như thấu nỗi đau của người mẹ , khiến xui bà Gia Minh dẫn Tâm Hương tới thăm bà thật . Bà cố gắng ngồi dậy , Tâm Hương nhanh chân chạy đến đỡ bà , lấy gối kê vào tường cho bà dựa lưng .

- Dì ốm quá , dì bệnh sao không nhắn cho cháu biết , để cháu tới thăm .

Bà Thoại xúc động :

- Dì cũng muốn lắm , nhưng sợ phiền cháu . Gia Minh nói cháu rất bận với những đứa trẻ .

Tâm Hương dịu dàng :

- Bận cỡ nào cháu vẫn có thời gian cho riêng mình và cho người thân , dì thấy trong người bớt đau không ?

Bà Thoại lắc đầu :

- Dì chỉ đỡ mỗi khi dùng thuốc đặc trị , mà loại thuốc này dùng vô rất có hại cho sức khỏe của dì . Nhưng không dùng thì cũng không được . Gia Minh , hôm qua con Chi nó ghé tôi , nó nói mẹ bạn sắp về phải không ?

Bà Gia Minh ngạc nhiên :

- Sao nó biết vậy kia ? Không lẽ Gia Hiếu và nó còn liên lạc ?

Bà Thoại nhếch môi :

- Không có chuyện ấy đâu , là ba nó , ông ấy nói cho nó biết . Nó vẫn nhận tiền ông ấy cho mỗi tháng .

Bà Gia Minh chép miệng :

- Con bé tệ quá . Tự nhiên hại đời mình đến mức phải xin tiền người khác xài , trong khi bản thân nó đâu phải không có tài .

- Tại mình vô phước , vô phần , nên ông trời phạt .

Bà Gia Minh ân cần :

- Bạn không được tự ti như hế . Ông bà có câu con gái nhờ phước cha . Ba nó sống cũng đào hoa , lãng nhăng quá , nên nó chịu quả báo luân hồi của ông . Chứ đâu phải do bạn .

Bà Thoại than :

- Mình cũng là người mẹ vô dụng bất tài vô lương tâm . Có đứa con cũng không giữ .

- Chuyện ấy đâu phải do bạn , mà thôi bạn có chuyện gì muốn nói với Tâm Hương , bây giờ nó đến rồi nè , bạn nói đi . Con bé này làm giám đốc một trung tâm tình thương cơ đấy . Nó sẽ không làm bạn thất vọng đâu .

Tâm Hương cười bền lên :

- Cô giới thiệu cháu hệ kiểu quảng cáo mì ăn liền quá . Trẻ em , người già , nam thanh nữ trẻ , thích loại mì này mà .

Đặt ly nước cam vắt trước mặt bà Minh , cô cười :

- Cô uống nước cho mát . Di Thoại sẽ không chịu uống nếu cô từ chối .

Bà Gia Minh lắc đầu :

- Mỗi lúc cháu mỗi dẻo miệng , hèn gì lũ nhóc con không kết cháu cho được . Ráng ăn uống cho khỏe Thoại ạ .

Tâm Hương bung ly nước đưa lên miệng bà Thoại . Cô ân cần :

- Cô uống đi , nước cam sành đấy . Loại cam này rất bổ cho người bệnh .

Hồi nãy cháu và cô Minh phải qua tuốt chợ Bà Chiều mới mua được .

Bà Thoại xúc động :

- Lần sau cháu không cần cực khổ như vậy làm gì . Nằm một chỗ như dì , chỉ thích người nói chuyện thôi . Ăn uống sao cũng được .

Tâm Hương nghiêng đầu :

- Cháu không chịu như thế . Bệnh thì phải ăn mới được . Dì đau thận chứ có đau bao tử đâu . Cháu sẽ dặn chị giúp việc của dì mỗi ngày mỗi nấu súp cho

dì ăn .

Bà Thoại ứa nước mắt :

- Phải chi con Quế Chi được một phần của cháu , dì đỡ tủi .

Tâm Hương le lưỡi :

- Dì đừng so sánh như vậy . Con cái không thương cha mẹ thì thương ai . Tại chị ấy còn lẩn cán nhiều chuyện buồn . Rồi chị ấy sẽ vô thăm dì thường xuyên .

Bà Thoại uống hết ly nước , thì bác sĩ vào khám bệnh và chích thuốc . Tâm Hương đeo theo bác sĩ , khi ông ta ra khỏi cửa :

- Bác sĩ , làm ơn cho em hỏi , căn bệnh của dì em liệu có khỏi không ạ ?

Bác sĩ trầm giọng :

- Duy nhất là chờ thay thận cho bà ấy , y học thế giới dù tiến bộ cũng không thể dùng mãi thận nhân tạo , chúng tôi đã nhờ đến hội chữ thập đỏ của liên hiệp quốc , luôn cả bệnh viện đa khoa của Pháp , nhờ tìm một quả thận của người sống để thay thế . Bà ấy còn quá trẻ , ngoại trừ thận , cơ thể bà rất tốt . Nên chúng tôi cũng ráng hết sức . Cô là gì của bà Thoại . Tôi nhìn cô quen quá .

Tâm Hương mỉm cười :

- Dạ , là cháu . Tôi công tác ở Trung Tâm Dạy Nghề của quận Tân Bình . Có thể bác sĩ đã ghé thăm trường tôi . Mong bác sĩ cố gắng giúp gia đình . Tiền phí bao nhiêu gia đình sẽ lo đầy đủ .

Bác sĩ gật gù :

- Bà Thoại cũng nói như thế , và chúng tôi làm hết lương tâm trách nhiệm của mình .

- Cảm ơn bác sĩ .

Tâm Hương trở lại phòng bệnh , cô nghe tiếng bà Thoại vọng ra nghen ngào

.

- Bạn bảo tôi nói thật ư ? Con bé nhân hậu quá . Nhưng trái tim con người dẫu giàu tình yêu thương đến đâu , vẫn không thể không có oán hận , nó sẽ không tha thứ cho người mẹ đầy lỗi lầm này đâu . Thà cứ im lặng để giữ tình cảm như hiện tại .

Dì ấy nói ai thế nhỉ ? Chẳng lẽ ngoài Quế Chi , dì ấy còn thêm một đứa con . Và đứa con đó đã không nhìn mẹ .

Tâm Hương nghĩ thầm , đưa tay định đẩy cửa . Tiếng bà Gia Minh vang lên khiến bàn tay cô buông thõng run run .

- Bạn đừng dối lòng nữa , lỗi này đâu phải do bạn gây lên . Ông Kế Chí là người gây nỗi đau cho bạn , nên giờ đây ông ấy đang phải trả báo . Tâm Hương là đứa con gái tốt , nó sẽ không giận bạn đâu . Nếu bạn không nói , mà bệnh không chữa được , bạn ra đi mang theo nỗi hận chất ngất trong lòng , con bạn , bạn đã tìm ra , nhưng không dám nói , liệu khi con bé biết , nó sẽ đau đớn đến đâu nữa . Bạn không nói , để mình lựa lời nói cho Tâm Hương hiểu .

Tâm Hương chơi vơi , cô có nghe lắm không . Rõ ràng hai người đàn bà đang nhắc đến cô , với tất cả nâng niu , trù mến .

Trời ơi ! Mẹ cô , người mẹ mà cô luôn hình dung , vì đói khổ bệnh tật không thể nuôi được cô . Hoặc tệ hại hơn , cô là một bào thai hoang , do mẹ một phút lỡ lầm , nên phải bỏ rơi cô . Cô khát khao được tìm thấy mẹ . Hình như cô không mấy nghĩ đến cha . Bởi đứa trẻ nào , ngốc nghếch mấy vẫn hiểu , nó được sinh ra từ nỗi đau của người mẹ .

Bây giờ ! Cô phải thế nào đây ? Mẹ cô không lam lũ đói nghèo để cô có thể sà vào lòng , tìm hơi ấm .

Mẹ là người đàn bà có cặp mắt buồn tê tái , có cuộc sống giàu sang tốt bụng , mẹ ở trong tầm tay với của cô . Nhận mẹ ư ? Người đời có hiểu , có chấp nhận không ?

Quế Chi nữa . Chị ấy sẽ phũ phàng hất cô ra khỏi tay mẹ . Chị ấy không hề muốn bị chia sẻ tình cảm .

- Tâm Hương ! Con nhỏ này đi đâu vậy kìa .

Tiếng bà Minh gọi cô .

Tâm Hương thở dài . Cô biết mình sẽ không cười được nữa , không có những cử chỉ thân mật được nữa rồi . Cô cũng không thể bỏ về ngang xương được .

Dặn lòng bình tĩnh , cô đẩy cửa phòng bước vào :

- Cô gọi cháu à ?

Miệng hỏi , nhưng không rõ sao cô lại đưa mắt nhìn bà Thoại . Bà cũng đang nhìn cô đăm đăm . Bối rối cô nhìn sang bà Gia Minh .

Bà Gia Minh tự tay khép cửa phòng , trở vào bà kéo tay Tâm Hương . Bà cảm nhận bàn tay cô nham nhám mồ hôi .

- Cháu ngồi xuống đây , cô muốn nói cháu nghe chuyện này .

Bà Thoại kêu lên khỏ sở :

- Gia Minh , cho mình xin , hãy để tất cả ngủ yên đi mà .

Bà Gia Minh trầm giọng :

- Hôm nay không nói sẽ không còn dịp nào để nói được nữa . Khỏ thể đủ rồi .

Tâm Hương rất muốn nói , cô đã hiểu tất cả . Nhưng cô lại không nói được câu gì , nụ cười trên môi cô chắt méo mó , khó coi lắm , và cô chấp nhận nghe tường tận .

Bà Gia Minh chậm rãi :

- Tâm Hương , cô biết bao năm nay , dù bị đẩy xuống nỗi nhục ăn mày , cháu vẫn mong có ngày gặp lại cha mẹ mình , đúng không ? Cây có rễ , sông có nguồn cho nước chảy ra . Con người ai cũng được tạo ra hình hài từ máu và tình yêu của mẹ , đúng không ? Vậy thì cháu hãy nghe cô nói đây , rồi tùy

cháu quyết định , nhận hay hận thù mẹ của mình . Dì Thoại chính là mẹ của cháu .

Dù đã được nghe lén , đã đoán trước . Tâm Hương vẫn giật mình khi bà Gia Minh nói .

Cặp mắt cô tròn xoe , tội nghiệp :

- Mẹ cháu ! Không , cô ơi , cháu không có mẹ giàu sang như thế . Mẹ cháu là một người đàn bà sống kiếp vạc ăn đêm , sanh cháu ra không thể mưu sinh , nên rũ bỏ trong hai sinh mạng , phải bỏ đi một và cứu lấy thân mình . Cháu không trách mẹ cháu , khi cuộc đời người là thế .

Cô cắn môi , nói nghẹn từng lời .

Bà Thoại ôm mặt khóc nức nở . một cơn đau chột ập đến , hắt bà té xuống giường lịm ngất .

Bà Gia Minh hét lên :

- Cháu . . . Tâm Hương , cháu sẽ khiến mẹ cháu tủi hận chết mất .

Thấy bà Thoại xỉu , Tâm Hương hết dám li nữa . Trái tim cô 20 năm luôn sống vì người khác .

Nhào đến , cô ôm bà đặt ngay ngất xuống giường . Lòng nhớ đến buổi chiều hôm nào ở quán cà phê , bà Thoại cũng ngất thế này .

- Cô canh chừng . . . dì . Để cháu gọi bác sĩ .

Nhìn Tâm Hương quỳnh quáng lo cho bà Thoại , nhưng vẫn gọi một tiếng dì bà Gia Minh lại thở dài . Tâm Hương vốn nhạy cảm . Sự thật này ắt khiến con bé xóc nặng . Mẹ sống giàu sang , cơm ăn không hết , áo mặc một ngày thay ba bốn bộ , trong lúc con mình lê lét bên người đàn ông mù lòa , chìa tay xin ăn . Liệu có lần nào đưa con vứt bỏ ấy chìa tay xin mẹ nó chưa ? Và có lần nào người mẹ ấy xua đuổi những người ăn xin không ?

Đau đớn quá , bắt con bé chấp nhận ngay thật không dễ . Thêm nữa , Quế Chi luôn hàm hè với Tâm Hương . Nếu biết con bé là em mình . Liệu Quế

Chi có cởi mở tấm lòng , hay lại nói những điều độc ác .

Miên man bao suy nghĩ trong đầu , bà thấy hai mẹ con Tâm Hương đều đáng thương cả . Bác sĩ và y tá đem dụng cụ vào , họ nhanh chóng khám bệnh cho bà , chích cho bà một mũi trợ tim .

Bác sĩ chau mày :

- Bệnh nhân vừa bị xúc động mạnh . Tim của bệnh nhân chưa có triệu chứng đau , nhưng không thể quyết đoán được điều có thể xảy ra . Mong gia đình tránh gây cho bệnh nhân những cơn sốc bất ngờ .

Bà Gia Minh từ tốn :

- Cảm ơn bác sĩ . Chúng tôi sẽ nhớ lời dặn của bác sĩ .
- Cứ để bà ấy ngủ một giấc , như thế sẽ tốt hơn . Tôi đã chích thuốc an thần cho bà ấy .

Bác sĩ quay đi , không khí trong phòng chợt trùng thấp , khó thở . Loay hoay kê lại chiếc gối trên đầu bà Thoại , Tâm Hương thở dài . Cô nhìn đắm đắm vào khuôn mặt hằn nét đau đớn của bà Thoại .

Lặng lẽ , cô đến ngồi cuối mép giường , bó gối thu lu nhìn bà Gia Minh :

- Cô ơi , lẽ nào dì ấy chính là mẹ con ?

Giọng Tâm Hương khắc khoải vang lên .

Bà Gia Minh thở dài :

- Con không muốn có người mẹ như dì Thoại phải không ? Con nghĩ dì Thoại không xứng đáng hả Hương ? Dì ấy khổ lắm , con không phải là con ông Kế Chí , là em ruột của Quế Chi . hai đứa chỉ cùng một mẹ , cha của con chết rồi . Và ông chính là người tình đầu tiên , cũng như duy nhất được mẹ con yêu thương . Mẹ con bị ông bà ngoại con ép gả cho ba Quế Chi , thời ấy , con gái không nghe lời cha mẹ , kể như con hư , bất hiếu . Cuộc hôn nhân ấy đã biến mẹ cháu trở thành món đồ chơi không hơn không kém trong tay chồng mình . Đúng 13 năm sau , mẹ cháu về thăm quê gặp lại người tình cũ .

Trong lúc không làm chủ được mình , mẹ cháu đã cùng người ấy sống chung nhau suốt một tuần . Sau này biết mình có thai , mẹ cháu lo lắng nhưng vẫn cố gắng che giấu . Cháu sinh được bốn tháng thì cha cháu mất vì bệnh . Ông chí tìm tới , thuê người bế cháu đem bỏ . Mẹ cháu phát điên cả năm trời , chạy chữa mãi mới khỏi . Chuyện của mẹ cháu là thế . Mất cháu , mẹ cháu không thiết gì cuộc đời nữa . Và chấp nhận mặc ông Chí lấy người khác . Cháu nghe rồi , hãy suy nghĩ , xem mẹ đáng giận hay đáng thương .

Nước mắt lăn dài xuống đầu gối , Tâm Hương lặng lẽ khóc mãi . Cô thương cho số phận của mình , thương mẹ sống giữa bạc vàng vẫn bị ám ảnh vì tội lỗi .

Mếu máo , Tâm Hương nói :

- Mọi việc đến với cháu quá bất ngờ , cháu không nói được điều gì cả . Cô cho cháu thời gian nha cô .

Bà Gia Minh gạt đầu :

- Mẹ cháu nói dưới vành tai trái của cháu có hai nốt ruồi son , phải không ?

Tâm Hương chìa tai về phía bà Minh :

- Từ bé cháu không có sự âu yếm nâng niu , lớn lên cháu không có bạn để tâm tình . Cháu không biết mình có hay không nốt ruồi . Cô coi dùm cháu .

Bà Gia Minh vạch tai Tâm Hương , đúng như lời bà Thoại nói . hai nốt ruồi đỏ như son nằm song song nhau .

Bà ghen ngào :

- Vậy là đúng thật rồi cháu ơi .

Tâm Hương ngược mắt nhìn bà Gia Minh :

- Cháu luôn khát khao được gặp mẹ . Nhưng không bao giờ cháu nghĩ mẹ cháu là người sang trọng đâu cô . Còn Quế Chi nữa , cháu sợ .

Bà Gia Minh thở dài :

- Là con của mẹ cháu . Nhưng Quế Chi hoàn toàn giống tính cha của nó . Vô

tình , vô nghĩa và nhẩn tâm . Nó đang bị bỏ rơi , và đeo bám theo người đàn ông khác , chỉ tội cho mẹ cháu . Lúc nào cũng khổ cũng sầu vì con .

2 cô cháu ngồi thêm một lúc thì chị giúp việc tới . Tâm Hương dẫn chị nấu cho mẹ chút súp thịt bò . Vì chị có đem nồi áp suất theo . Cô dúm vào tay chị ta một xấp tiền .

- Chị ráng chăm sóc bà chủ , đừng để bà buồn , bỏ ăn nha chị .

Chị giúp việc lúng túng :

- Cô à , cô cho tôi nhiều quá , tôi không dám lấy đâu . Bà chủ vẫn cho tiền tôi mỗi ngày . Tiền để trong người , cô Quế Chi thấy sẽ chữai tôi , cho tôi là ăn cắp .

Tâm Hương mím môi :

- Chị ấy quá đáng thế sao ? Chị đừng sợ , cứ cất kỹ trong người . Có gì chị nói tiền tôi cho . Vậy đi nha .

Vén lại vài sợi tóc vương trên mặt bà Thoại , Tâm Hương lén chùi nước mắt quay ra , trước ánh mắt tò mò , ngạc nhiên của chị giúp việc .

Tâm Hương không ngờ , sức khỏe của bà Thoại mỗi lúc mỗi yếu đi . Cô cảm thấy bất an và lo lắng cho bà . một hôm vô bệnh viện , thì mẹ đã ngủ . Cô hỏi chị phụ việc :

- Bà chủ sao ngủ sớm vậy chị ?

Chị sen thật thà :

- Tôi cũng không rõ nữa . Dạo này bà chủ toàn đòi hết loại thuốc bột trắng và ngủ mê mê .

Tâm Hương giật mình :

- Thuốc ấy ở đâu ra ? Của bác sĩ hả chị ?

Chị sen sợ hãi :

- Tôi sợ lắm , nếu cô ấy biết , tôi sẽ bị chết .

Tâm Hương trấn an chị sen :

- Chị đừng sợ , nói cho tôi biết , tôi mới có cách giúp chị . Theo lời bác sĩ , thì sức khỏe của bà chủ phải khá lên , để chuẩn bị giải phẫu . Nhưng thực tế bà chủ càng lúc càng yếu đi .

Bà Thoại có vẻ ngạc nhiên , khi thấy Tâm Hương :

- Cháu đến thăm . . . dì à ?

Tâm Hương đưa mắt nhìn chị sen . Hiểu ý cô , chị nói :

- Tôi đã cho bà uống loại thuốc cô mua nên bà mới khỏe thể . Hôm nào cô ấy cũng vô thăm bà , nhưng bà đều ngủ rồi .

Bà Thoại ngỡ ngàng :

- Vậy sao , ngồi xuống đây cháu .

Tâm Hương cắn môi , cô hỏi nhanh :

- Dì nói thật cho cháu biết . Phải Quế Chi đang đòi dì đưa tiền và giấy chủ quyền nhà cho chị ấy không ?

Bà Thoại ngạc nhiên :

- Sao cháu biết ?

- Cháu tình cờ nghe được , và không muốn hai người thân của mình sát hại nhau . Tiếc rằng lực bất tòng tâm . Đến nay chị ấy sai người đến hại dì đấy .

Bà Thoại run rẩy :

- Nó dám làm việc đó sao ?

- Con người ta vì đồng tiền có thể hại cả gia đình . Cháu vô tình vào nhà dì và nghe được . Bây giờ , dì phải tránh mặt đã . Cháu sẽ nằm thế chỗ của dì .

Bà Thoại ôm mặt :

- Không được . Thà mẹ chết chứ không thể để Quế Chi hại con đâu .

Bà Thoại buột miệng nói .

Tâm Hương động viên bà :

- Dì đừng sợ , cháu không dễ chết đâu . Tại dì không biết nên sợ , chứ cháu có cách cả rồi . Dì nghe cháu , hãy tránh đi .

Bà Thoại đành để Tâm Hương đưa qua phòng cô điều dưỡng viên nằm tạm , sau khi đã nói sơ cho cô ta nghe .

Leo lên giường , cô xoay mặt vào tường vờ ngủ . Chị sen run như cây sậy , phải tắt điện trong phòng và nằm xuống chiếc chiếu ở góc phòng .

Gần nửa đêm , cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ , một bóng đen đi nhanh về phía giường bà Thoại . Rút một vật nhỏ dài bóng đen thận trọng vén tay bà Thoại lên .

Tâm Hương hiểu sự việc , hấn dùng độc dược để chích vào mạch máu bà . một cách giết người độc ác và đã tính toán kỹ .

Gã đàn ông vừa định đâm mũi kim vào tay Tâm Hương , thì bụp bằng một thế búng người đẹp mắt . Tâm Hương bật khỏi giường . Thuận tay cô chốt luôn cửa phòng và bật đèn .

Phản ứng của cô nhanh đến mức gã đàn ông chưa biết phải đối phó thế nào , thì ánh điện đã chiếu sáng .

Tâm Hương gằn giọng :

- Thành phố này tuy lớn nhưng hóa ra hẹp thật . Không ngờ đại ca lại tham gia vụ này . Đáng mặt đại ca đây .

Thì ra hấn chính là gã đàn ông đã bị cô đánh hôm nào giữa phố . Và cũng chính hấn đã thổi chiếc Dream ii Thái mới cáu của cô . Hấn cũng nhận ra người hấn định hại không phải bà Thoại , mà là cô gái đang nổi danh trong đám trẻ bụi đời . Tụi nhỏ gọi cô ta là mẹ hiền là cô tiên xanh . Hấn đã ném đòn một lần , nên biết mình không phải là đối thủ của cô . Xoay người hấn định bỏ chạy . Tâm Hương búng tay , một sợi dây nhỏ như dải lụa được bay ra , quấn lấy tay chân hấn , khiến hấn hết đường chạy .

Hấn kinh hoàng van xin :

- Xin đại nương tha tội cho em . Phải làm chuyện này là do em đang cần tiền .

Tâm Hương nhếch môi :

- Ai sai anh làm ?

- Là con gái bà Thoại , cô Quế Chi . Cô ấy muốn hại mẹ để lấy tiền .

Phía ngoài cửa phòng , bà Thoại đón đau rụng rời :

- Ông trời ơi , tại sao con tôi lại ra nông nổi này chứ . Nó muốn cứ nói thật , cả đời tôi sống vì nó , thì tài sản có ý nghĩa gì với tôi đâu .

Đã được báo trước , cảnh sát hình sự ập vào , còng tay tên tội phạm dẫn đi .

Người trung úy công an xiết chặt tay Tâm Hương :

- Chị can đảm lắm . Nhờ chị , một mạng người được cứu sống và chúng tôi cũng bắt được tên tội phạm nguy hiểm .

Tâm Hương cười tươi :

- Tôi cũng sợ toát mồ hôi đấy chứ . Nhưng tôi vì mẹ mình , các anh không phải cảm ơn tôi .

Bà Gia Minh nghe tin Tâm Hương cứu sống bà Thoại mà giật mình . Nếu con bé không phát hiện kịp . Bây giờ Quế Chi đang lăn lộn khóc mẹ . Và cô ta tha hồ lượm thêm món tiền phúng điếu nữa ? Sao bà Thoại lại có đứa con tàn ác như vậy chứ ?

Gục đầu trên vai bạn , bà Thoại khóc rung rức .

Bà Gia Minh xót xa :

- Khóc được cứ khóc đi , cho nỗi đau trong tim bạn được tan ra .

Bà Thoại nghẹn ngào :

- Ông trời đã trả báo tôi mà , đứa con tôi nâng như hoa như ngọc , đòi gì được nấy , tôi không dám để nó khóc , chứ đừng nói để nó vật vã đau . Thế mà nó đã trở thành loài cầm thú độc ác . Xuống tay hại mẹ mình , chỉ để có tiền nuôi thằng tình nhân trẻ của nó . Sao đời tôi toàn gặp những phũ phàng như thế hả Gia Minh ?

Bà Gia Minh trầm giọng :

- Cha mẹ sanh con , trời sanh tính . Bạn có khi nào dạy con làm điều xấu .
Tiếc rằng ngày trước cũng vì cưng chiều nó , mà bạn không để mắt coi nó
sống ra sao , tiền bạc bạn cho nó làm gì . Để bây giờ , bạn ân hận thì muộn
mất rồi . Cũng may nó không là kẻ trực tiếp .

Cô sen cần môi nói :

- Hồi sáng , công an đã đến nhà đọc lệnh bắt cô Quế Chi . Vì tên Trục đã
khai tất cả do cô chủ thuê hẳn .

Bà Thoại rũ rượi :

- Nó bị bắt , bị vô tù ư ? Con ơi , đời còn gì nữa hả con ? Tại sao lại như thế
? Tại sao hả trời ?

Bà Gia Minh ân cần :

- Thôi nào , chuyện gì cũng đều giải quyết được . Chị đừng có khóc than mãi
. Rồi sức đâu mà mỗ .

- Tôi không muốn sống nữa . Đừng níu kéo tôi .

Tâm Hương bước vào , cặp mắt đen của cô vẫn u buồn :

- Dì . . . Mẹ à , chả lẽ mẹ không còn muốn nhận lại con sao ?

Bà Thoại sững sờ :

- Tâm Hương . . . Con đã chịu gọi ta bằng mẹ rồi à ? Ta có mơ không ?

Tâm Hương quệt nước mắt :

- Sông có nguồn do suối chảy ra . Con sống trên đời đâu phải cỏ cây mà
không cần tình mẫu tử . Dù giận mẹ cỡ nào , thì kiếp này mẹ cũng là người
tạo nên hình hài con . Con cần có mẹ chở che .

Bà Thoại nghẹn ngào :

- Ôi ! Con tôi ! Cuối cùng thì con cũng về với mẹ .

Tâm Hương ôm vai bà Thoại :

- Đã có người tình nguyện cho mẹ quả thận . Mẹ phải ráng ăn uống , để đủ
sức phẫu thuật .

Bà Thoại thêm kinh ngạc :

- Là ai mà họ tốt vậy ? Chả lẽ họ không muốn sống ?

Tâm Hương chậm rãi :

- Con cũng không biết mẹ ạ . Nhưng bác sĩ nói ông ta vì gia đình mình , nên đồng ý bán cho mẹ một quả thận của ông ta . Ông ta có đứa con trai bị bệnh nặng , phải có 50 triệu để làm phẫu thuật cho thằng bé . Ông ấy không muốn con mình chết .

Bà Thoại thở dài :

- Rồi bán thận đi ông ấy còn sống được không con ?

- Dạ được , chỉ cần không phải làm việc nặng thì con người có một quả thận vẫn sống . Tại thận mẹ yếu , lại có sỏi kinh niên nên phải thay .

Bà Thoại suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu vậy , khi làm phẫu thuật , con nhớ biếu thêm cho ông ấy chục triệu , để ông uống thuốc .

Bà Gia Minh tươi cười :

- Đúng là mẹ nào con nấy , chưa vào việc đã lo cho người khác . Bạn yên tâm , con bé đã gởi tiền cho họ rồi .

Bà Thoại thở dài nặng nề :

- hai đứa con , mà sao đứa sung sướng lại hư hỏng ? Quế Chi làm sao chịu được cảnh thiếu thốn tù tội .

Bà Minh nhẹ nhàng :

- Ấy ! Đừng lo cho nó , có qua bước thăng trầm , mới biết thương yêu con người , mới biết tôn trọng cuộc sống . Tôi đã điện qua bên cho ông biết rồi .

- Cầu trời cho con bé được tai qua nạn khỏi , đời con gái mà sa vào vòng lao lý thì còn gì nữa bạn ơi .

Chẳng biết Quế Chi có tính cơn mê tình ngu ngốc của mình hay không , nếu cô nghe được những lời trấn trở của mẹ cô , người mẹ mà cô định hại chết ,

thì đạo làm con cô sẽ nghĩ gì ?

Gia Sơn lao vào nhà như con sóc , miệng hét toáng lên :

- Chị Hai ơi , em đậu rồi .

Tâm Hương lật đật chạy ra :

- Đậu rồi ư ? Hạng gì hả nhóc ?

- Chị thưởng em đi , là hạng ưu đó . Rồi em sẽ không còn là thằng nhỏ lóc chóc nữa , em vui lắm .

Tâm Hương hạ giọng :

- Chị cũng vậy , ngày mai bà nội và chú Hiếu về . Tấm lòng của chú Hiếu chị em mình làm sao đền đáp .

Gia Sơn nháy mắt :

- Chị muốn trả ơn chú Hiếu thật hả .

- Em hỏi điên gì thế , lúc nào chị cũng canh cánh trong lòng sự cưu mang buổi đầu của chú ấy .

- Vậy em bày cách cho chị nha .

Tâm Hương nhóng cổ :

- Cách gì vậy nhóc ?

- Dễ ợt à , chị đừng gọi chú Hiếu bằng chú nữa . một tiếng anh thôi , có chết chóc ai đâu , mà không chừng chú ấy sẽ không thềm qua Mỹ nữa .

Tâm Hương đỏ mặt :

- Thằng quỷ , cũng bày chuyện chọc quê chị nữa .

- Xời ơi , em chỉ nói đùa chị điều khó nói nhất thôi . Chị nói đi , chị có nhớ chú Hiếu không ?

- Tất nhiên là nhớ , ai cho mình cuộc sống ngày nay , nếu không là chú ấy .

Gia Sơn búng tay :

- Năm nay chị bao nhiêu tuổi ?

- Chị vậy ?

- Thì chị nói đi .
- Mẹ nói chị sinh năm 1980 . Năm nay vừa tròn 22 tuổi .
- 22 mùa xuân đã đi qua , chị đã yêu ai chưa ?

Tâm Hương ký đầu Gia Sơn :

- Quí nhỏ , hỏi chuyện này chi vậy ? Chị không thích bị khổ đâu nhóc .

Gia Sơn tỉnh quái :

- Ngụy biện , tại trái tim chị lỡ nhớ , lỡ thương một bóng người rồi , và chị luôn nghĩ , cuộc đời này không tìm được người nào tốt hơn Gia Hiếu , đúng không ?

Tâm Hương quạu đeo :

- Chỉ giỏi nói nhảm . Em không sợ dư luận biêu riếu chị hay sao .
- Về chuyện gì ? Chị và chú không bà con họ hàng . Tình yêu càng không có ranh giới tuổi tác . Tại sao lại sợ .
- Thôi chị không có hơi cãi với em nữa , dù sao thì chú Hiếu đã từng là của Quế Chi . Đừng cặp chị như vậy , tội lỗi lắm .

Gia Sơn tỉnh bơ :

- Tội lỗi xuống sông mà rửa , hai người đã ly dị . Chị Quế Chi đã làm đám cưới với chú Tiến , còn gì nữa mà chị sợ . Em cho chị biết , bà Tổ Huyền kết mô đen chú Hiếu lắm đấy . Vừa nghe em nói chú Hiếu về vào dịp giáng sinh , chị Huyền đã hỏi em tí tí câu về chú ấy . Chị mà không thật lòng , sau buồn đừng có khóc là được .

Nói xong Gia Sơn đi nhanh vào nhà , bỏ mặc Tâm Hương thờ người nghĩ ngợi .

Chuông điện thoại đổ inh ỏi . Tâm Hương chậm chạp cầm ống nghe lên .

- Alô , Tâm Hương nghe đây .

Tiếng đàn ông ngọt ngào :

- Tâm Hương , tôi muốn mời em ra Vũng Tàu chơi vào chiều mai . Em đừng

từ chối tôi nha . Từ Đà Lạt tôi về đây chỉ muốn được cùng em tắm biển .
Cô nhận ra tiếng ông giám đốc công ty xuất nhập khẩu . Ông ta góa vợ đã ba năm , nổi tiếng nhiều bồ nhất trong số các ông kinh doanh . Từ khi biết Tâm Hương , ông ta bị hút vào cô như một thỏi nam châm . Tâm Hương hoàn toàn lạnh lùng với sự sẵn đón của ông . Dù đã tìm đủ cách để được cô . Tâm Hương không hề biết ông Hân đã đặt cược với bạn bè . Nếu ông rủ được cô đi Vũng Tàu , ba người bạn của ông phải nhường cho ông hợp đồng vừa ký với liên doanh Hàn Quốc , để ông độc quyền . Nếu ông thua , ông sẽ coh họ căn biệt thự bốn tầng nằm giữa vườn hồng ở Đà Lạt . Vì thế ông sẵn sàng năn nỉ cô với bất cứ yêu cầu nào .

Tâm Hương nhã nhặn :

- Anh Hân à , ngày mai là nội Hương từ Mỹ về . Hương phải đi đón nội . Anh có thể mời bạn Hương là Tổ Huyền hay Thu Hằng đi cho vui .
- Vậy anh cất công năn nỉ em chi nữa . Em có thể đi với anh buổi tối vậy . Ở thành phố cũng được .

Trong đầu Tâm Hương lóe lên một trò tinh nghịch . Với mấy ông sồn sồn còn ham vui này , cô phải lấy độc trị độc .

Tâm Hương cười :

- Để em coi lại , nhưng báo trước , em đi đâu là có tội nhỏ đi theo đấy . Anh chịu bao tội nó không ?
- Ông Hân chỉ cần Tâm Hương chịu đi là đủ , nên ông đồng ý cái rụp .
- Mà cười gì vậy Hương ?
 - Trời ạ , giá nhắc bạc nhắc vàng mà linh cỡ này cũng đỡ .

Tâm Hương nheo mắt :

- Tao đang có độ vui , và định phen cho mày .

Tổ Huyền nheo mắt :

- Đi hát hả ? Lâu lắm rồi tội mình không đi hát karaoke . Hôm nay đi nha .

Tâm Hương lắc đầu :

- Ngày mai thì tốt hơn . Ông Hân mời tao đi ăn nhà hàng ở đệ nhất đế vương

.

Tổ Huyền tròn mắt :

- Là ông giám đốc lúc nào cũng đầu tóc áo quần láng không , toàn thân bốc hương thơm đàn bà ấy hả .

Tâm Hương cười rũ :

- Trời đất , ông ấy mà nghe mày hát về ông như thế dám ông cho mày uống dầu hôi quá , mày đi không ?

Tổ Huyền cong môi :

- Vô duyên , ông ta mời mày , tự nhiên có tao trong đó làm gì .

Tâm Hương tỉnh bơ :

- Tao có nói sẽ đi một mình đâu , tao rất sợ phải gặp các cô bồ nhí của ông , mắt công đập lộn . Nên tao dẫn hết tụi nhóc đi cho biết .

- Cái gì ? Mày nói dẫn bọn trẻ ở trung tâm đi theo à ?

- Có gì không ổn sao ? Tụi nhỏ dạo này rất ngoan , tao phải khao tụi nó một châu chứ . Ông ấy cũng chịu rồi .

Nghe Tâm Hương nói vậy , Tổ Huyền cứ nắc nỏm mãi , cô đâm tò mò muốn đi theo cho biết .

Đúng giờ hẹn , Tâm Hương cùng hơn 20 đứa nhóc ăn mặc thật đẹp , từ trên xe du lịch loại 24 chỗ ngồi bước xuống . Đang đứng nói chuyện với Tổ Huyền , ông Hân nhìn thấy đám đệ tử của Tâm Hương mà ngán ngẩm .

Thế này , có khác chi một cuộc tham quan tập thể đâu . Và ông làm gì có được đi riêng với Tâm Hương . Tiếc hùi hùi căn biệt thự ở Đà Lạt , nhưng ông cũng phải chịu thua Tâm Hương . Cô gái này quả không đơn giản chút nào .

Tổ Huyền kéo tay ông Hân :

- Anh Hân , Tâm Hương đến rồi kìa . Mình qua đó đi anh .

Ông Hân tìm có thoái thác :

- Tổ Huyền , chết anh rồi , bà ấy đứng ngay bên kia đường , anh phải biến thôi , kéo không Tâm Hương bị vạ lây .

Tổ Huyền ngỡ ông Hân nói thật nên cô đi một mình đến chỗ Tâm Hương .

- Anh Hân đâu Huyền ?

Tổ Huyền nhún vai :

- Sư tử Hà Đông bám sát đuôi , nên ông ấy biến rồi , đàn ông gì hèn thế .

Tâm Hương cười khanh khách :

- Ông xạo đấy , sư tử đâu ra mà mày tin lẹ vậy , ông ngán bầy sư tử con này gặm hết tiền của ông thì có .

- Là sao ?

- Là ông ấy sẵn sàng bao đám đệ tử của tao ăn cơm bảy món hảo hạng , sau đó đi hát karaoke máy lạnh và sau cùng là đi nhảy ở vũ trường Lê Xuân . . .
Bây giờ thấy tao kéo luôn 20 nhóc , ông ấy hoảng chứ sao . Đàn ông mê gái , phải bị kiểu đó mới được .

Tổ Huyền cười ngật nghẻo khi nghe Tâm Hương nói , đang cười cô chợt xụ mặt :

- Làm tao nhịn đói để được ăn yến xào , bò câu quay . Bây giờ phải kiếm quán bình dân tấp vô thôi .

Tâm Hương nheo mắt :

- Mày hết thích vô trong kia rồi hả ? Nếu vậy Cô trò tao đi nha .

Tổ Huyền giật tay Tâm Hương :

- Con khỉ , nghĩa là mày vẫn đặt phòng ăn ?

- Tao đâu đến nổi keo kiệt như ông Hân của mày .

Tổ Huyền ré lên :

- Coi chừng tao à nha . Tự nhiên gán tao cho ông già bằng tuổi ba tao , đáng

ghét .

- Đừng ghét , kéo tao không xuất vé vào cửa nhà hàng đâu .

Tất cả cùng cười thoải mái .

Đang ăn Tổ Huyền lại kêu lớn :

- Tâm Hương , sao mày nói hôm nay bà nội về ?

- Tao nói hồi nào ?

- Ờ thì , Gia Sơn nói . Bà nội về chưa ?

- Sao không hỏi thẳng chú Hiếu về chưa ?

Tổ Huyền cong môi :

- Tao cũng muốn hỏi lắm , nhưng sợ có người đau tim thêm vài năm nữa .

- Quí tha cái miệng mày đi .

- Tao nói không đúng hay sao . Mày lờ câu hỏi của tao hả , chán thật .

Tâm Hương gắt lên :

- Tao giấu làm gì . Hôm qua tao nói láo ông Hân , tưởng có cơ để ông hết rủ rê , chứ khuya này , máy bay mới về tới , mày đi chung với chị em tao nha .

Tổ Huyền tư lự :

- Không biết anh Hiếu thay đổi cỡ nào nhỉ , lần này có định gọi mãi anh bằng chú không Hương ?

Tâm Hương cong môi :

- Tao sẽ không thay đổi .

- Chắc không ?

- Tâm Hương đã nói láo mày mấy lần rồi ?

Tổ Huyền chớp mắt nhìn bạn . Cô nghĩ Tâm Hương nói thật , từ khi nó tìm được mẹ , hình như nó đẹp hơn lên . Mỗi tội nét mặt nó hình sự quá , lại giỏi võ kinh khủng , nên tụi đàn ông ớn nó .

Ban đêm sân bay vẫn náo nhiệt như ban ngày , kẻ đi đón người thân , kẻ đưa bạn bè đi chuyển bay khuya . Đông và tấp nập bởi ánh điện luôn tỏa sáng ,

các quán nước luôn vang lên những giọng ca của Lam Trường , Phương Thanh , Đan Trường đang ăn khách .

Gia Sơn nháp nhồm :

- Có bao giờ máy bay về trễ không ? Em nóng ruột quá chị Hai ơi .

Tâm Hương chưa kịp trả lời , thì tiếng chị hướng dẫn viên đã vọng trong máy , chuyến bay đường dài từ Mỹ về Băng Cốc , từ Băng Cốc về thành phố Hồ Chí Minh đã bắt đầu hạ cánh . . .

Tâm Hương thở phào :

- Máy bay về tới rồi đó .

Mấy chị em dán mắt nhìn qua cửa cách ly , Gia Sơn kêu to :

- Chú Hiếu kia rồi .

Tổ Huyền cũng thì thầm :

- Nhìn anh ấy không hề thay đổi , vẫn trẻ đẹp và phong độ như năm nào .

Tâm Hương lặng lẽ nhìn theo Gia Hiếu . Cô thấy anh đang đẩy xe hành lý vào cửa hải quan , bà Gia Hưng đưa mắt nhìn ra ngoài , về tìm kiếm .

Gia Sơn là người đầu tiên lao đến , nó ôm chầm lấy bà Gia Hưng , kêu nhỏ :

- Nội ơi , cháu đi đón nội nè .

Bà Gia Hưng xúc động :

- Lớn bộn rồi , cháu không gọi bà chẳng nhận ra đâu , chị Hương đâu ?

Tâm Hương cười như mếu :

- Bà nội .

Bà Gia Hưng khựng người :

- Ôi , cháu của bà , cháu đẹp quá . Giống y như mẹ cháu hồi đang học phổ thông vậy . Nội chúc mừng mọi sự thành đạt của cháu .

Tổ Huyền chào bà xong thì phụ Gia Sơn đẩy xe hành lý ra . Gia Sơn nói nhỏ :

- Em đẩy một mình , chị mau đi cùng nội , để hai người nói chuyện với nhau

chứ .

Tổ Huyền miễn cưỡng làm theo lời Gia Sơn , trái tim cô hơi buồn một chút , nhưng chỉ một chút thôi . Vì cô đã thấy nét mặt rạng rỡ của Gia Hiếu , khi nhìn Tâm Hương . Anh ấy sẽ không là của cô .

Tâm Hương chậm rãi đi về phía Gia Hiếu , cô không nói mà chỉ chìa bàn tay của mình ra . Gia Hiếu sững sờ , anh đọc thấy từ đôi mắt đen nháy của Tâm Hương , những lời yêu thương bối rối .

Nhè nhẹ nắm bàn tay cô , anh thấy những ngón tay cô run mạnh . Anh tươi cười :

- Em đẹp quá , và lớn nữa .

Tâm Hương cong môi :

- Cấm ăn gian khi chưa có phép của bà nội , không được tự tiện thay đổi danh xưng , người ta năm nay 22 rồi chớ bộ .

Gia Hiếu nòng nân :

- ba năm phiêu bạt nước ngoài , sống đời tầm gửi , anh chỉ mong có giây phút này thôi . Bé con , đừng từ chối anh . Trong tim anh lúc nào em cũng chỉ là cô bé con dễ thương nhất .

Dứt lời mặc kệ cho mọi người nhìn , mặc kệ Tâm Hương cuống quýt vì mắc cỡ , anh choàng tay qua người cô và diu đi .

Tâm Hương găm giữ :

- Bỏ em ra mau , người ta cười chết .

- Ai mà rảnh rang nhìn mình mà cười chứ , anh sợ bỏ em ra , em sẽ biến mất khỏi vòng tay anh , bé con ạ .

- Đã là bé con thì pháp luật không cho phép . . .

- Anh cho phép mình được yêu em .

Gia Hiếu chặn lời cô bằng một nụ hôn thật ngọt .

Trời đất , giữa bàn dân thiên hạ , mà dám hôn người ta . Người gì đâu mà

đáng ghét vậy . Âm ức , cô định hắt anh ra nhưng mà , nụ hôn quý quí của anh nó như có ngàn tia nóng bỏng , đưa cô vào tận cùng chất ngất yêu thương . Quên tất cả mọi người , cô vòng tay đón nụ hôn anh thật say đắm giữa bầu trời đêm lồng gió .

Gia Sơn kêu lên :

- Phải vậy mới xứng đáng là chị Hai của đám học trò trường tình thương chứ .

Tâm Hương quê đỏ mặt , thằng em quý quí của cô , chẳng tâm lý dùm chị nó chút nào . Xô vội Gia Hiếu , cô ào lên với bà Gia Hưng .

- Nội ơi , chú ấy ăn hiếp cháu .

Bà Gia Hưng bật cười :

- Đừng gọi anh ấy bằng chú nữa , cháu dâu ngoan của nội . Chuyện này về làm đám cưới cho hai đứa xong , nội sẽ ở lại Việt Nam luôn nha . Sang bên , nội đau lưng chẳng có đứa nào dám bóp cả .

Tâm Hương bẽn lễn :

- Nội cũng ăn hiếp cháu , cháu nghỉ chơi nội ra .

Bà Gia Hưng cười cười :

- Bây giờ có mẹ rồi , nghỉ chơi bà già này cũng phải . Mẹ cháu khỏe chưa ?

Tâm Hương mỉm cười :

- Cháu nào dám nghỉ chơi nội thật . Mẹ cháu khỏe rồi , đang ở nhà cùng cô Minh chờ nội .

- Còn Quế Chi ? Ba nó không về , vì bà vợ cấm , chỉ gọi nội tiền về lo cho nó .

Tâm Hương thở dài :

- Chị ấy phải xử ba năm tù giam . Mẹ cháu đang làm đơn xin cho chị ấy . Hy vọng sau sự cố này , chị Hai cháu sẽ sống đúng đạo hơn .

- Bà có quen biết một vài nơi , sẽ cố gắng xin cho nó tại ngoại . Dù sao cũng

nên mở đường cho nó quay về , với điều kiện nội cần ở cháu .

Tâm Hương lo lắng :

- Chuyện gì hả nội ?

- Đám cưới xong , cháu phải sanh cho nội vài đứa cháu , kéo nội già quá rồi mà Gia Hiếu cũng lớn tuổi , mới có con thì tội , cháu chịu không ?

Ồi trời , làm sao cô trả lời được chứ , mới gặp mặt đã đòi đám cưới , còn đòi luôn chất nữa . Bà nội thật là . . .

- Là ham chất phải không bé con .

Tiếng Gia Hiếu vang sát bên tai , khiến cô bối rối . Anh đúng thật là nửa cuộc đời cô đang để trống . Vì lúc nào anh cũng đoán được tất cả ý nghĩ của cô .

Hình như Sài Gòn về đêm dạo này đã hết những đám trẻ lang thang thì phải .

Cuộc đời ơi , hãy dang tay đón nhận những con người đã dám gạt bỏ năm tháng tủi buồn tội lỗi để trở về làm kiếp người có đạo lý nhân tâm , như Tâm Hương vậy .

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 3 tháng 7 năm 2004